

Giới thiệu Độc Chiếm - Fly

Cát Vũ là một chàng trai tài giỏi, anh tuấn nhưng lại luôn thích trêu chọc Nhân Mĩ. Từ nhỏ anh đã coi cô là vật sở hữu của riêng mình.

Nhân Mĩ là một cái tên đẹp tựa như chủ nhân của nó vậy. Cô yêu thích mọi thứ trừ Cát Vũ.

Tình yêu của hai người họ có chút buồn chút khổ...Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Những trò đùa quái ác

Giữa cái lạnh thấu xương của mùa đông khắc nghiệt có một đám trẻ con đang bu quanh một đứa bé gái. Dòng suối nhỏ bên cạnh đó cũng như đóng băng lại vì cái lạnh. Trên khoe môi của cô bé còn hơi rỉ máu như bị người ta tát. Người cô bé lồi thối lếch thếch trông đến bẽ tha. Cô bé khóc thút thít giữa đám trẻ con đang nhe răng cười thích thú. Đối diện với cô là một cậu bé đang ngồi vắt chân chữ ngũ nhìn rất vênh. Trong mắt cậu lộ rõ vẻ đắc ý khi nhìn thấy cô bị như thế này. Đám trẻ con phục tùng bên cạnh tôn cậu như một bậc Đế Vương khiến cậu càng thích chí.

- Sao hả Nhân Mĩ? Đếm đến ba thì mày có nhảy không? - Cậu bé đó hỏi.

Nhân Mĩ đưa đôi mắt sáng lên nhìn Cát Vũ. Cô bé ghét con người này, luôn độc ác và luôn thích độc chiếm cô. Lúc nào cậu ta cũng tỏ ra thô bạo với cô, sẵn sàng đánh cô nếu như không vừa lòng, bắt cô phải làm mọi thứ cho hắn. Cô đã làm gì hắn? Đã làm gì khiến hắn phải ghét cô như vậy? Cô bé không biết. Chỉ biết đối diện với câu hỏi và cái nhìn hằn học của tên ngồi đối diện. Cô đưa đôi mắt dáo dác nhìn xung quanh, đám trẻ con ở đây không có kẻ nào muốn giúp cô cả. Đơn giản chỉ vì chúng sợ Cát Vũ. Cô nói giọng sợ hãi:

- Em...Em không thể. Nước ở đó rất lạnh.

Cát Vũ vội vàng lao đến đập cô một cái khiến cô ngã lăn ra đất. Cô không khóc thét lên như những đứa bé gái khác mà chỉ cắn răng chịu đau. Cậu chỉ tay vào mặt Nhân Mĩ quát:

- Viên bi này mày phải kiếm bằng được cho tao. Nó ở dưới suối chứ có ở đâu xa? Chẳng phải tao đã nói cho mày biết rồi còn gì?

Rồi cậu ra lệnh cho mấy đứa cạnh đấy:

- Lôi nó xuống đấy cho nó tìm. Khi nào tìm được thì mới được về. Bằng không thì tao giết mày.

Rồi cậu bỏ đi để cho cô bé bị hai thằng trẻ con khác lôi xuống dòng suối lạnh buốt.

Buổi tối.

Nhân Mĩ bị cảm lạnh rất nặng.

Mẹ của Nhân Mĩ đến nhà gọi cửa. Vốn dĩ mẹ cậu và mẹ Nhân Mĩ chơi rất thân với nhau. Cậu đoán chắc là Nhân Mĩ lại khoe với mẹ chuyện hôm nay rồi. Nhưng quả thực trong lòng cậu rất lo cho cô bé, nghe nói cô bé bị cảm lạnh rồi. Là tại cậu.

Trong tâm hồn ngây dại của Cát Vũ luôn luôn thích độc chiếm Nhân Mĩ cũng vậy. Cậu hung bạo với cô cũng chỉ vì cô không chịu thuộc về cậu. Điều này làm cậu rất rất tức giận.

Cô bé cứng đầu này cho dù có bị đánh chết cũng không bao giờ chịu phục tùng ai đó.

Nhưng cái vẻ yếu đuối cổ tồ ra kiên cường càng khiến cậu thích thú mỗi khi trêu chọc. Cậu thích nhìn đóa hoa dã quỳ này chống đỡ lại những cơn bão tố là cậu như thế nào.

Rất ngạc nhiên là mẹ Nhân Mĩ chỉ đến tìm mẹ cậu để hỏi bố cậu có thể đưa hai mẹ con họ đến bệnh viện được không? Bố Nhân Mĩ đi công tác chưa về.

Cát Vũ thở phào nhẹ nhõm. Cậu biết ngay mà, Nhân Mĩ sẽ không là người như thế đâu. Cô bé lúc nào cũng chỉ cắn chặt răng mà chịu đau khổ một mình thôi. Cậu bé nhoen miệng cười chắc chắn một ngày nào đó cậu phải làm cho cô bé này là của cậu. Chỉ có cậu mới có quyền độc chiếm cô bé. Sẽ không để cho kẻ nào cướp cô đi mất. Cô bé phải là vật sở hữu của cậu.

Sáng hôm sau Cát Vũ theo mẹ vào bệnh viện thăm Nhân Mĩ.

Bước vào phòng cậu đã phát hoảng khi nhìn khuôn mặt tiều tụy của Nhân Mĩ. Sao Nhân Mĩ của cậu lại bị như thế này? Rõ ràng chỉ là tìm viên bi ở dưới suối thôi có nhất thiết phải bị nặng như thế này không? Nhân Mĩ ngốc nghếch, Nhân Mĩ vụng về không biết chăm sóc cho bản thân mình. Cậu chạy đến bên giường áp tai vào ngực của Nhân Mĩ. Khi nghe thấy nhịp tim vẫn còn đập thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Hai bà mẹ nhìn Cát Vũ rồi cười:

- Cái thằng bé này. Nhân Mĩ không chết được đâu.

Biết là vậy, nhưng cậu bắt đầu thấy có lỗi. Chắc là khi Nhân Mĩ tỉnh dậy cậu sẽ xin lỗi cô bé.

- Hai bác đi mua đồ cháo cho Nhân Mĩ. Con ở đây trông em ấy nhé?

Cát Vũ trả lời mẹ Nhân Mĩ:

- Dạ được.

- Con có muốn ăn gì không?

- Con muốn ăn giống như Nhân Mĩ.

Hai bà mẹ vừa đi ra khỏi cửa thì cậu thấy mi mắt của Nhân Mĩ khẽ động đậy. Cát Vũ vui mừng chạy đến bên giường hỏi:

- Sao rồi? Có thấy mệt không?

Nhân Mĩ hoảng hốt. Vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy Cát Vũ, có phải cô đang bị ác mộng không?

- Anh...anh làm gì ở đây?

- Đến thăm. - Cậu trả lời cộc lốc.

- Anh có làm hại...

Về sau Nhân Mĩ không nói nữa. Cô đang rất mệt. Chỉ ngẩng mặt lên trần nhà tự đặt ra những câu hỏi cho mình. “Tại sao Cát Vũ lại ở đây? Hắn không làm hại mình nữa chứ?”

Cát Vũ thấy vẻ mặt của Nhân Mĩ như vậy thì rất tức giận. Cậu đã lo lắng như thế nào? Cậu đã sợ hãi như thế nào? Cậu định xin lỗi cô. Cuối cùng là Nhân Mĩ dành cho cậu ánh mắt đề phòng như thế này đây.

- Mà không vui khi tao đến đây thăm mày đúng không?

Nhân Mĩ sợ hãi không dám trả lời câu hỏi này. Cô né tránh cả ánh mắt của Cát Vũ. Hắn đúng là như một con hổ hung dữ. Cô sợ hắn. Chỉ muốn thoát khỏi nanh vuốt của hắn càng sớm càng tốt.

Cát Vũ bước đến giật tung kim truyền nơi tay của Nhân Mĩ rồi cười đều giả:

- Mày khỏe rồi. Truyền làm gì nữa.

- Đứng. Cát Vũ.

- Cho mày biết thế nào là coi thường tao.

Nhân Mĩ sợ hãi chỉ dám nhắm nghiền đôi mắt. Chỉ cần nhắm mắt là cô sẽ không phải nhìn thấy mặt Cát Vũ nữa. Và sẽ không phải nhìn thấy những trò đùa quái ác mà cô sắp phải chịu đựng bởi bàn tay kia.

Hai ngày sau. Nhân Mĩ chuyển nhà đi không lí do để mình Cát Vũ ở lại với bao đồng hồ ồn ồn chỉ biết chút giận lên đám trẻ con trong xóm. Cô bé giám chạy thoát khỏi cậu. Cát Vũ nghiêng răng nói:

- Cút đơi đây Nhân Mĩ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp lại

Nhân Mĩ 18 tuổi cô thi đỗ vào đại học A. Cô vui sướng hân hoan khi nghĩ về thời sinh viên của mình. Người ta bảo đẹp nhất thời sinh viên thật khiến cô

hay mơ mộng. Cô đã trải qua bao nhiêu quá trình học mới bước chân được vào cánh cổng trường đại học. Cô đã trải qua bao nhiêu ngày tháng mới vứt bỏ được ki ức tồi tệ của tuổi thơ? Nhân Mi lắc đầu rồi hạ quyết tâm:

- Tốt nhất là quên hết những gì không cần nhớ. Chỉ cần không có Cát Vũ mọi việc sẽ trở nên suôn sẻ thôi.

Nhân Mi chuẩn bị thu dọn đồ đạc để chuyển vào kí túc xá của trường. Phải rồi, qua đêm nay là cô sẽ trở thành tân sinh viên đại học. Là hạt giống của quốc gia. Cô sẽ có những năm tháng trong mơ nơi ngôi trường đại học kia.

Nhân Mi đứng trước cánh cổng trường đại học. Cô có cảm giác nó đang chào đón cô. Nhân Mi hít thở một cái thật sâu rồi bước vào. Bồng đầu có hai anh chàng đi tới nở nụ cười thân thiện. Giọng nói cũng thân thiện nốt:

- Em là sinh viên mới đúng không?

Nhân Mi cũng mỉm cười:

- Dạ vâng.

Hai anh chàng nhìn nhau miệng cười tủm tỉm. Đây là “phong tục” của mấy cậu sinh viên đi trước truyền bảo nhau. Mấy em mới vào bao giờ cũng ngỡ ngàng chưa biết gì, hãy nhân cơ hội mà lấy lòng mấy em ấy. Đứng này, Nhân Mi lại là một cô gái xinh đẹp. Xinh kiểu sắc sảo nhưng cô lại rất hiền lành và thân thiện. Hai anh chàng này quả là đang mở cò trong bụng khi gặp phải Nhân Mi.

- Để vali đây anh xách hộ em. Chắc em mới vào nên chưa biết gì. Anh sẽ chỉ cho em.

- Cảm ơn hai anh!

Nhân Mi đi theo hai anh chàng. Họ giới thiệu và giải thích cho Nhân Mi rất cặn kẽ. Rồi đưa cô đi làm thủ tục nhập học khiến cô hài lòng. Đi qua thư viện. Cô nhìn thấy một anh chàng khá quen không biết gặp ở đâu rồi. Trong tim có chút dự cảm không lành nhưng cuối cùng cô cũng trấn tĩnh mình bằng ý nghĩ “mình mới vào trường đâu có quen ai, và lại ở đời rất lắm kẻ giống nhau”.

Thế là cô tiếp tục đi theo sự chỉ dẫn của hai anh chàng tốt bụng kia.

Đến khu kí túc xá nữ. Hai anh chàng vác chiếc vali nặng trĩu của Nhân Mi lên cầu thang. Họ không hiểu cô nàng làm gì mà mang lắm đồ đi vậy. Trên trán bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi. Nhân Mi nhìn họ khổ sở như vậy thì chỉ biết gượng cười. Thật là ngại quá.

- Em ở phòng nào?

- Dạ C9!

Hai anh chàng tiếp tục xách chiếc vali đến phòng C9. Tại đây cô gặp hai người bạn gái nữa. Họ sẽ ở cùng phòng với cô.

- Anh chỉ giúp em được đến đây thôi. Địa bàn kí túc xá nữ bọn anh không mấy quen thuộc.

- Dạ! Như thế này cũng quá tốt rồi ạ.

Một anh chàng mặt hơi xéch vệt bước lên nói:

- Khi nào có việc gì em cứ tìm bọn anh nhé? Bọn anh lúc nào cũng rất sẵn lòng.

- Vâng! Em cảm ơn lòng tốt của hai anh.

Rồi Nhân Mi nhìn bóng dáng họ khuất hẳn mới đi vào phòng. Cô nhanh chóng làm quen với hai người bạn kia. Một người tên Khánh Lâm, người kia tên Lương Chi. Hai người họ cũng khá xinh xắn ra thân thiện. Vậy là những tháng ngày đại học cô mong chờ cũng đã đến. Dẫu biết rằng có nhiều khó khăn nhưng chắc chắn cô sẽ vượt qua.

Cát Vũ ngồi trước cửa thư viện. Hôm nay là ngày nhập học của đám sinh viên mới. Cậu thấy trong lòng nao nao khó tả. Một cảm giác rất không bình thường. Người con gái đi qua trước mặt cậu vừa nãy khiến cậu nhớ đến một người. Một người mà cậu luôn chờ đợi. Chờ đợi để làm cho cô ấy mãi mãi chỉ thuộc về cậu. Chỉ mình cậu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tìm thấy em

Cát Vũ bước vào lớp.

Đám con trai chạy đến xung quanh cậu như tùy tùng:

- Cát Vũ. Tí nữa có qua lớp bọn sinh viên mới không? Nghe nói có mấy em xinh lắm.

Cát Vũ vút phịch cái cặp xuống bàn rồi ngồi vào đó. Cậu đưa ánh mắt nhìn xa xăm rồi ngẩng lên nhìn tất cả:

- Được thôi!

Tân sinh viên ai cũng như ai. Nhìn mặt mũi người nào cũng nở rộ như hoa. Họ đang ước mơ, họ đang hi vọng những gì sắp diễn ra sau cánh cổng trường đại học kia. Cát Vũ nhếch mép cười. Chắc chỉ có cậu là không bao giờ bị những cảm giác mong đợi này chi phối. Những tân sinh viên kia mong đợi điều gì? Một quá trình học tập gian nan? Chắc chắn là không phải rồi. Họ mong chờ một cuộc tình đúng chất sinh viên. Cát Vũ đã nếm trải hết những dư vị mặn ngọt của những cuộc tình này. Và nó khiến cậu cảm thấy nhàm chán nhiều hơn là thích thú. Cậu không biết tại sao nhưng cậu chỉ biết không ai có thể khiến cho cậu thấy cảm giác thú vị như Nhân Mĩ. Người con gái xấu xa dám bỏ rơi cậu. Chắc chắn cậu sẽ tìm ra cô ấy. Phải cho cô ấy một bài học.

Bộp.

Quả bóng chuyền lăn đến chân Cát Vũ. Một cô gái vận bộ đồ thể thao trắng nhìn rất thanh tú chạy lại nhặt nó lên. Khi cô ngẩng mặt lên cũng là lúc sóng lòng cậu vỡ òa tràn niềm vui ngỡ ngàng. Là cô ấy.

- Cô em này xinh nhĩ? Tên gì thế?

Đám con trai bên cạnh cậu khẽ thốt lên khi Nhân Mĩ lại gần.

Cát Vũ lập tức lao vào giáng cho tên vừa phát ngôn một cú đấm.

Hắn ngã nhào ra đất trong sự sợ hãi. Cậu đi đến túm áo hắn rồi gần giọng:

- Tốt hơn hết là đừng đụng vào cô ấy.

Đám con trai biết được cô gái này đã nằm trong tầm mắt của Cát Vũ thì vội gật đầu.

Nhân Mĩ nhìn người con trai trước mặt mình mà không khỏi hoang mang lo sợ. Tại sao hắn lại ở đây? Bao nhiêu kỉ niệm xưa cũ chọt tủa về, kỉ niệm nào cũng ngập tràn sự sợ hãi bởi những trò đùa quái ác của ai kia. Nhân Mĩ nhìn cận kề khuôn mặt người con trai này. Bao nhiêu năm qua ánh mắt ấy vẫn không thay đổi. Vẫn cái ánh mắt lạnh lùng khiến người khác phải nể sợ ấy. Vẫn cái bờ môi này, vẫn sống mũi này... Bao nhiêu thứ tưởng chừng đã quên nhưng cô lại không quên được.

- Tôi đã cho em cơ hội chạy thoát khỏi tôi mà em cũng không làm được.

Câu nói vừa rồi khiến sự sợ hãi của Nhân Mĩ tăng lên gấp bội. Cô khẽ khàng cúi đầu xuống và không dám đối diện với người con trai đang đứng trước mặt mình. Ai bảo là cô không chạy? Bao nhiêu năm qua cô vẫn không ngừng chạy trốn. Nhưng đòi ai có thể biết trước được là cô và hắn có thể gặp nhau trong hoàn cảnh này?

- Anh... Em...

Cát Vũ bước đến nắm chặt lấy cổ tay của Nhân Mĩ khiến cô đau mà cắn răng chịu đựng. Lại là cái bộ dạng này. Cát Vũ tự hỏi tại sao bao nhiêu năm qua Nhân Mĩ vẫn vậy?

- Sao? Em không nhớ tôi à?

Nhân Mĩ vẫn cúi gầm mặt.

- Anh là Cát Vũ? Cát Vũ nhếch khóe môi lên cười. Hóa ra cô ấy vẫn còn nhớ cậu. Trong lòng cảm thấy có chút vui, có chút buồn. Vui vì cô ấy vẫn còn nhớ tới một kẻ như cậu và buồn vì liệu có phải cô ấy vì ghét cậu quá mới nhớ không?

- Nếu không có chuyện gì thì em về lớp.

Rồi nhanh như chớp, Nhân Mĩ ôm quả bóng chuyền rồi chạy mất hút để lại Cát Vũ đứng ngẩn ngơ một mình. Mấy tên bạn vỗ vai cậu hỏi:

- Bạn cũ hả?

Cát Vũ vẫn ngược nhìn bóng dáng của ai kia mà không để ý đến câu hỏi của bọn bạn. Bao nhiêu năm qua sự chờ đợi của cậu quả không uổng phí, cậu đã gặp lại Nhân Mĩ. Sẽ không để cô chạy thoát khỏi cậu nữa.

Buổi tối, Nhân Mĩ ngồi trước bàn học mà không tài nào học nổi. Cô đang sợ hãi không biết Cát Vũ sẽ lại giở trò gì với cô. Vậy là cuối cùng cô cũng đã gặp lại hắn. Điều cô lo sợ đã trở thành hiện thực.

Bỗng Nhân Mĩ bị thu hút bởi tiếng ồn bên ngoài. Nhân Mĩ hỏi mấy cô bạn cùng phòng cũng đang ngơ ngác:

- Có chuyện gì ngoài kia thế?

Khánh Lâm cũng tò mò liền đứng dậy đi ra xem. Nhưng chưa kịp ra đến cửa thì cô đã khựng lại bởi người con trai cao lớn trước mặt. Ánh mắt lạnh lùng càng tô điểm cho vẻ điển trai thêm quyến rũ. Khánh Lâm cảm thấy giọng nói của mình bỗng dưng biến đổi. Cô lắp bắp:

- Anh...anh tìm ai?

Cát Vũ đẩy đưa con gái đang đứng chắn trước mặt mình sang một bên. Cậu đi thẳng vào bên trong phòng khiến cho những người ở ngoài và trong phòng đều hết sức ngạc nhiên. Cát Vũ bước đến chiếc bàn Nhân Mĩ đang ngồi rồi vứt phịch một cái túi màu đen xuống gần giọng nói:

- Ngày mai đi với tôi!

Đám con gái ngoài phòng đang chết mê chết mệt cái vẻ hào hoa lạnh lùng của anh chàng Cát Vũ không khỏi ngỡ ngàng khi anh ta lại tìm Nhân Mĩ. Không phải là anh ta định tán tỉnh hoa khôi của tân sinh viên đại học A đấy chứ?

Nhân Mĩ hết nhìn Cát Vũ lại nhìn chiếc túi đen trước mặt mình.

- Đây là?

Cát Vũ nói về hồ hững:

- Mở ra xem thì biết.

Nhân Mĩ liền đưa tay mở chiếc túi ra. theo suy luận của cô thì đó là một bộ váy. Màu xanh dương. Dạng váy xòe phổ biến của mấy cô nàng tiểu thư. Chất liệu cũng không tồi. Cát Vũ đưa cho cô cái này là?

- Bộ váy này...

Cát Vũ đưa tay giật lại chiếc túi rồi lấy bộ váy trong đó ra. Đám con gái lại được dịp hết lên. Đó là bộ váy độc nhất tại Show fashion. Cát Vũ đang tặng bộ váy ấy cho Nhân Mĩ? Đây là cách nghĩ của đám sinh viên nữ. Cát vũ đưa chiếc váy rồi uớ lên người của Nhân Mĩ. Theo cách nhìn người của Cát Vũ đối với con gái thì nó khá vừa với Nhân Mĩ. Cậu vẫn giữ nguyên giọng nói lạnh lùng.

- Cái này là để cho em được xứng với tôi.

- Tại sao? - Câu hỏi này khiến Nhân Mĩ rụt rè.

Cát Vũ lờ mắt nhìn Nhân Mĩ rồi cậu nói:

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Ngày mai đi với tôi?

- Đi đâu?

Cát Vũ chột đưa cánh tay ra bóp mạnh lấy chiếc cằm nhỏ của Nhân Mĩ. Cậu biết cô đang rất đau nhưng cậu thích nhìn cô phải chịu đựng bởi sự dầy vò của cậu. Khẽ nhếch môi lên cười nhạt Cát Vũ đáp lại câu trả lời kia:

- Tôi có cần phải báo cáo với em là tôi đưa em đi đâu không? Chẳng phải ngay từ bé em đã làm theo mệnh lệnh của tôi hay sao?

Nhân Mĩ nhìn vào đôi mắt kia. Cô chưa bao giờ nghe mệnh lệnh của ai cả. Chỉ là cô không muốn phải để Cát Vũ tức giận và lại trút giận lên đầu đám trẻ con trong xóm. Còn dù cô có sợ Cát Vũ nhưng cũng không đến nỗi hấn bảo gì cũng làm.

- Xin lỗi! Ngày mai em bận học.

Cát Vũ càng bóp chiếc cằm kia mạnh hơn. Tưởng chừng như xương có thể vỡ bất cứ lúc nào không hay:

- Đi!

Nhân Mĩ đưa ánh mắt cương quyết nhìn Cát Vũ để trả lời.

Choang!!

Chiếc cốc gần đó đã bị Cát Vũ đập vỡ. Các nữ sinh hoảng loạn vội vàng hét lên. Khánh Lâm và Lương Chi thì đứng thu lu tại một góc. Là tân sinh viên mới vào, có ai không biết đến Cát Vũ chứ? Hi vọng vô thương và rất tàn nhẫn. Cho dù có vẻ đẹp trai, hào hoa thì cũng khiến người ta phải khiếp sợ. Tuy nhiên, cũng có rất nhiều hoa khôi trong trường vì quá say mê cái tính khí thất thường và vẻ quyến rũ của Cát Vũ mà tự đâm đầu vào cửa tử.

Nhân Mĩ cũng giật mình vì hành động này của Cát Vũ. Hấn lại thế rồi. Nếu cô không nghe lời hấn thì e rằng việc gì hấn cũng có thể làm để cô chấp nhận yêu cầu của hấn. Cô không muốn ảnh hưởng tới các bạn cùng phòng. Nhân Mĩ khẽ nhắm hờ đôi mắt thờ dài rồi đáp:

- Được. Em đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Buổi gặp mặt

Sáng hôm sau Cát Vũ đã đứng đợi Nhân Mĩ ở cổng trường. Phom người cậu cao ráo nên bộ đồ cậu đang mặc khiến cậu trở nên rất đẹp. Hôm nay là ngày nghỉ, cậu hẹn lũ bạn đi chơi, tiện thể giới thiệu Nhân Mĩ cho bọn nó biết - vật sở hữu của cậu.

Nhân Mĩ mặc bộ váy mà Cát Vũ đưa tối hôm qua. Mái tóc dài hơi quăn bồng bềnh bay nhẹ nhàng khiến cô rất thanh thoát. Nhìn thấy Cát Vũ cô vội bước đến cạnh cậu...im lặng. Cô cứ đứng như thế, đợi cho Cát Vũ là người lên.

- Em thích đi cái gì?

Nhân Mĩ không nhìn Cát Vũ trả lời:

- Tùy anh.

Cát Vũ khẽ nắm lấy tay Nhân Mĩ rồi kéo cô đi. Trái tim cậu đập rộn ràng khi chạm vào bàn tay này.

- Vậy đi bộ.

Đôi bàn tay của Nhân Mĩ tựa hồ khi Cát Vũ vừa nắm vào. Cô không thích bàn tay mình bị Cát Vũ nắm tùy tiện như vậy. Nhưng cô cũng không thể vùng ra khỏi bàn tay ấy. Như vậy sẽ khiến Cát Vũ tức giận.

- Tại sao năm ấy lại chuyển đi?

Nhân Mĩ không đáp lại. Nói thực là cô cũng chẳng biết trả lời câu hỏi này thế nào. Nói rằng vì công ti bố thua lỗ dẫn đến phá sản mà chuyển đi ư? Nói rằng vì quá ghét hẳn mà cần rằng chuyển đi không suy nghĩ ư? Cô không muốn trả lời bằng bất cứ một phương án nào.

Cát Vũ nắm chặt tay của Nhân Mĩ, mà nói chính xác hơn là nghiền.

- Trả lời đi.

- Em...- Nhân Mĩ ấp úng.

Cát Vũ chợt dừng lại. Cậu quay sang nhìn Nhân Mĩ. Ánh mắt cậu lướt đi trên khuôn mặt cô. Bao nhiêu năm qua, cô đã thay đổi rồi. Xinh đẹp hơn và...người lớn hơn.

- Có gì khó nói sao? Hay là vì ghét tôi quá mà không trả lời.

- Đúng!

Cát Vũ cũng hơi bất ngờ về câu trả lời ngắn gọn nhưng đủ thúc vào tim cậu một nhát dao này. Cậu kéo giật người Nhân Mĩ lại rồi thô bạo áp môi mình lên môi cô. Về kháng cự của Nhân Mĩ khiến cậu thích thú. Cát Vũ bỗng nhiên cắn mạnh vào môi Nhân Mĩ khiến máu tứa ra ào ạt, tràn vào cả khoang miệng cậu.

Nhân Mĩ nhắm chặt mắt chịu đau. Đây là cường hôn ư? Phải rồi, Cát Vũ đối với cô sẽ không có gì tử tế hay nhẹ nhàng cả. Chỉ là những nỗi đau về thể xác mà thôi.

- Tôi thích em những lúc như thế này.

Nhân Mĩ phớt lờ câu nói vừa rồi. Tất nhiên là hẳn sẽ vui sướng khi nhìn người khác chịu đau rồi. Và hẳn lúc nào cũng làm vậy với cô. Nhân Mĩ khẽ đưa tay lên lau vết máu trên đôi môi sưng đỏ lên vì bị Cát Vũ cắn. Cô quay sang Cát Vũ nói:

- Ta đi tiếp chứ?

Thế là Cát Vũ tiếp tục nắm tay Nhân Mĩ đi.

Đến KTV.

Bước vào phòng, mùi thuốc lá, bia rượu và hơi người trộn lẫn vào nhau khiến không gian trở nên ngột ngạt. Cát Vũ bước đến bên một thằng bạn ghé sát vào tai nó nói gì đấy. Chỉ biết rằng nó ngẩng mặt lên rồi ngồi dịch sang một bên nói: - Đại tì cứ ngồi đi.

Nhân Mĩ hơi bất ngờ trước câu nói này. Cô mở tròn to đôi mắt để nhìn kĩ hơn. Anh chàng này có vẻ nhỏ tuổi hơn Cát Vũ, nhưng chí ít thì cũng lớn tuổi hơn cô. Tại sao lại gọi cô theo cái kiểu ấy? Nhân Mĩ nhoen miệng cười:

- Gọi em là Mĩ được rồi.

Anh chàng đó tiếp tục giục:

- Đại tì cứ ngồi đi.

Cuối cùng cô cũng đành chịu thua mà ngồi xuống. Lúc này cô mới được ngắm nhìn cảnh trong phòng. Hầu hết là con trai. Tên thì ngồi ôm gái, vòng tay ôm trọn cơ thể một cô gái xinh đẹp. Tên thì uống rượu theo cái kiểu: Không cần biết rượu mạnh cỡ nào, ông đây cũng uống hết. Tên thì cầm mic hát rống lên như để xả nỗi uất ức nào đấy trong lòng. Nói chung, cảnh tượng này sẽ khiến Nhân Mĩ cảm thấy không mấy hài lòng. Bây giờ thì cô đã biết được cái xa đọa hóa của một phần giới trẻ hiện nay.

- Uống đi.

Nhân Mĩ nhìn cốc rượu màu nâu vàng trước mặt mình. Rồi lại đưa mắt nhìn Cát Vũ. Không phải là cậu sẽ cho cô uống chất lỏng màu vàng này chứ?

- Em không biết uống rượu.

Cát Vũ nhếch môi cười nhạt rồi lại đưa chai bia ra trước mặt Nhân Mĩ:

- Ở đây không có nước ngọt hay nước lọc cho bọn trẻ con đâu. Tốt nhất là uống cái này đi.

Nhân Mĩ không nói gì đưa tay nhận lấy chai bia từ tay Cát Vũ. Cô chỉ cảm thôi, sẽ không uống đâu.

Rồi cửa phòng bật mở.

Một cô gái chừng 19. Chiếc áo lệch vai trễ đến tận ngực, cái váy màu trắng ngà ngắn đến đùi khoe đôi chân thon dài tít tắp. Lại một sexy Lady nào nữa đây? Cô gái nhoen miệng cười như để chào mọi người rồi chen vào ngồi cạnh Cát Vũ. Cô ôm cổ hắn nói giọng cợt nhả:

- Anh yêu! Hôm nay tặng em một bài chứ?

Cát Vũ hất tay cô ta ra rồi lại quay sang khoác vai Nhân Mĩ nói:

- Cô tránh xa tôi ra đi. Đừng khiến tôi buồn nôn như thế.

Có thể thấy khuôn mặt cô ta biến dị như thế nào sau câu nói này. Cô ta đưa ánh mắt nhìn thủ phạm khiến Cát Vũ hất hủi cô. Ánh mắt lướt đi như thiêu đốt mọi thứ. Rồi cô ta nhếch môi lên cười nhạt:

- À!! Ra đây là bạn gái mới hả?

Nhân Mĩ thấy khó chịu khi bị người khác nghĩ cô và Cát Vũ một đôi. Nhưng tất nhiên là cô sẽ không nói gì. Cô bặm môi lại coi như không để ý thấy lời cô gái kia tiếp tục vang lên bên tai:

- Cát Vũ. Tặng bạn gái một bài chứ?

Cát Vũ quay sang phía Nhân Mĩ thấy cô không có phản ứng gì liền quay lại phía cô gái kia nói:

- Được. Chọn một bài đi.

Cô gái nhanh tay chọn một bài hát nào đấy (*) mà Nhân Mĩ không biết tên. Cô cũng không muốn biết cái tên của nó. Chỉ nghe thấy giai điệu nhẹ nhàng và giọng Cát Vũ trầm ấm hòa quyện vào nhau. “Ngồi một mình chỉ có anh tại căn phòng không tiếng nói

Nhớ những ngày anh có em ôm trong vòng tay.

Ngờ như là đang có em..

Niềm tin chờ em đánh mất

Cố xoa dịu đi nỗi đau cho em được vui.

Chợt nghĩ lại những phút giây đã bên em từ khi ấy

Nhớ ngày nào khóc trên vai anh, giờ đây chỉ là quá khứ

Có đâu hay anh luôn thức suốt đêm nhớ em nhưng lòng không nói

Cố đi tìm những giấc mơ riêng anh và em

Lại một lần nữa chính anh

Đùa vui tình yêu quá khứ

Dẫn thân vào những nỗi đau xung quanh tình yêu

Và để bây giờ anh ôm nỗi đau, mình anh ngồi trong tiếc nuối

Nhớ những ngày anh mất em...

Tại sao?

Còn điều gì tiếc nuối khi cứ đi như một cơn gió

Gió mang tình anh cố gắng theo về trong lòng anh vững bước

Là khi xưa em luôn hứa với anh sẽ yêu anh mình anh thôi

Chỉ một thời gian đã mang em đi thật xa..."

Nhân Mi lắng nghe bài hát rất chăm chú. Quả thực là Cát Vũ hát rất hay. Cô muốn nghe mãi giọng hát này. Chỉ những lúc này cô mới thấy hân thật là hiền và khiến cô thấy dễ mến.

- Uống không?

Nhân Mi nhìn cô gái đưa cốc nước lọc về phía mình. Sao Cát Vũ bảo ở đây không có đồ uống cho trẻ con?

- Là chị mua ở ngoài đây. Nhìn em thế này chắc không uống được bia rượu đâu nhỉ?

Nhân Mi mỉm cười thanh tú. Thật không ngờ là cô gái này lại thân thiện và tốt bụng như vậy.

- Cảm ơn chị!

Nhân Mi đưa tay ra đón lấy cốc nước rồi uống. Con khát coi như đã được giải tỏa. Nhưng giải tỏa xong rồi thì sao nào? Nhân Mi cảm thấy trong người tự dưng nóng lên lạ kì. Trước mặt mọi thứ như quay cuồng. Rồi anh chàng gọi cô là đại tỉ nói to:

- Viên thuốc lắc tao vừa để đây đâu rồi?

Mấy tên ngồi cùng gất lên:

- Cự mày. Có viên thuốc mà cũng để mất. Tìm đi, tiền cả đây.

Cả đám xông vào tìm. Chỉ riêng Nhân Mi ngồi quay cuồng chóng mặt. Cô không biết cô gái vừa nãy đã cho cô uống gì mà khiến người cô nóng ran lên như thế này, chỉ muốn đứng lên vận động. Rồi cô thấy hành động như không phải của cô nữa. Nhân Mi đứng dậy, người lao đảo và khê lắc lư. Đầu cô như ngàn nhất búa đập vào. Tiếng nhạc này bé quá, cho to lên nữa đi. Rồi cái đầu của cô lắc, phải rồi, khó chịu quá. Nhân Mi thấy lắc đầu sẽ đỡ hơn. Và thế là cô bắt đầu lắc lư cả cái đầu của mình.(tạm thời học trong Mờ Ám).

Cát Vũ thấy cả đám tìm thuốc lắc rồi lại nhìn thấy Nhân Mi có biểu hiện của người chịu tác dụng thuốc lắc thì vội đi đến giữ lấy người Nhân Mi quát:

- Em đã cắn thuốc?

Nhân Mi không nghe thấy Cát Vũ nói gì nữa rồi, cô chỉ có thể nói:

- Em nóng...em muốn nhảy? em muốn...

Thấy Nhân Mi đưa tay cào vấy thì Cát vũ vội giữ tay cô lại hét lên:

- Đứa nào?

Cả đám quay ra nhìn khó hiểu. Rồi Cát Vũ hét lớn hơn:

- Đứa nào cho Nhân Mi cắn thuốc?

Cả đám vẫn im lặng và sợ hãi.

Cát Vũ nhỏ một bãi nước bọt rồi gằn giọng nói:

- Nếu để tao biết đứa nào thì xác định là cái mạng chó của đứa đấy sẽ không yên, cứ đợi đấy, tao không bỏ qua vụ này đâu.

Rồi cậu bé thốc Nhân Mĩ lên khi cô vẫn ở trong tình trạng ngằm thuốc và điên cuồng “lắc”. Cậu thấy hối hận khi đưa Mĩ đến đây, rõ ràng là cậu lại một lần nữa làm hại cô.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kim nén

Tại nhà riêng của Cát Vũ.

Cậu đặt Nhân Mĩ xuống giường trong khi cô vẫn không ngừng kêu gào:

- Nóng quá, khó chịu quá.

Cát Vũ lại ôm chặt Nhân Mĩ vào lòng quát lớn:

- Em không bình tĩnh lại được à?

- Em muốn còi đồ, nóng quá. - Nhân Mĩ vẫn không ngừng la toáng lên.

Cát Vũ im lặng hồi lâu rồi xoay người Nhân Mĩ lại kéo khóa váy cô xuống. Rồi lột hết quần áo Nhân Mĩ ra. Tất cả những việc này Cát Vũ đều làm rất mạnh tay, nó như đè trấn an trái tim cậu. Biết rằng làm thế này là có lỗi nhưng cậu không muốn Nhân Mĩ phải chịu khổ như thế này nữa. Nhìn người con gái lồ lộ trước mặt mình trong người cậu trào lên dục vọng. Cát Vũ nhắm mắt kim nén, trong thâm tâm vang lên tiếng nói:

- Cô ấy giờ đang nằm trong tay mày đấy. Còn đợi gì nữa?

Một giọng nói khác vang lên:

- Làm thế chẳng khác nào súc vật.

Cát Vũ lắc đầu cho tất cả những ý nghĩ tan biến. Nhân Mĩ vẫn không ngừng bầu vịu người cậu càng thêm những ý muốn. Cuối cùng Cát Vũ bế thốc Nhân Mĩ vào phòng tắm dội một gáo nước lạnh lên người cô.

Nhân Mĩ bị dội nước cảm thấy có vẻ đỡ hơn. Cái nóng trong người cũng nguôi ngoai phần nào. Cô thôi không gào thét nữa. Cát Vũ lấy áo choàng tắm choàng vào người cô rồi bế cô trở lại giường. Cậu thờ phảo nhẹ nhõm, coi như là cậu chưa làm điều gì có lỗi với Nhân Mĩ. cũng may là kẻ khốn nạn kia cho Nhân Mĩ cắn ít thuốc nếu không thì e là...

Điện thoại của Nhân Mĩ khẽ rung lên:

- Cậu không về à? Muộn rồi kìa.

Cát Vũ nói giọng lạnh lùng:

- Hôm nay cô ấy sẽ ở lại đây.

Khánh Lâm hốt hoảng:

- Ai? Anh là ai mà lại cầm điện thoại của Nhân Mĩ?

- Tôi là Cát Vũ. Nói với giám thị ở đó là hôm nay Nhân Mĩ có việc phải về nhà đột xuất. Ngày mai cô ấy sẽ trở lại trường.

Rồi không để Khánh Lâm trả lời thêm, Cát Vũ tắt máy.

Cậu nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 9h tối. Từ lúc đưa Nhân Mĩ về cậu chưa ăn gì và cũng chẳng muốn ăn. Trong lòng cảm thấy rất tức giận. Không biết kẻ nào đã hại Nhân Mĩ, rõ ràng cô ấy đâu có gây thù với ai, và lại khi cô ấy đến, cậu có cảm giác mọi người rất quý trọng cô ấy. Nhưng rồi Cát Vũ chợt nhớ đến một người.

Trong khi cậu còn chưa vội kết luận thì điện thoại đã rung lên. Là Kiên:

- Đại ca. Tìm ra rồi, là Bảo An. Cô ta nhờ phục vụ đi mua nước lọc rồi....

Chưa nói hết câu thì Cát Vũ đã gằn giọng:

- Đánh cho con khốn nạn ấy một trận đi. Rồi cho nó một viên để nó lắc đến sáng.

Nói rồi Cát Vũ ném điện thoại sang một bên. Khuôn mặt cậu lúc này tối sầm nhìn rất đáng sợ. Cát Vũ châm một điếu thuốc. Chẳng biết từ bao giờ cậu có thói quen hút thuốc mỗi khi cần giải tỏa. Chỉ biết là nó rất hữu hiệu vào những lúc như thế này. Đã bao năm cậu đồ đốn rồi nhỉ? Đã bao năm cậu không còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa? Bỏ cậu làm chủ cả một công ti lớn có nhiều cô gái trẻ vây quanh. Mẹ thì ở nhà cặp hết với ông này ông khác. Đã từ bao giờ gia đình cậu lại trở thành nơi như vậy? Có lẽ từ khi cậu biết được việc họ cướp được gia sản từ gia đình Nhân Mỹ. Cát Vũ khẽ nhắm mắt để cho tất cả đều lắng đọng. Sẽ qua thôi, cậu sẽ bù đắp cho Nhân Mỹ. Cậu không cho phép vật sở hữu của cậu phải chịu bất cứ một thương tổn nào khác. Nhưng cậu đâu có biết được, hàng ngày chính cậu lại đang là người dày vò cô ấy.

Buổi sáng dậy Nhân Mỹ cảm thấy đầu mình như một quả tạ ngàn cân đặt trên cổ. Cô khẽ khàng ngồi dậy thấy toàn thân đau ê ẩm. Nhân Mỹ đưa mắt nhìn xung quanh, đây không phải là kí túc xá nữ. Rồi cô lại nhìn thấy chiếc váy và quần áo lót của mình vắt là liệt dưới đất, trên người cô chỉ khoác hờ một chiếc áo choàng tắm. Nhân Mỹ hoảng hốt. Rốt cuộc thì cô đang ở đâu? Ai đã cởi quần áo cô? Nhân Mỹ cố nhớ lại nhưng không tài nào nhớ nổi. Kỉ ức của cô chỉ dừng lại khi cô gái kia đưa cho cô cốc nước và cô cảm thấy mình như rơi vào mộng ảo.

- Dậy rồi à?

Nhân Mỹ nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình. Là Cát Vũ.

- Em...

Cát Vũ đến bên giường đỡ cô dậy rồi nói:

- Ăn cháo nhé?

Nghĩ đến cháo dịch vị trong bụng bắt đầu sôi sục. Từ hôm qua đến giờ cô chưa ăn gì. Nhân Mỹ khẽ gật đầu. Cơ hồ của Cát Vũ có phần ngạc nhiên:

- Tại sao không hỏi? Tôi biết em có rất nhiều câu hỏi.

Nhân Mỹ thờ dãi rồi đáp:

- Chưa chắc anh đã trả lời.

- Em biết thế là tốt.

Cát Vũ cảm thấy trong lòng có gì đó khó tả. Cô ấy thậm chí còn chẳng dă động gì đến việc cậu đã cởi quần áo của cô ấy và cũng chẳng thèm hỏi rằng cậu có làm gì cô ấy không.

- Dù sao thì việc cũng xảy ra rồi. Có hỏi cũng chẳng giải quyết được gì.

Cát Vũ giữ nguyên thái độ lạnh lùng. Thì ra là cô ấy vẫn tưởng cậu đã làm điều ấy với cô. Tại sao lại giữ thái độ bình thản đến vậy? Liệu đứng trước mặt cô và làm những điều ấy với cô là một người khác thì cô ấy cũng giữ thái độ ấy hay sao? Nghĩ vậy cảm giác tức giận lại trào lên trong lòng Cát Vũ. Cậu đứng dậy quay mặt đi rồi buông một câu nói:

- Tôi phải đến trường. Cháo để trên bàn. Em có thể không ăn nếu em không muốn. Khóa cửa và để chìa khóa vào sau chiếc bình cứu hỏa.

Nói rồi Cát Vũ xách cặp ra khỏi nhà. Thực ra ngôi nhà này cậu rất ít khi lui tới. Nếu không phải hôm qua Nhân Mỹ bị như vậy thì cậu cũng sẽ không đến đây. Đơn giản vì cậu không thích sự cô đơn nơi đây. Mong rằng sẽ có một lần nữa được quay trở lại đây...Cùng Nhân Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Hiểu lầm

Nhân Mỹ vừa bước vào phòng đã bị Lương Chi kéo lại hỏi. Gặp phải cô nàng cổ hủ này Nhân Mỹ bỗng thấy rất...nản:

- Cậu đi đâu mà bây giờ mới chịu về? Hôm nay còn nghỉ học nữa chứ.

- Mình có chuyện.

Khánh Lâm từ đâu đi đến nháy mắt với Nhân Mĩ:

- Cậu...rõ ràng là hôm qua ở cùng Cát Vũ.

Nhân Mĩ thoáng ngạc nhiên:

- Sao cậu biết?

- Hôm qua mình gọi điện cho cậu thì Cát Vũ nghe điện bảo cậu ở lại chỗ anh ta.

Nhân Mĩ mặc cho hai cô nàng đang hỏi tới tấp nhưng vẫn nhắm mắt làm ngơ rồi đi về phía giường. Cô nằm vật xuống về một mội. Trong đầu giờ đây là một mớ hỗn độn khó tả. Vậy và Cát Vũ đã... Cô không muốn nghĩ nữa. Chắc chắn là thế rồi, hẳn ta có bao giờ bỏ qua được việc bắt nạt cô đâu. Nhân Mĩ nhắm mắt lại cô kìm chế cơn đau đầu ập đến. Là hẳn ta đã hại cô ư? Là hẳn ta bảo cô gái kia cho cô uống thứ nước ấy ư? Muốn độc chiếm cô đến thế ư? Rồi Nhân Mĩ cảm thấy mắt mình hơi ươn ướt. Giọt nước mắt nóng hổi đi qua da thịt rồi rớt nhẹ xuống gối, thấm đẫm một sự đau đớn len lỏi trong tim. Lại là Cát Vũ. Lúc nào cũng là hẳn.

Tan học. Cát Vũ chạy ngay ra cửa hàng gần trường mua sữa. Rồi cậu lại chạy một mạch đến kí túc xá nữ. Không biết Nhân Mĩ sao rồi? Cháo cậu nấu sáng nay không biết cô ấy có ăn không?

Đứng trước cửa phòng C9. Cát Vũ chợt khựng lại bởi người con gái đang ngồi thẩn thờ bên cửa sổ. Cầm tựa vào bàn tay gầy yếu mong manh. Nhưng ánh mắt lại rất kiên cường, kiên cường đến quen thuộc. Cô ấy nhìn xa xăm vô định không có một điểm dừng. Trông cô ấy có vẻ như đang vật lộn với một cơn đau nào đấy. Là ai? Ai đã làm cho cô ấy đau? Cát Vũ bước đến đặt túi sữa xuống rồi nói nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên cậu nói với Nhân Mĩ bằng giọng điệu nhẹ nhàng đến vậy:

- Em khỏe chưa?

Nhân Mĩ không quay đầu lại. Cô vẫn nhìn về cái điểm nhìn vô định trước mặt. Anh ta lại đến. Chiếm được cô rồi thì làm gì nữa?

- Em không đau ốm gì!

Câu nói không theo bản thể của câu hỏi khiến đôi lông mày của Cát Vũ khẽ nhíu xuống. Cậu xoay mạnh người Nhân Mĩ lại rồi đẩy túi sữa ra trước mặt cô:

- Uống vào sẽ thấy đỡ mệt hơn. Trông sắc mặt em không tốt.

Nhân Mĩ bỗng nhiên nhòa miệng cười khiến Cát Vũ cảm thấy có chút gì đó không bình thường. Rồi cô đưa tay đặt vào túi sữa trước mặt.

- Được. Em sẽ uống. Còn gì nữa không?

Cát Vũ bỗng trở lên lúng túng trước câu hỏi này. Thực sự cậu rất muốn biết sau đôi mắt kia là những gì? Là những gì đã và đang được cô ấy giấu kín?

- Không! Tôi về.

Nói rồi cậu quay người bước đi mà không nhìn Nhân Mĩ. Sợ nhìn cô rồi cậu lại không cảm được lòng mà ôm cô vào lòng. Thật sự Cát Vũ cảm thấy thân hình nhỏ bé kia đang trở nên vô hình và trong suốt. Chỉ chực vỡ vụn trong phút chốc nữa thôi. Khi Cát Vũ vừa bỏ đi. Nhân Mĩ vội cầm túi sữa lên và...bỏ vào thùng rác. Cô nhếch môi cười nhạt nhìn vào túi sữa nằm im bất động nơi chốn bẩn thỉu kia lẩm bẩm:

- Anh không cần giả vờ làm người tốt trước mặt em. Em vẫn có thể chịu được nỗi đau lớn hơn. Không phải như vậy sao?

Cát Vũ trở về phòng thấy lòng buồn bực khó tả. Nhân Mĩ có cái gì đấy làm cậu không thấy yên. Cô ấy đang nghĩ gì? Đã cảm thấy gì sau chuyện vừa xảy ra? Nghĩ đến đây Cát Vũ hét lên. Coi như cậu không quan tâm nữa. Chỉ cần Nhân Mĩ mãi là vật sở hữu của cậu thì cậu chấp nhận tất cả.

Giờ học thể dục thể chất.

Thầy giáo cổ đeo chiếc còi phổ biến nội dung buổi học:

- Các em! Nội dung hôm nay là chạy bền. Tôi nghĩ là nó cũng chẳng xa lạ gì với các em nên cũng không cần giới thiệu. Chỉ cần các em nhớ một điều thôi: Môn học này đòi hỏi không chỉ ở sức lực mà cả lòng kiên trì...có đôi khi một ít thông minh. Nếu chỉ biết cắm đầu vào chạy thì tôi nghĩ các em sẽ phải học lại từ đầu cơ bản nhất. Để tôi xem, 12 năm làm học sinh các em đã trau dồi được những gì từ môn học này.

Nói xong thầy giáo thổi còi ra hiệu sinh viên vào hàng ngũ. Cát Vũ nhếch môi lên cười nhạt về bất cần. Cũng phải thôi. 12 năm làm học sinh của Cát Vũ in dấu nhiều bằng thành tích về thể thao. Môn chạy bền cũng là một môn mà Cát Vũ đã chinh phục được ở một cuộc thi cấp thành phố. Cậu không muốn

học môn này nữa. Nó đã quá nhàm chán rồi.

- Thưa thầy! Khớp chân em có vấn đề, em có thể nghỉ được chứ?

Nghe thấy vậy không chỉ thầy giáo và các bạn đều ngạc nhiên. Rõ ràng là Cát Vũ rất khỏe và rất giỏi thể thao, không thể có bệnh về khớp được. Hành động giả dối này thầy giáo đã nhìn ra. Ông bước về phía học trò cưng của mình nói:

- Em bị đau khớp thật chứ?

Cát Vũ quả quyết:

- Vâng!

Vậy mà vẫn có một số cô nàng si tình trong lớp đâm đầu vào tin. Họ suýt xoa và thương cho cái khớp của Cát Vũ.

- Được! Em có thể nghỉ...Nhưng hãy tìm một bạn chạy hộ em.

Ông thầy giáo cười đều.

Cát Vũ biết ông ta đã phát hiện ra nên muốn làm cậu khó xử với bạn bè đây mà. Tuy nhiên rất tiếc cho ông ta là ở cái trường này muốn tìm một người chạy thay cậu không khó. Vừa lúc đó Cát Vũ đánh mất sang sân bên cạnh.

Nhân Mĩ cười thoải mái với mấy cô bạn. Ánh nắng như hiệu ứng cho hình ảnh này. Đẹp vô cùng. Cô ấy lại mặc bộ thể thao màu trắng hôm trước làm tôn nên những nét đẹp thanh tú.

- Thưa thầy! Em tìm được bạn chạy hộ rồi ạ!

Ông thầy giáo còn chưa kịp nói gì thì Cát Vũ đã đứng dậy đi thẳng sang sân bên cạnh. Mấy thằng cùng lớp cột nhà:

- Gì vậy? Đây mà được gọi là đau khớp sao? Đi nhanh hơn cả gió.

Nhân Mĩ đã nhìn thấy bóng dáng Cát Vũ thấp thoáng từ xa. Nụ cười cô chợt thu lại trên khuôn môi. Cô khẽ khàng cup đôi mắt xuống. Hắn ta định làm gì? Nhân Mĩ thoáng chút lo sợ. Đám con gái lớp Nhân Mĩ chợt hét toáng lên khi thấy Cát Vũ xuất hiện. Cát Vũ nhìn Nhân Mĩ từ xa. Cậu phớt lờ những tiếng hò reo nhảm nhí của đám con gái dở hơi kia. Đi thẳng đến chỗ Nhân Mĩ. Cô ấy đã biết cậu đi đến nhưng vẫn không nhìn cậu lấy một lần. Lúc nào cũng cái hành động cup mắt xuống. Cát Vũ cảm thấy có chút buồn bực. Cậu bước đến nắm tay Nhân Mĩ kéo đi.

- Thưa cô. Cho em mượn học trò của cô một chút.

Cả lớp và giáo viên trở mắt lên nhìn. Cậu ta kéo Nhân Mĩ đi đâu thế kia?

Cát Vũ nắm chặt tay Nhân Mĩ. Cậu thấy cô vẫn lẳng lặng đi theo mà không có ý kiến gì? Cát Vũ cũng im lặng theo. Về đến lớp, Thầy giáo và các bạn lại được một dịp ngạc nhiên nữa. Nhân Mĩ có thể nghe thấy tiếng anh chàng hôm nọ ở trong KTV gọi cô là đại tỉ.

- Đại ca! Đây là?

Thầy giáo nheo mắt:

- Cát Vũ. Em chắc chắn là cô gái này có thể thay em chạy chứ?

Cát Vũ dắt Nhân Mĩ đi đến trước mặt thầy giáo. Cậu nghiêng đầu nói:

- Thưa thầy. Em chắc chắn.

- Nhưng em đã biết tôi sẽ cho bạn em chạy như thế nào chưa?

Cát Vũ đánh mắt sang Nhân Mĩ. Cậu biết cô đang thắc mắc nhưng không hỏi thôi.

- Vâng! Cô gái này có thể giúp em.

Thầy giáo chấp hai tay ra đằng sau khẽ thở dài. thanh niên thời nay thật là khó hiểu. Ai lại đi nhờ vả một bạn gái yếu đuối như thế này được?

- 5000 mét.

Cả lớp cùng đồng thanh

- Cái gì?

Thầy giáo vẫn tỏ ra như không có gì:

- Sao? Có gì mà phải ngạc nhiên?

Cậu bạn kia lên tiếng:

- Đại ca, đại ti không thể chạy được đâu. Em sẽ chạy thay.

Khi cậu bạn vừa bước lên thì Cát Vũ đã gần động khiến cậu khựng lại:

- Kiên! Nếu còn làm những chuyện ấy thì đừng trách tôi.

Kiên khẽ thở dài bất lực rồi lui về hàng. Cậu đưa đôi mắt đầy vẻ lo lắng về phía Nhân Mĩ.

Cát Vũ nhoen miệng cười:

- Nhân Mĩ. Em làm được chứ?

Nhân Mĩ nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh băng kia. Hấn lại hành hạ cô rồi. Đôi bàn tay hấn xiết mạnh vào đôi bàn tay của cô. Phải rồi, bây giờ hấn nghĩ cô là của hấn rồi. Nhân Mĩ khẽ thở dài rồi quay sang thầy giáo:

- Thưa thầy! Em sẽ chạy ạ.

Kiên hét kên:

- Đại ti. Không được đâu.

Nhân Mĩ rất quý cậu bạn này. Ít ra thì cậu ta còn quan tâm đến cô hơn cả Cát Vũ. Cô nhoen miệng cười tươi

- Không sao đâu ạ! Em sẽ làm được.

Cát Vũ nhìn nụ cười của Nhân Mĩ dành cho người khác. Tại sao cô không bao giờ dành cho cậu nụ cười này. Nghĩ vậy cậu rất tức giận vội vàng đi về chỗ ngồi xuống:

- Thầy có thể tăng thêm 3000 mét nữa.

Trời ạ! Hấn ta đúng là không còn nhân tính. Người con gái trước mắt hấn ngoài vẻ xinh đẹp ra thì chẳng còn gì khác một cơ thể gầy gò. Cô như một tấm thủy tinh trong suốt dễ vỡ. Thầy giáo lơ mờ đoán là đây là một đôi tình nhân đang giận nhau. Ông khẽ lắc đầu. Thanh niên thời nay rắc rối quá.

- Được! Cho thêm 3000 mét. 8000 mét. Em chạy chứ?

Nhân Mĩ đã nghĩ đến cảnh mình có thể bỏ xác tại đây, nhưng không sao. Cô chấp nhận. Chết cũng chẳng sao cả. Trên đời này chẳng còn gì tốt đẹp dành cho cô nữa rồi. Bỏ cô sau khi mất công ti đã trốn nợ ở một nơi qui quái nào đó và chắc sẽ chẳng bao giờ về nữa. Mẹ ở nhà thì điên điên loạn loạn nói chung là thần kinh không ổn định. Còn cô thì sao? Ngay cả cơ thể này cũng không giữ nổi thì sống cũng chẳng có ích gì nữa. Nhân Mĩ nhìn thẳng vào mắt thầy giáo:

- Em có thể chạy ngay bây giờ chứ ạ?

Tất cả đổ dồn vào câu nói quyết định của thầy giáo.

- Được. Em chạy đi.

Cát Vũ nói chen vào:

- Tốt nhất là em nên chạy cho trung thực. Đừng gian lận mà làm bằng thành tích của tôi bị tụt hạng.

Nhân Mĩ quay ra phía Cát Vũ cười mà như không cười:

- Em sẽ cố gắng hết sức.

Rồi Nhân Mĩ lao người chạy. Tất cả theo dõi vào từng bước chạy của Nhân Mĩ. Lớp của cô cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Họ gọi Nhân Mĩ nhưng cô không dừng lại. Chỉ chạy và chạy. Không còn quan tâm đến thể giới xung quanh cô nữa. Hãy để cho nó trôi hết đi. Để những bước chạy đưa cô ra khỏi cuộc sống rắc rối và bon chen này, đưa cô thoát khỏi Cát Vũ.

Giờ thể dục kết thúc. Kiên Nhìn người con gái đang lao người trên đường chạy mà không khỏi lo lắng.

- Đại ca. Có cần mua nước cho đại ti không? dù sao chúng ta ngồi đợi cũng không có việc gì mà.

Cát Vũ đứng dậy nhìn Nhân Mĩ rồi quay ra nhìn Kiên với vẻ mặt lạnh băng:

- Ai nói là tôi sẽ ngồi đợi ở đây? Chúng ta về lớp.

Kiên thốt lên hoảng hốt:

- Không được. Nhờ may đại tí có làm sao...

- Kiên! Cậu đừng có lo lắng thái quá như vậy. Nhân Mĩ là người trung thực, sẽ không gian lận được đâu.

- Không phải chuyện ấy. Nhờ may đại tí vì quá sức mà...

Cát Vũ khoác vai Kiên rồi kéo đi.

- Thôi nào. Cô ấy khi mệt sẽ tự biết dừng lại.

Thế là Kiên cũng bị Cát Vũ kéo đi.

Nhưng ai mà biết được Nhân Mĩ sẽ không bao giờ dừng lại khi chưa đủ đường chạy. Ý định của cô không thể có một ai khác biết được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đôi khi nên thay đổi

Buổi tối. Nhân lúc mọi người không để ý. Cát Vũ chạy thẳng ra đường chạy.

Đường chạy được thắp sáng bởi nhiều ngọn đèn nên có thể nhìn rõ. Nhưng Cát Vũ không nhìn thấy Nhân Mĩ đâu cả. Cậu chạy khắp sân để tìm cô nhưng vẫn vô ích. Cát Vũ thở hổn hển. Cậu lo sợ liệu không phải Nhân Mĩ quá ngốc mà chạy hết 8000 mét chứ? Không. Cát Vũ quên mất là Nhân Mĩ luôn khác với những người con gái khác. Cô ấy có thể làm những việc mà người ta tưởng rằng chỉ dành cho những kẻ điên. Cát Vũ hét lên:

- Nhân Mĩ! Em điên thật rồi.

Cát Vũ chạy một mạch lên khu kí túc xá nữ. Cậu mặc cho cô giám thị có quát ầm lên thì cậu cũng nhất quyết chạy được đến trước cửa phòng C9.

Nhân Mĩ đang ngồi học thì tiếng Cát Vũ đã đập cửa. Cô đã đoán chắc được việc này. Hẳn không thấy cô trên đường chạy thì nhất định sẽ đến tìm thôi. Nhân Mĩ đứng dậy mở cửa. Dáng người cao ráo của Cát Vũ sừng sững ở trước cửa khiến Nhân Mĩ ngược đời mất nhìn.

Vừa nhìn thấy Nhân Mĩ Cát Vũ liền ôm chầm lấy cô. Cậu ôm ghì như thể muốn cho cô tan chảy vào cậu. Để cho cô không thể đi đâu hay chạy thoát khỏi cậu được nữa.

- Nhân Mĩ. Em không sao chứ?

Nhân Mĩ cố vùng ra khỏi bàn tay này nhưng không thể? Hắn ôm quá chặt. Nhân Mĩ khẽ nói:

- Em không sao. Mới có 2000 mét thôi.

Cát Vũ chợt buông Nhân Mĩ ra nói đầy vẻ ngạc nhiên:

- Em...em không chạy 8000 mét hay sao?

Nhân Mĩ vẫn nói giọng thần nhiên:

- Em chưa bao giờ nhận lời là sẽ chạy hết 8000 mét. Và lại...tại sao em phải chạy giúp anh?

Cát Vũ thoáng không hiểu được con người của Nhân Mĩ. Rõ ràng là cô ấy đã thay đổi nhưng càng giao tiếp thì lại càng thấy cô ấy vẫn vậy. Cát Vũ đưa ánh mắt lạnh như băng của mình nhìn vào đồng tử của Nhân Mĩ. Trong đó không có cậu. Cô ấy đang nhìn về hướng khác. Tại sao lúc nào cũng vậy? Tại sao lúc nào cũng chỉ có mình cậu nhìn cô ấy thôi? Cát Vũ kéo mạnh cầm Nhân Mĩ về phía mình và hôn tới tấp. Tất cả mọi người và cả cô giám thị cũng nhìn thấy cảnh tượng này. Họ đang trầm trồ, đang ghen tị, đang tức giận, đang kinh ngạc...

Nhân Mĩ mím chặt môi lại không để cho Cát Vũ tiên tới.

Cho dù môi cô đã bị Cát Vũ cắn cho chảy máu một lần nữa. Cô mặc kệ. Giờ cô cũng chẳng còn quan tâm đến thể xác nữa rồi. Dù sao thì cũng đã tan nát, có làm bầm dập nữa thì cũng đến vậy thôi.

Cát Vũ buông Nhân Mĩ ra gần giọng nói:

- Em đã không nghe lời tôi?
- Em chưa bao giờ nghe lời anh.
- Em bây giờ không sợ tôi?
- Em sợ anh hơn bao giờ hết.

Cát Vũ thoáng ngỡ ngàng. Hóa ra là cậu đã làm cho cô ấy sợ như vậy. rồi Cát Vũ nhắm nhẹ đôi mắt và ôm Nhân Mĩ vào lòng. Đây là hành động nhẹ nhàng nhất mà cậu làm cho cô từ nãy đến giờ. Cậu vuốt nhẹ mái tóc của Nhân Mĩ. ghì chặt mũi mình vào mũi hương phảng phất trên tóc. Vẫn là mùi hương này. Từ bé đến giờ vẫn không thay đổi. Cát Vũ vẫn còn nhớ như in. - Xin lỗi em!

Nhân Mĩ không nói gì. Cô bây giờ không biết Cát Vũ định giờ trò gì với cô. Từ trước đến giờ Nhân Mĩ chưa bao giờ nghe thấy Cát Vũ xin lỗi cả. Rồi Cát Vũ ghì mạnh hơn vào đôi vai của cô. Chân của Nhân Mĩ khẽ run lên vì cái ôm này.

- Sao em không nói gì?

Nhân Mĩ vẫn giữ nguyên giọng nói cũ. Cơ hồ không biểu đạt chút cảm xúc nào.

- Em không muốn.

Cát Vũ buông nhân Mĩ ra rồi gần giọng:

- Được thôi. Ngày mai chạy nốt 6000 mét của em đi.
- Nếu không thì sao?

Cát Vũ ghé sát bờ môi lại vành tai của Nhân Mĩ. Hơi nóng phả vào khiến trái tim của Nhân Mĩ có phần rung động. Nhưng cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt cũ mà nghe nốt câu nói cuối cùng này:

- Em không được phép từ chối. Vì...em là của tôi.

Sáng hôm sau. Người ta đã thấy một cô gái gầy yếu nhưng ánh mắt rất kiên cường đang lao người trên đường đua đỏ.

Nhân Mĩ ra sức chạy nốt quãng đường mà hôm qua còn bỏ dở.

- Đại tỉ!

Bước chân của Nhân Mĩ chợt khựng lại rồi hướng mắt về phía tiếng gọi.

Kiên dáng người cao mảnh, mặc bộ quần áo adidas màu trắng, cổ tay có đeo một chiếc băng rô cùng hãng. Có thể nói cậu chàng này cũng được xếp vào hàng cậu ấm. Vậy mà lại chịu dưới chướng của Cát Vũ. Cậu ta đi đến trước mặt Nhân Mĩ rồi nhoẻn miệng cười thân thiện. Nhân Mĩ cũng biết là lúc nào cậu ấy cũng thân thiện và hiền hòa như vậy. Khác hẳn với Cát Vũ.

- Anh gọi em là Mĩ đi.

Kiên nhoẻn miệng cười kéo tay cô vào chiếc ghế gần đó. Đưa cho Nhân Mĩ chai nước rồi Kiên mới nói:

- Tôi vẫn thích gọi là đại tỉ hơn.

Nhân Mĩ chu môi về bất lực nhìn rất đáng yêu. Về sắc sảo nơi đôi mắt mất đi được phần nào.

- Đại tỉ chạy thể dục hả?

Nhân Mĩ lắc đầu trở lại với vẻ trầm tĩnh:

- Chạy cho Cát Vũ!
- Cái gì? Đại tỉ chạy từ hôm qua đến giờ sao?
- Tất nhiên là không. Hôm qua em mới chạy được 2000 mét.

Kiên ra chiều nghĩ ngợi rồi cậu đứng dậy nói:

- Vậy để tôi chạy hộ đại ti.

Nhân Mĩ vội can ngăn:

- Không cần đâu. Như thế thì Cát Vũ sẽ nổi giận.

Nghe đến đây Kiên chợt thở dài:

- Thực ra tôi cũng không hiểu đại ca nghĩ gì mà bắt đại ti làm như vậy?

- Là do anh ấy ghét em.

Kiên mở to đôi mắt ngạc nhiên:

- Sao đại ti lại nghĩ vậy? Đại ca không phải như thế đâu. Nhân Mĩ cup đôi hàng mi dài xuống. Cô thở dài rồi đứng dậy nói:

- Em phải tiếp tục chạy đây. Chốc nữa còn về lớp học.

Rồi không để Kiên nói gì thêm Nhân Mĩ đã chạy nhanh ra đường chạy. Cô không muốn nghe bất cứ thứ gì từ Cát Vũ nữa. cô chỉ biết rằng hắn là một con người máu lạnh nhất trên thế gian này.

Khi chạy Nhân Mĩ vẫn có thể nhìn thấy Kiên Ngồi ở ghế đó. Cậu ta ngồi đó làm gì? Mặt trời đã dần lên cao. Có lẽ cũng đã đến giờ học. Nhân Mĩ dừng lại thở dốc rồi bước về phía chỗ để cặp của mình. Khi vừa nhắc được chiếc cặp lên thì Kiên đã giữ tay cô lại nói nghiêm túc:

- Đại ca rất tốt với đại ti.

Nhân Mĩ phớt lờ câu nói đó. Cô bước đi coi như không nhìn thấy Kiên. Nếu hắn tốt thì đã không dày vò tinh thần và thể xác cô như thế này.

Nhân Mĩ bước về lớp trong ánh nắng vàng.

Kiên đứng lặng người ở chỗ cũ. Cậu nhìn người con gái kia bước đi một cách kiên cường. Khác hẳn với những người con gái khác mà cậu đã từng gặp. Trong lòng dâng lên một cảm giác âm ập. Kiên khẽ cup đôi mắt xuống thở dài. Cậu đang cố kìm nén tất cả. Kìm nén tia sáng đang le lói, kìm nén cảm xúc đang trào dâng. Phải rồi, đó là người mà đại ca yêu thương nhất. Rồi Kiên quay gót bước đi. Cậu khẽ lầm bầm:

- Đại ca! Anh nhất định phải tốt với Nhân Mĩ.

Nhân Mĩ bước vào lớp thì Khánh Lâm đã kéo tay cô lại hỏi:

- Nói cho tớ biết có phải cậu và Cát vũ xảy ra chuyện gì phải không?

Nhân Mĩ thản nhiên:

- Không có chuyện gì đâu. Anh ấy là bạn hồi nhỏ với tớ. Thế thôi.

Khánh Lâm thoáng chút nghi ngờ nhưng cũng không hỏi gì thêm vì cô biết có hỏi thêm cũng chẳng nhận được một câu trả lời thích đáng.

Khi cho cặp vào ngăn bàn tay Nhân Mĩ thoáng chạm phải một vật gì đó. Cô lôi nó ra và ngạc nhiên khi đây là một bữa sáng nhẹ. Nhân Mĩ quay sang Khánh Lâm hỏi:

- Của cậu à?

- Không. Mình ăn rồi.

Nhân Mĩ nhìn chăm chú vào bữa sáng. Rồi trong người có cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình. Nhân Mĩ hướng mắt ra cửa sổ và...

Cát Vũ bị nhìn bất ngờ nên không kịp tránh. Cậu chỉ biết đứng trân trân ở đó nhìn Nhân Mĩ. Rồi cậu bỏ đi.

Nhân Mĩ đuổi theo dáng người cao lớn kia. Cô không hiểu hắn làm thế này là có ý gì nhưng cô không muốn ăn đồ của hắn.

- Anh Vũ!

Tiếng gọi của Nhân Mĩ khiến Cát Vũ khựng lại. Cậu không quay người lại mà chờ câu nói của Nhân Mĩ. Thực ra cậu cũng không biết vì sao phải trốn tránh cô, có lẽ là dày vò cô quen rồi bây giờ chuyển thành chăm sóc có phần ngượng ngùng và không quen.

Khi Nhân Mĩ bước đến gần. Cô hé môi ra nói chưa được nửa câu thì Kiên từ đâu nhảy ra khoác vai Cát Vũ và nói:

- Đại ca. Mua đồ ăn sáng cho đại ti đây hả? Cát Vũ bị Kiên nói thế chợt quay người lại nhìn Nhân Mĩ đầy vẻ lúng túng:

- Cái gì? Tôi mà phải dỗ hơi mua cho cô ấy sao?

Nhân Mĩ khó hiểu nhìn bữa sáng rồi lại nhìn Nhân Vũ. Hắn ta bị làm sao thế? Rõ ràng là...

- Đây không phải là anh mua sao?

- Tôi còn nhiều việc phải làm. Tôi đi trước.

Cát Vũ đi mất để lại Kiên và Nhân Mĩ đứng ngẩn ngơ một mình. Cả hai đều không hiểu Cát Vũ hôm nay xảy ra chuyện gì mà lại trở lên như vậy. Thường ngày hắn ta là một người lạnh lùng sắt đá, coi trời bằng vung, đối với con gái cũng không bao giờ nương nung như thế này. Chẳng lẽ qua một đêm, người ta có thể thay đổi đến vậy hay sao?

- Đại ti. Chắc chắn thứ này là đại ca mua rồi.

Nhân Mĩ cũng gật gù:

- Em cũng nghĩ thế.

Rồi như nhớ ra được cái gì đó, cô nói tiếp:

- Nhờ anh chuyển giúp em bữa sáng này lại cho Cát Vũ.

Kiên ngạc nhiên:

- Sao lại chuyển lại?

- Em không muốn ăn.

Kiên thở dài:

- Đại ti à? Đại ca đã lạnh lùng rồi bây giờ đến ti cũng sắt đá hay sao?

- Em thật sự....

Nói đến đây Nhân Mĩ chợt dừng lại. Cô không biết có nên nói nốt về sau không?

- Thật sự làm sao?

Nhân Mĩ ngập ngừng:

- Thật sự rất ghét Cát Vũ.

Kiên tựa người vào lan can ngẩng mặt lên thở dài. Rồi cậu nói mông lung:

- 3 năm trước tôi cũng giống đại ti. Nhưng ba năm sau thì lại khác.

Nhân Mĩ chợt tò mò:

- Khác như thế nào?

- Tôi là con trai duy nhất trong gia đình được bố mẹ nuông chiều từ bé nên có chút tự cao tự đại. Rồi một lần gặp Cát Vũ. Khi anh ấy đang trong tình trạng say không biết trời đất là gì. Tôi và “bình đoàn bão đêm” của mình nổi hứng trêu một người say như anh ấy. Để đến khi tôi là thằng đầu tiên xông vào trước thì đã bị anh ấy đánh cho một cú chí mạng. Đại ti biết đấy, một con người kiêu ngạo như tôi chắc chắn sẽ không phục rồi. Tôi ra lệnh cho tất cả cùng xông vào đánh Cát Vũ...

Nhân Mĩ lo lắng:

- Thế anh ấy có làm sao không?

Kiên đưa đôi mắt nhìn Nhân Mĩ rồi nheo lại thành hình trăng khuyết:

- Đấy! Đâu phải đại ti ghét đại ca. Còn lo cho đại ca nữa kia.

Nhân Mĩ đỏ mặt quay đi nói:

- Được rồi! Anh kể tiếp đi.

- Đại ca tất nhiên là bị đánh cho bầm dập rồi. Nhưng anh ấy là một người như thế nào chắc đại ti cũng biết nhỉ? - Chắc chắn sẽ không phục và chửi bới, anh ấy là một người gan lì.

Kiên giờ ngón tay cái của mình lên:

- Đại ti hiểu đại ca hơn tôi rồi đấy. Đại ca chửi rất sắc, bọn chúng tôi tức đến sôi máu mà không làm gì được. Đánh thì cũng đánh rồi, giết người thì không thể, chửi cũng không lại anh ấy. Cuối cùng chúng tôi tự kháo nhau là coi như hôm nay gặp phải quý.

Nhân Mĩ chợt nở một nụ cười. Cô đưa ánh mắt nhìn xa xăm rồi nói mông lung:

- Anh ấy từ bé đến giờ vẫn được người ta gọi là quý mà.

- Đại ca và tôi gặp lại nhau khoảng ba ngày sau vụ đó. Lúc ấy tôi đi một mình. Thật không may là Đại ca vẫn nhớ chuyện tôi hôm đó và xử tôi một cách theo đúng dân giang hồ. Anh ấy còn nói nếu như chúng tôi đánh anh ấy chết thì có làm ma anh ấy cũng phải ám chúng tôi theo cùng.

- Tại sao?

Kiên nhìn Nhân Mĩ rồi nhắc lại lời của Cát Vũ hôm đấy:

- Nếu tao mà chết thì cô ấy sẽ rơi vào tay người khác mà mày có biết không? Nhất định tao phải sống để chờ cô ấy trở về bên tao.

Nhân Mĩ mở to mắt nhìn Kiên. “cô ấy” mà Cát Vũ nói là cô ư? Hóa ra cô chính là cái cớ để cho ai kia liều mạng với cả đám côn đồ. Thật là nực cười.

- Phải rồi. Anh ấy lúc nào cũng thích độc chiếm em

- Theo tôi nghĩ thì là bảo vệ.

Nhân Mĩ đưa tay vén lọn tóc lòa xòa xuống mặt. Tại sao lúc nào Kiên cũng nói Cát Vũ là người tốt? Tại sao nhiều người phải phục tùng tên bạo chúa này trong khi hẳn chẳng coi ai ra gì?

- Anh ấy luôn muốn độc chiếm em. Có lẽ tối hôm đó anh ấy đã làm được rồi.

Kiên ngạc nhiên quay sang Nhân Mĩ. Cậu nhìn thẳng vào đôi mắt Nhân Mĩ xem cô ấy đang nghĩ gì? Cánh cửa sổ tâm hồn của cô ấy lúc nào cũng khép hờ như để cho người ta tăng thêm phần tò mò.

- Hôm đại ti bị trúng thuốc. Là Bảo An đã hại ti.

- Bảo An?

- Phải. Từng một thời là người yêu của Cát Vũ. Có lẽ cô ta đã quá độc đoán, nghĩ rằng chỉ có cô ta mới được ở gần Cát Vũ.

Nhân Mĩ chợt thấy có điều gì đó không ổn:

- Vậy ai đã đưa em về nhà Cát Vũ?

- Là Cát Vũ.

Đôi mi mắt của Nhân Mĩ chợt sụp xuống. Vẫn là hắn ta. Chẳng thay đổi được gì. Hắn ta đã lợi dụng cô trong lúc cô say thuốc. Cái này còn bi ối hơn là hại cô rồi mới...

- Khi đại ti tỉnh được một chút thì đại ca về kí túc xá ngủ rồi lại đi sớm vào buổi sáng hôm sau. Nghe nói là nấu cháo cho đại ti.

Một lần nữa, Nhân Mĩ như ngỡ ngàng. Không phải là hắn cả đêm đã... Vậy quần áo của cô? Có lẽ là do nóng quá mà cô đã tự cởi ra. Nhân Mĩ tự tách mình. LÀ cô đã hiểu lầm Cát Vũ rồi. Là cô đã không hiểu chuyện mà tưởng hắn là một tên hạ lưu và bi ối. Là cô đã tưởng hắn muốn độc chiếm cô nên mới... Có lẽ là hắn đã lo cho cô... Vậy mà bát cháo hôm đó cô

đã đồ đi. Vậy mà túi sữa hôm đó cô đã ném thẳng tay vào thùng rác. Còn bữa sáng này nữa, cô còn định... Có lẽ là hắn đã thấy hối hận chuyện bắt cô chạy mà mua bữa sáng này cho cô.

- Đại ti đang nghĩ gì thế?

Nhân Mĩ vội vàng giấu đi những cảm xúc nơi đáy mắt. Cô lắc đầu cười tươi:

- Không có gì! Nói với Cát Vũ là bữa sáng rất ngon. Em sẽ ăn hết.

Rồi Nhân Mĩ chạy thẳng vào lớp. Chỉ còn mình Kiên đứng đó. Sao càng ngày cảm xúc của cậu càng rõ rệt? Sức kìm nén của cậu không đủ mạnh ư? Càng ngày cậu càng thích nhìn nụ cười của Nhân Mĩ. Kể từ cái hôm ở KTV, khi ngược lên nhìn cô ấy, Kiên đã cảm thấy trái tim như không còn là của mình nữa rồi. Ánh mắt ấy, nụ cười ấy, giọng nói ấy đều như những thước phim chậm chậm trôi qua mỗi khi cậu nhớ đến người con gái này. Kiên khẽ

nhếch môi cười nhạt rồi lẩm bẩm:

- Đừng khốn nạn thế chứ Kiên. Mày không bao giờ có thể chạm vào cô ấy.

Rồi cậu bước về lớp. Bóng dáng thật lẻ loi và cô đơn. Gương mặt ngổ ngược pha chút trẻ con giờ sao trầm buồn phần nào. Có lẽ thời gian này cậu sẽ vui chơi thật nhiều, để thiêu đốt mọi hình ảnh của ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Không có ai với em hơn tôi trên thế giới này

Không hiểu sao mấy ngày nay Cát Vũ cứ thấy trong người khó chịu. Có phải là đã lâu chưa được nói chuyện với Nhân Mĩ không? có phải là đã lâu chưa được dày vò cô ấy không? Nhưng mới có 4 ngày thôi mà. Cát Vũ chột thờ dài rồi lòi điện thoại ra. Cậu search danh bạ tên của Nhân Mĩ rồi ấn nút gọi. Tiếng nhạc chờ khiến cậu càng thêm hồi hộp phần nào. Đôi tay bóp mạnh vào thân điện thoại như muốn bóp nát nó ra. Phút giây này còn hồi hộp hơn cả lúc nghe kết quả trao giải thành phố cách đây đã nhiều năm.

- Alo!

Đầu giây kia vang lên tiếng nói khiến Cát Vũ ngỡ ngàng chẳng biết nói câu gì. Cát Vũ tự chửi mình là một thằng ngốc, tại sao càng ngày càng trở nên bị động như thế này chứ?

- Alo!

Tiếng nói một lần nữa vang lên khiến Cát Vũ càng luống cuống. Chiếc điện thoại trên tay sắp rơi cả xuống đất rồi. Chẳng biết nói gì cả. thật sự là Cát Vũ chỉ muốn nghe giọng nói của cô ấy mà thôi.

- Nếu bạn không nói thì mình cúp máy đây.

- Khoan đã!

Cuối cùng thì Cát Vũ cũng chịu nói.

Nhân Mĩ thoáng chút ngạc nhiên khi người gọi là Cát Vũ. Hắn ta gọi đến đây làm gì? Liệu có phải lại sắp giờ trò gì với cô hay không? Nhân Mĩ thờ dài. Có lẽ cô đã quá đa nghi. Chắc Cát Vũ chỉ muốn nói gì đó thôi. Sau vụ hiểu lầm lần trước, Nhân Mĩ đã cố gắng để tư tưởng mình không nghĩ xấu cho Cát Vũ nữa.

- Ngày mai là ngày nghỉ..

Nhân Mĩ nói nốt câu còn bỏ dở của Cát Vũ:

- Anh định làm gì?

Thực ra cô không định nói câu này, nhưng lời nói đã thốt ra rồi cũng như bát nước bỏ đi không thể lấy lại. Thôi thì kệ đi.

- Tôi muốn em đến nhà tôi.

- Để làm gì cơ?

Cát Vũ chột quát lên sau câu hỏi của Nhân Mĩ:

- Sao em lảm lời thế? Bảo đến nhà tôi thì cứ đến chứ sao.

Lại thế rồi. Hắn lại giờ bản tính hung bạo ra để ép buộc người khác. Đúng là “giang sơn khó đổi, bản tính khó rời”. Nhân Mĩ không muốn đến nhà Cát Vũ nhưng lại không thể từ chối. Nếu làm vậy hắn sẽ lại tức giận. Cuối cùng cô đành nhắm mắt thờ dài:

- Được. Ngày mai em sẽ đến.

Cát Vũ vui sướng trong lòng. Cậu muốn ở cạnh Nhân Mĩ ngay lúc này mà ôm cô vào lòng. Cô ấy lại chịu nghe lời cậu một cách nhanh chóng như vậy. Từ bao giờ thế? Nghĩ vậy, giọng điệu của Cát Vũ có chút nhẹ nhàng, ẩn sâu trong đó là niềm hạnh phúc đang trào dâng:

- Ngày mai tôi sẽ đến đón em.

- Vâng.

Nhân Mi cúp máy rồi thờ dài. Không biết hẳn lại đưa cô đến nơi quái quỷ nào nữa? Cô đi về phía giường. Hai cô bạn cùng phòng thấy biểu hiện của Nhân Mi không được tốt sau khi nghe điện thoại vội vàng chạy đến hỏi:

- Sao thế?

Nhân Mi lắc đầu không nói rồi nằm xuống. Cô chẳng muốn nói chuyện với ai trong lúc này cả. Có lẽ sức lực bị rút cạn kiệt sau cuộc điện thoại vừa nãy. Nhưng cô đâu biết, ở một nơi cách cô không xa, có một người cũng trần trọc như cô...nhưng người đó đang hạnh phúc. Rất hạnh phúc.

Trung tuần tháng chín.

Thời điểm giữa thu đã có những cơn gió se se lạnh kéo về. Có lẽ là cũng sắp đông rồi. Nhân Mi nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết mẹ ở nhà có biết mặc ấm không? Nghĩ đến mẹ cô lại đau lòng. Tại sao từ một phụ nhân tổng giám đốc dùng một cái bị mất tất cả và giờ đây chỉ còn lại một tấm thân với cái đầu điên loạn? Cuộc đời của mẹ cô lại khổ đến như vậy sao? Bà lúc nào cũng dạy cô phải sống tốt, như vậy mới được trời Phật giúp đỡ, cứu độ. Nhưng trong khi đó bà thì sao? Bà đến cả một con gà còn chẳng dám giết vậy tại sao lại đẩy bà đến bức tường này chứ? Như vậy thì có cần sống tốt nữa không? Câu hỏi này cô chẳng dám trả lời. Câu trả lời của cô sợ rằng sẽ là “không”, như vậy coi như là đã thiếu sót mọi lời dạy khi xưa của mẹ. Như vậy coi như là cô đã tự biến mình thành một kẻ độc ác. Nhân Mi thấy khóe mắt cay cay khi nghĩ về điều này. Cuộc đời cô sẽ giống mẹ cô?

Nhân Mi mặc một chiếc váy đến đùi màu trắng thanh thoát và áo phông cổ vuông đơn giản. Rồi lại nghĩ trời có vẻ lạnh cô khoác thêm một chiếc cardigan màu hạt dẻ bên ngoài, búi tóc cao và xách túi ra ngoài khi có tiếng chuông điện thoại. Cô không nghe mà cứ bước thẳng ra cổng.

Cát Vũ vẫn không ngừng gọi vào dây số quen thuộc kia. Tịa sao cô lại không nghe máy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Nghĩ vậy Cát Vũ liền chạy thẳng vào trong kí túc. Khi vừa định bước lên bậc cầu thang đầu tiên thì cũng lúc Nhân Mi bước xuống.

- Tại sao lại không nghe máy?

Nhân Mi trả lời thản nhiên:

- Chẳng phải là em đã xuống rồi hay sao?

Cát Vũ đưa bàn tay nắm chặt lấy tay của Nhân Mi. Cậu phải nắm chắc bàn tay này không thì nó sẽ tuột ra mất. Cát Vũ kéo cô đi mà không nói gì. Ánh mắt vẫn lạnh như băng vĩnh cửu chưa bao giờ được cảm nhận ánh nắng mặt trời.

- Tại sao em lúc nào cũng làm tôi phải lo lắng?

Cát Vũ nói khi vừa bước ra đến cổng. Nhân Mi cúi mặt không nói. Cô đâu cần hẳn phải lo lắng cho cô. Còn nếu hẳn muốn hỏi thì tại sao lại không hỏi chính bản thân mình rằng những hành động hẳn làm từ lúc bé đến giờ đã làm nào không dấy vò cô chưa? Cô không muốn trả lời câu hỏi này.

Thấy Nhân Mi không nói gì, trong lòng Cát Vũ chợt cảm thấy buồn bực khó tả. Cô ấy ghét cậu đến thế sao? Ngay cả một cái nhìn triu mến chưa bao giờ được dành cho cậu. Dù chỉ thoáng qua thôi cũng được. Lúc nào cũng là ánh mắt buồn bã kia. Với người khác, cô ấy không hề như vậy.

- Lên xe đi!

Nhân Mi ngẩng đầu lên nhìn Cát Vũ đang đội mũ bảo hiểm và nhìn chiếc Moto của hẳn. Trông gọn ghẽ không khác gì ai kia. Cô biết đó là một chiếc super moto mà mấy đứa dân chơi hay đi. Động cơ phân khối tương đối lớn, có thể là hơn xe bình thường. Xe của Cát Vũ màu đen, trông nó như một con mãnh thú đang khiêu chiến. Tiếng bô của nó rít lên từng đợt khi Cát Vũ lên tay ga. Có lẽ nó được dùng nhiều trong các cuộc “đi săn về đêm” của Cát Vũ. Nhân Mi bước gần đến chiếc xe, đón lấy chiếc mũ bảo hiểm kín đầu mà Cát Vũ đưa cho...đội vào nhìn đôi bàn tay của Cát Vũ đang đưa ra chờ mình nắm. Cô nhắm mắt nắm lấy bàn tay này rồi cơ thể như được nhắc bổng lên xe chỉ bằng một cái tay ấy. Nhân Mi khe khẽ ngó ra xa tấm lưng rộng lớn của Cát Vũ kia cho dù cô đang rất muốn tựa vào. Thực sự là nó rất rộng lớn. - Ôm vào!

Tiếng của Cát Vũ cùng tiếng bô của xe hòa quện vào nhau khiến Nhân Mi không nghe rõ mà hỏi lại:

- Gì cơ?

- Tôi bảo là em ôm vào.

- Em không muốn.

Cát Vũ nhún vai:

- Được tùy em. Tôi không đảm bảo em sẽ vắng ra lúc nào đâu.

Rồi chưa kịp để Nhân Mi phản ứng lại xe đã lao đi với tốc độ khủng khiếp. Nhân Mi chỉ kịp hét lên rồi ôm chặt lấy eo của Cát Vũ.

Cát Vũ khẽ mỉm cười hài lòng. Cuối cùng thì cô ấy cũng chịu ôm cậu. Cát Vũ khẽ lên tay ga cho tăng thêm tốc độ. Giờ đây là 90km/h. Xe lao qua đường quốc lộ rồi vào đường hầm xuyên núi. Cậu không muốn đưa Nhân Mi về nhà ngay, cậu muốn cùng cô được hưởng cái cảm giác lướt đi trong

tiếng gió này. Biết là cô sẽ sợ nhưng chắc chắn cô sẽ thích. Cuộc đời có mấy ai dám mạo hiểm một lần chứ? Và cũng chẳng có ai giao tính mạng mình cho một kẻ đi xe điên cuồng như cậu. Mà cậu cũng chẳng muốn. chỉ cần sau cậu luôn có Nhân Mĩ như lúc này là ổn rồi. Lẽ cậu đã thấy rất hạnh phúc rồi.

Nhân Mĩ nhìn từng hàng chữ graffiti nghệ thuật được giới trẻ say mê hiện nay. Đây là lần đầu tiên cô được nhìn một con đường graffiti trọn vẹn như thế này. Thật độc đáo. Họ là những nhà nghệ thuật...dù chỉ nghiệp dư, đường phố thôi nhưng có ai mà không trầm trồ trước nó chứ? Cô mãi ngắm nhìn khung cảnh lướt qua mà quên mất cái cảm giác sợ hãi trong lòng. Cũng như thời gian đã trôi qua khiến cô quên mất những gì đã từng là của mình và đã từng bị mình ghét bỏ. Cát Vũ ngồi phía trước sao mà lặng im. Cô biết anh là người không phải là bốc đồng nhưng cũng không đến nỗi trầm tĩnh như lúc này. Tuy nhiên cô lại thích anh như thế này hơn, thật giống một người đáng tin cậy để người ta gửi gắm niềm tin. Nghĩ vậy, Nhân Mĩ càng ôm chặt hơn nữa.

Cát Vũ thấy Nhân Mĩ ôm xiết như vậy thì chợt ngạc nhiên rồi lúng túng. CỨ thế này thì cậu sẽ không thể tập trung điều khiển xe. Cát Vũ chợt nhìn thấy một cây cầu trước mặt. Cậu phanh lại. Nhân Mĩ theo quán tính đổ dồn cơ thể về lưng cậu. Cảm giác ấm áp tràn về khiến Cát Vũ lặng người trong vài giây. Nếu lúc này cậu mà quay lưng lại thì chắc chắn sẽ ôm cô ấy chặt nhất có thể. Cát Vũ tháo mũ ra rồi quay lại phía Nhân Mĩ vẫn đang ngơ ngác:

- Chúng ta nghỉ một lát nhé?

- Không đến nhà anh sao?

Cát Vũ đặt chiếc mũ bảo hiểm lên xe cười rồi nói, cái lạnh trong mắt cũng được cậu hâm nóng phần nào:

- Em thích đến nhà tôi thế sao?

Nhân Mĩ tháo mũ đặt xuống bước ra phía cây cầu trước mặt nói:

- Em không nghĩ là hôm nay lịch trình có thể bị thay đổi.

Cát Vũ bước theo sau Nhân Mĩ. Nhìn dáng người nhỏ nhắn của cô trong chiếc váy màu trắng tung bay vì gió trông thật thanh thoát và trong sáng. Có lẽ cậu nên giữ lại hình ảnh này. Cát Vũ lấy điện thoại ra khẽ chụp một tấm hình. Đúng lúc Nhân Mĩ đang nhắm mắt khẽ hít thở mùi hương của từ phía biển nơi dưới chân cầu, cơn gió nhẹ đùa vui mấy lọn tóc con, đôi môi chum chím nhìn thật đáng yêu...à không, cậu quên mất cái vẻ sắc sảo của cô rồi. Cát Vũ cứ ngắm mãi bức hình tự chụp rồi lại tự đặt tên cho bức hình: “My venus”.

- Em thích nơi này chứ? - Cát Vũ cất điện thoại đi khẽ hỏi.

Nhân Mĩ quay sang mỉm cười. Phải rồi, chính là nụ cười này, cuối cùng thì cô ấy cũng đã chịu dành cho cậu.

- Em thích!

- Tôi đôi khi cũng thường hay đến đây.

Nhân Mĩ không nhìn Cát Vũ mà nói:

- Với bạn bè?

- Không! Một mình.

- Nơi này có vẻ hơi buồn. Anh thích khung cảnh buồn?

Cát Vũ vịn tay vào lan can khẽ nhướn người cảm nhận hương vị mát mẻ của biển thoáng bên mũi. Cậu trả lời mông lung:

- Tôi không phải kẻ tự kỉ. Nhưng tôi cũng có những nỗi buồn riêng.

Nhân Mĩ thoáng không hiểu. một kẻ như anh ta mà cũng có nỗi buồn sao? Anh ta chẳng phải dày vò người ta xong cũng đủ vui đến hết đời hay sao?

- Anh buồn?

Cát Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt Nhân Mĩ. Đôi mắt dài có phần sắc sảo đang mong chờ câu trả lời từ anh.

- Buồn vì không tìm ra một thứ?

- À ra là vậy. Thế anh đã tìm được chưa?

- Tôi không biết. Rõ ràng là đang ở trước mặt nhưng sao lại quá xa vời. Rõ ràng là có thể với tới nhưng chạm vào lại ngỡ hư vô.

Nhân Mĩ không hiểu câu nói này. Cô lặng người đi không nói được câu gì. Cát Vũ luôn là một người khó hiểu.

- Em ghét tôi đúng không?

-...

Nhân Mĩ không dám trả lời. Nói rằng là rất ghét ư? Không thể.

- Tôi biết em ghét tôi nhưng một ngày nào đó em sẽ biết sẽ không ai tốt với em hơn tôi trên thế giới này.

- Anh dựa vào đâu mà nói thế?

Cát Vũ cười mà như không cười, ánh mắt neho lại phía mắt trời đang lên cao. Cậu kéo tay Nhân Mĩ đi rồi nói:

- Về nhà thôi! Tôi muốn ăn cơm do em nấu.

Vậy là cuối cùng cậu cũng đã trở lại ngôi nhà ấy...cùng với Nhân Mĩ. Cùng cô ăn một bữa cơm do chính cô nấu, để rồi cậu lại được cảm thấy hương vị gia đình đang len lỏi trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Một cô vợ hiền

Cát Vũ đưa Nhân Mĩ ra khu chợ gần nhà. Hai người nắm tay nhau như một đôi tình nhân thật sự. Nhân Mĩ cũng không hề muốn vùng đôi bàn tay ra khiến Cát Vũ rất hài lòng. Chưa bao giờ Cát Vũ cảm thấy cuộc sống bình yên như thế này.

Đang đi thì Nhân Mĩ cảm thấy có bàn tay đang chạm vào váy cô. Nhân Mĩ tự trách mình quá đa nghi, chắc là váy cô vừa tạt vào cái gì thôi. Nhưng cảm giác càng ngày càng thật khi bàn tay của ai đó khẽ áp hấn vào phía dưới hông và không ngừng trượt nhẹ xuống dưới. Rõ ràng là trò sàm sỡ của mấy tên bệnh hoạn. Nhân Mĩ nắm chặt tay Cát Vũ. Cô không dám hét lên, sợ rằng mọi người sẽ nghe thấy. Cô không phải là người coi trọng thể diện nhưng việc này đủ để làm cho cô xấu hổ.

BÓP

Cát Vũ chợt quay lại rồi giáng một cú vào mặt tên kia. Cậu đã nhận ra có chuyện gì đó sau cái nắm tay chặt kia. Cát Vũ không nói gì, cứ thế xông vào tên kia đánh, đánh cho hắn chết đi thì cũng rất có thể. Dân thể thao như cậu chỉ cần một cái vỗ nhẹ vào lưng cũng đủ làm cho người ta rã, vậy mà bây giờ...mỗi cú đấm của cậu cứ như là lấy hết sức bình sinh để đánh vậy.

Mấy bà bán hàng ở chợ thì la hét om sòm, người mua hàng thì túm năm tùm ba vào xem cảnh tượng hay đang diễn ra. Không ai can ngăn, chỉ có mình Nhân Mĩ đứng ở bên ngoài hét lớn:

- Cát Vũ! Đừng đánh nữa.

Cát Vũ không còn nghe thấy Nhân Mĩ nói gì nữa rồi. Cậu chỉ còn nhìn thấy cái bản mặt đều giả đang bê bết máu chảy không ngừng từ mũi thôi. Cát Vũ càng nhìn càng muốn đánh, muốn đánh rồi lại muốn đánh nữa. Nhân Mĩ là của cậu, cậu không cho phép ai động vào cô dù chỉ là một sợi tóc. Đang này hắn dám sàm sỡ Nhân Mĩ. Cát Vũ tức giận túm cổ áo tên đó rồi găng gọng:

- Mày vừa làm gì?

Tên đó ánh mắt tỏ rõ sự sợ hãi nhưng vẫn cố nói:

- Mày chết chắc rồi, mày có biết ông mày là ai không?

Cát Vũ cười nhạt.

- Nói!

- Nếu biết điều thì mau quì xuống xin lỗi tao không thì đừng để tao phải gọi đại ca tao ra. Chắc mày cũng nghe danh Liêu Tuấn rồi chứ? Tao là đệ tử...

BÓP!!

Một cú đấm nữa được giáng vào mặt tên lấm lòi đó. Cát Vũ gần giọng nhắc lại câu hỏi mà từ nãy đến giờ mình vẫn chưa được nghe câu trả lời:

- Tao hỏi mày vừa làm gì cô ấy?

Nhân Mĩ không ngừng lôi tay Cát Vũ:

- Anh Vũ! Mình đi thôi.

Cát Vũ vùng cánh tay mình ra khỏi bàn tay nhỏ bé của Nhân Mĩ rồi tiếp tục hỏi:

- Vậy mày có biết cô ấy là ai không?

- Tao đéch cần biết cái chết mẹ gì cả!

BỐP!

Cát Vũ tiếp tục đánh khiến cho máu mũi tên đó chảy đã nhiều giờ càng nhiều hơn. Cậu nhìn thẳng vào đôi mắt lơ mơ đang chuẩn bị sụp xuống nhắm vào hôn mê kia:

- Nói cho mày biết. Ai mày cũng có thể động vào, nhưng cô ấy...nhất định phải nhớ cho đến hết đời, chỉ một mình tao được động vào. Về bảo cả với đại ca Liêu Tuấn của mày nữa. Rồi cuối cùng thì hấn cũng ngất. Ở đằng xa có tiếng của an ninh khu chợ. Cát Vũ không nói gì nữa chợt kéo mạnh tay Nhân Mĩ chạy đi.

Nhân Mĩ cũng biết được bảo vệ sắp đến tìm đến thân nên cũng cố gắng chạy thật nhanh sau Cát Vũ. Hai người chạy nhanh khiến hiện trường chỉ còn lại tên ***** kia cùng đám người ở chợ đang ngỡ ngàng.

Nhân Mĩ biết đã chạy khá xa chợ rồi nhưng dường như bước chân của hai người vẫn chưa muốn dừng lại. Cô vừa chạy vừa cười khê. Lần đầu tiên trong đời Cát Vũ bảo vệ cô mạnh mẽ đến vậy. Hấn còn nói gì nữa nữa? À, không được động đến cô. Phải rồi. Cát Vũ lạnh lùng sắt đá kia lại có thể hung hãn đánh người khác vì cô, bây giờ lại còn dịu dàng nắm tay cô thật chặt chạy trốn như thế này nữa. Hấn dường như đã có chút thay đổi.

Bước chân Cát Vũ chậm chậm lại rồi dừng hẳn. Cậu thở dốc rồi nhìn Nhân Mĩ cũng đang hỏn hển sau những bước chạy đầy tốc lực kia. Khuôn mặt cô ửng đỏ vì mệt, trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Cậu nhìn Nhân Mĩ rồi cúi đầu cô:

- Em ngốc quá! Lần sau có bị như vậy cũng đừng chịu đựng. Nếu lúc này không có tôi bên cạnh thì em sẽ làm gì?

- Em..

Rõ ràng là cô không nói cho Cát Vũ vậy mà hấn vẫn biết. Cát Vũ rất nhạy cảm. Cô cảm thấy giữa cô và hấn có cái gì đó giao cảm khó nói thành lời.

- Em đúng là...

- Nếu tên Liêu Tuấn đó tìm đến anh thì anh sẽ làm gì?

Cát Vũ nắm tay Nhân Mĩ kéo cô đi rồi nói:

- Đi thôi. Hôm nay phải ăn mì rồi, chẳng mua được gì.

Nhân Mĩ vẫn không chịu buông tha:

- Anh trả lời đi. Anh sẽ làm gì?

Cát Vũ không nhìn Nhân Mĩ rồi trả lời:

- Để cho hấn ta đánh thôi.

Nhân Mĩ khựng lại trong lòng hốt hoảng. Cô nhíu mày nói:

- Đừng! Chắc hấn ta phải là xã hội đen. Bọn chúng mà đánh không chết thì cũng thành người thực vật, cho nên khi bọn chúng tìm thì anh đừng dõm với bọn chúng làm gì, anh phải chạy đi...nghe rõ chưa?

Cát Vũ cảm thấy con tim của mình như được ai đó thấp sáng, như được ai đó xoa dịu sự cô độc bấy lâu nay trong lòng. Cậu buông tay ra rồi đưa cánh tay ra kéo Nhân Mĩ vào lòng.

- Em đang lo cho tôi sao?

Nhân Mĩ nói khẽ:

- Chẳng phải vừa rồi anh cũng lo cho em sao?

Cát Vũ càng ghi mạnh hơn:

- Tôi lúc nào cũng lo cho em.

Nhân Mĩ không nói gì. Vòng tay của Cát Vũ lỏng ra rồi lại tìm đến đôi bàn tay của Nhân Mĩ. Nắm chặt lấy và kéo cô đi.

- Trong tủ có mì và rau. Không có thịt đâu. Em có biết chế biến không?

- Em sẽ cố gắng.

Cát Vũ hài lòng:

- Vậy được!

Mở cửa bước vào. Là căn hộ lần trước. Nhân Mĩ đã vào một lần - cái hôm cô trúng thuốc lắc. Tuy nhiên lần đó không ghi nhớ kĩ. Bây giờ Nhân Mĩ mới quan sát rõ hơn. Nhà được thấp sáng bởi chiếc đèn chùm pha lê ánh vàng làm ta có cảm giác ấm cúng vô cùng. Làm nền với nó là màu sơn tường, cũng là vàng, sự sang trọng của ngôi nhà càng được tôn thêm. Căn hộ này không có nhiều phòng. Chỉ một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp, phòng đọc sách và một phòng vệ sinh. Nhưng lại rất gọn gàng và ngăn nắp. Cho thấy chủ nhân là một con người rất coi trọng hình tượng và tính cách rất kiên định, chắc chắn.

- Em có cần nghỉ ngơi không?

Nhân Mĩ rời mắt khỏi những đồ vật đắt giá được bày biện trong phòng. Cô khẽ trả lời:

- Không cần đâu.

- Rau ở trong tủ lạnh, mì ở tủ trạn. Em có tự làm được không?

Nhân Mĩ ngạc nhiên:

- Anh định nấu giúp em?

- Tôi có thể giúp.

Nhân Mĩ cười tự nhiên khiến trái tim của Cát Vũ đập rộn ràng. Càng ngày nụ cười này càng được dành cho cậu nhiều hơn.

- Thôi. Em sẽ tự làm được hết. Có phải món gì phức tạp lắm đâu.

Rồi Nhân Mĩ đi thẳng vào bếp.

Khi cô đi vào bếp rồi Cát Vũ mới dám tự cảm nhận sự hạnh phúc đang bao trùm nơi đây. Cảm giác được không khí gia đình đang len lỏi trong từng thớ thịt, từng dòng chảy của huyết mạch. Bỗng, Cát Vũ tưởng tượng ra một mái ấm trong tương lai. Có cậu và Nhân Mĩ. Hằng ngày cô sẽ làm cho cậu những bữa cơm ấm nóng với nụ cười tươi trên môi đầy viên mãn. Với một hoặc hai đứa con đáng yêu giống mẹ cũng được hay ngỗ ngược như bố thì cũng chẳng sao. Cả nhà sẽ tràn ngập tiếng cười đùa mỗi khi nô, khi đùa vui. Cậu có thể cùng cô ấy dạy con tập vẽ cho dù màu có vấy bẩn lên chiếc áo sơ mi trắng mà cô ấy đã giúp cậu là để đi làm vào tối hôm trước. Có thể cùng những đứa con đi câu cá cho dù chúng chẳng hề biết xỏ giun vào lưỡi câu, hai người có thể cùng nhau dạy con đi xe đạp cho dù chúng thật ngốc nghếch và nhút nhát mỗi khi hai người thả tay ra...v.v.. Một mái ấm hoàn hảo cho đến hết cuộc đời hoặc có thể là sang kiếp sau. Cát Vũ tự nhận thấy bản thân là một người rất ích kỉ và tham lam. Suốt đời suốt kiếp cậu chỉ mong muốn có Nhân Mĩ bên cạnh mà thôi. Dù cô ấy khỏe mạnh hay ốm đau bệnh tật thì cậu cũng sẽ luôn bên cạnh che chắn và bảo vệ cho cô ấy. Chỉ cần vậy thôi, như thế là cậu cũng đủ hạnh phúc rồi.

- Xong rồi đây!

Nhân Mĩ bê hai chiếc bát nghi ngút bốc hơi trắng xóa che khuất cả một khuôn mặt cô. Mùi thơm kích thích vị giác của Cát Vũ sôi ùng ục. Cậu rời khỏi sofa rồi bước đến đỡ hộ Nhân Mĩ một bát mì. Cát Vũ hít hà hơi mì bốc lên thơm lừng.

Nhân Mĩ ngắm nhìn Cát Vũ. Đây là Cát Vũ ư? Không, không thể nào là anh ấy. Anh ấy phải là một con người lạnh lùng và đầy kiêu ngạo, phải là một tên bạo chúa hung tàn, phải là một tên đại ác bá khiến người khác phải sợ chứ không phải là một người với ánh mắt trẻ con, trong sáng như thế này. Chiếc mũi cao và thẳng của Cát Vũ đón nhận hương mì hình như có vẻ rất thích thú (có lẽ là dùng từ này không hợp nhưng đó là từ phù hợp nhất vào hoàn cảnh này). Nhân Mĩ cứ mãi ngắm nhìn mà quên cả bát mì trên tay sắp nguội mất rồi. Cát Vũ đưa mắt nhìn người con gái đang chăm chú nhìn cậu. Đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ? Đã bao nhiêu lâu cậu cầu xin Thượng Đế hãy để cho người con gái này nhìn cậu với ánh mắt trìu mến kia dù chỉ một giây thôi cũng được. Và giờ thì cô ấy đang chăm chú hết mức có thể, đồng từ ngập tràn hình ảnh của cậu. Chỉ mình cậu trong ấy thôi.

- Em không ăn đi?

Nhân Mĩ bị hỏi bất ngờ chợt lúng túng làm rớt nước mì xuống chân. Mì vẫn còn nóng nên nó làm cô thấy rát và khẽ rít lên. Cô đặt bát mì xuống định lấy khăn lau thì Cát Vũ đã từ lúc nào đi đến cầm chiếc khăn lau cho cô. Hành động của anh ấy nhẹ nhàng như coi cô là một bảo vật vậy.

- Em thật vụng về.

Tuy cậu nói mang vẻ trách móc nhưng âm sắc của nó lại là một sự yêu chiều đến khó tả.

- Ăn thôi!

Nhân Mĩ chỉ còn biết nghĩ đến câu nói này mà thôi. Rồi cô như nhớ ra được điều gì đó:

- Anh nên giữ ánh mắt như vừa này.

Nói xong cô lại cúi mặt xuống ăn để che đi sự xấu hổ.

Cát Vũ khựng đôi đũa trong tay lại khi nghe thấy câu nói của Nhân Mĩ. Cậu đưa ánh mắt nhìn cô, cô ấy xấu hổ. Cát Vũ cười nhẹ rồi tiếp tục ăn. Cậu cũng không muốn nói gì lúc này. Hãy cứ để khoảnh khắc này trôi qua thật bình yên, hãy cứ để cho cảm xúc được lắng đọng lại nơi đây, nơi trái tim của cậu, của Nhân Mĩ hoặc của cả hai.

10h tối.

Cát Vũ nhìn đồng hồ rồi nhắc nhở Nhân Mĩ:

- Muộn rồi đấy, tôi đưa em về.

- Đợi em một lát.

Không hiểu sao từ lúc vào căn hộ này, Nhân Mĩ rất thích dọn dẹp cho dù nó rất sạch sẽ. Cô cứ hí hục từ tối đến giờ và để mặc cho ánh mắt của Cát Vũ đang ngắm nhìn mình. Đơn giản chỉ là cô không muốn phải để cho một căn hộ đẹp như thế này bị bẩn dù chỉ là một hạt bụi.

Khi đã xong xuôi Nhân Mĩ mới phùi tay, mặc áo rồi bước theo Cát Vũ.

Chiếc Ducati 1098. Đó là chiếc moto thuộc hàng khủng mà Cát Vũ đã kể cho cô trong bữa ăn. Với những người ưa mạo hiểm thì nó chính là lựa chọn hàng đầu. Cát Vũ giúp Nhân Mĩ đội mũ bảo hiểm. Khoảng cách này rất gần, cả hai bên đều có thể cảm nhận được hơi thở của người đối diện và cả hai người đều hồi hộp.

- Lên xe đi.

Tiếng của Cát Vũ xóa tan bầu không khí căng thẳng trước đó. Có lẽ cậu nên là người phải giữ bình tĩnh đầu tiên.

Nhân Mĩ ngồi vào xe. Cô ngập ngừng đưa tay vào phía phần eo của Cát Vũ. Chưa kịp làm gì tiếp theo thì bàn tay của Cát Vũ đã tóm chặt lấy tay cô. Rồi vòng tay cô ra phía đằng trước bụng cậu.

- Tôi có cần phải dạy cho em kỹ thuật an toàn khi ngồi moto không?

Nhân Mĩ ngượng ngùng không nói. Rồi người của cô như được kéo theo chiếc moto. Tiếng gầm rú của chiếc mô tô kia như con mãnh thú về đêm. Lướt trên mặt đường nhựa. Tron tru và nhẹ nhàng. Y như buổi tối ngày hôm nay. Chỉ có thể nói được bằng hai từ: Nhẹ nhàng và tình cảm.

Đến trước cổng kí túc xá.

Cánh cổng lớn đóng im lìm không tiếng động. Các phòng sinh viên cũng đã tắt hết đèn. Nhân Mĩ thoáng lo sợ rồi quay ra nhìn Cát Vũ về cầu cứu.

Cát Vũ gạt chân chống rồi bước xuống bên cạnh Nhân Mĩ. Cậu bước đến gần cánh cổng rồi ra sức đạp:

- Chết tiệt! Các người uống thuốc ngủ hay sao mà ngủ sớm vậy?

Mấy phòng sinh viên vì tiếng ***** của Cát Vũ mà bật đèn rồi ra xem kè. Điện nào làm náo loạn. Đúng lúc ấy thì điện thoại của Nhân Mĩ reo lên. Là của Khánh Lâm, cô vui mừng nghe máy:

- Khánh Lâm à? Giúp mình mau lên.

Khánh Lâm giọng điệu ngái ngủ:

- Tiểu thư vui chơi quên đường về của tôi ời! Tôi đã thông báo với giám thị là cô về nhà có việc rồi. Nếu không muốn bà la sát ấy phát hiện cô đi với Cát Vũ đến tận bây giờ mới về thì ngày mai hãy quay lại. Minh đảm bảo, 3 giây nữa cô ấy sẽ có mặt tại hiện trường.

Chỉ cần nghe có thể. Nhân Mĩ vội vàng kéo tay Cát Vũ nói vội vàng:

- Đi thôi! Chúng ta về nhà anh.

Cát Vũ thoáng không hiểu nhưng thấy vẻ vội vàng của cô như vậy cũng trỗi lên lòng cuống theo. Vội vàng lao xe vút đi. Vừa lúc chiếc xe lao đi thì bà giám thị cũng lò mò đi ra. Cũng may là bà chỉ kịp nhìn chiếc váy trắng bay phấp phới theo con gió đêm lướt đi mà không kịp nhìn mặt. Bà ta lắc đầu rồi lầm bầm:

- Bọn trẻ bây giờ hết việc làm rồi mới đi trêu kí túc xá như vậy.

Nhân Mĩ mặt mày buồn bã bước vào nhà. Cô ngồi thụp xuống chiếc ghế sofa nói về rầu rĩ:

- Phải làm sao đây?

Cát Vũ đóng cửa rồi nói điềm tĩnh:

- Em vào phòng ngủ ngủ đi.

- Thế còn anh?

- Tôi ngủ ở sofa.

Nhân Mĩ vội vàng từ chối:

- Không được. Để em ngủ ở đây cho.

- Nếu không muốn để tôi phải nổi cáu thì tốt nhất em nên nghe lời tôi.

Nhân Mĩ không nói gì rồi lúi thủ đi vào phòng ngủ. Cô cảm thấy lỗi này là do mình. Anh không về được kí túc xá mà cô cũng không.

Nhân Mĩ ngồi vào chiếc giường rộng lớn được trải bằng tấm ga màu nâu nhạt nhìn rất sang trọng. Kiểu giường bệt cách điệu phương Tây, ngày xưa cô cũng đã được sở hữu một chiếc. Nhân Mĩ khẽ vuốt lấy chiếc gối rồi ôm vào lòng. Mùi hương đầu gối nam tính khẽ thoảng qua khiến giác mạc mũi của Nhân Mĩ mê mải thường. Rõ ràng là Cát Vũ không hay ở đây nhưng dường như mọi đồ vật cô đều có thể ngửi thấy mùi hương này.

Cát Vũ ở ngoài sofa chẳng biết làm gì. Tâm trạng cậu đang rất rối bời. Lần trước cô ở lại đây là lần mà cô đang lác đác điên cuồng. Còn lần này là hoàn toàn bình thường. Không gian bao trùm một sự tĩnh mịch. Cát Vũ cầm một chiếc thuốc. Khẽ hít một hơi rồi thả ra thứ khói màu xanh xám xịt. Ánh mắt cứ tập trung tại làn khói ấy khiến tâm trạng có hơi mờ ảo. Cô ấy đang ở rất gần với cậu. Hôm nay cô ấy đã cười với cậu, đã chấp nhận cậu... những việc mà trong quá khứ đã trở thành xa xỉ và giờ đây cậu đang được hưởng trọn vẹn. Cậu hôm nay cũng khiến Nhân Mĩ ngạc nhiên, cô ấy thích ánh mắt không hung tàn của cậu, thích cậu bảo vệ cô ấy... Tất cả chỉ đơn giản nhưng lại rất nhẹ nhàng và rất dễ chịu.

- Anh Vũ!

Cát Vũ quay ra sau tiếng gọi của Nhân Mĩ. Cô ấy đang ôm chiếc gối của cậu nhìn thật đáng yêu. Trí tưởng tượng trong tương lai của cậu cũng có cảnh này. Khi cậu đọc sách hoặc làm việc khuya, cô ấy sẽ ôm một chiếc gối đi đến và triu mến nhắc cậu đi ngủ sớm. Điều ấy thật tuyệt vời.

- Có chuyện gì thế? - Cát Vũ cố giữ cho giọng nói của mình thật bình thản.

- Em... Anh... có thể vào trong ngủ cùng em được không?

- Cái gì?

Biết được Cát Vũ đang hiểu nhầm từ

gủ cùng nên Nhân Mĩ vội vàng sửa lại:

- Không! Ý em là anh vào ngồi cạnh cho đến khi em ngủ được không?

- Tại sao?

Nhân Mĩ cúi xuống nói ngại ngùng:

- Thực sự... Em rất sợ tối.

Cát Vũ dập tắt đèn thuốc trên tay mình vào gạt tàn rồi quay ra hỏi:

- Thế mọi lần ngủ tại kí túc xá thì sao?

- Lúc đó có bạn cùng phòng nên đỡ sợ hơn mà.

Cát Vũ đứng dậy rồi đi thẳng vào phòng. Cậu vẫn tỏ ra lạnh lùng nhưng trong lòng đang tràn ngập niềm vui và hạnh phúc.

Nhân Mĩ bước theo sau. Thấy Cát Vũ ngồi ở mép giường. Cô vội bước lên rồi nằm xuống. Không hiểu sao bây giờ cô lại rất tin cậy anh ấy. Biết rằng anh ấy sẽ không thể làm gì hại cô được cả.

- Anh hát được không?

Cát Vũ nheo mắt quát:

- Em lắm chuyện thế?

Nhân Mĩ vội vàng nhắm nghiền mắt lại rồi nói:

- Coi như em chưa từng nói gì.

Một thoáng yên lặng...

Màn đêm buông xuống nơi căn phòng nhỏ

Câu hát đầu tiên được Cát Vũ ngân lên trầm ấm. Nhân Mĩ mở mắt nhìn Cát Vũ. Từ người anh ấy tỏa ra sự ấm áp lạ kì. Rồi cô khẽ cười nhắm mắt lại và nghe nốt bài hát hay còn dang dở:

Nơi có anh và em vun đắp bao nhiêu kỉ niệm

Đưa em đi qua những tháng năm hồi xưa ấy

Cho em về lại những giấc chiêm bao

Nắm tay em qua con đường trải đầy nước mắt

Cho em quên đi những hồi ức đau thương.

Nhiều lần tự hỏi ta đã làm được gì cho em?

Người con gái ta yêu thương đang chịu nhiều áp lực

Chỉ biết ôm em mà truyền niềm tin cậy

Nhưng sao em không biết?

Sao em không hiểu?

Chỉ vì anh yêu em quá nhiều

Chỉ muốn em là của anh mãi mãi

Hồi tình yêu bé nhỏ của anh

Rồi một ngày em sẽ hiểu ra tất cả

Hiểu ra rằng có một người luôn yêu em hơn chính bản thân mình.

Cho dù ngay mai ánh bình minh ửng hồng

Có mang em đi xa khỏi đời anh

Thì em cũng phải hiểu...

Hãy hiểu và yêu anh

Giống như anh đang làm cho em

Thiên thần nhỏ của anh.

Nhân Mĩ khẽ khàng chìm vào giấc ngủ.

Cát Vũ vén lọn tóc lòa xòa trước trán của cô. Thật bình yên. Đây cũng là một mong ước trong tương lai. Cậu sẽ hát cho cô ấy ngủ, sẽ hôn nhẹ lên vầng trán nhỏ xinh kia mà nói rằng:

- Vợ yêu! Ngủ ngon nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Luôn luôn bên em

Cát Vũ chờ Nhân Mi vi vu trên chiếc Ducati 1098.

Tiếng gió nhẹ lướt qua vành tai khiến tâm hồn có chút bình yên. Cát Vũ và Nhân Mi đều không nói gì cả. Cậu và cô đang tự nhận thấy tất cả đã thay đổi rồi. Không còn thời hồn nhiên như trước nữa, không còn một Cát Vũ lạnh lùng trong mắt Nhân Mi, không còn một Nhân Mi bướng bỉnh không chịu nghe lời trong thâm tâm Cát Vũ.

Dòng đời đã trải qua được bao thăng trầm thì họ gặp lại nhau? Cuộc sống mất đi bao sắc màu để cho họ hiểu nhau? Và cả hai người mất bao nhiêu tình cảm mới biết được đang yêu đối phương. Quả thực là một quá trình gian nan và đầy chông gai.

Đang đi.

Cát Vũ chợt cảm thấy dự cảm không lành. Phía trước cậu là 3 chiếc moto hạng nặng đang chắn đường. Bọn chúng định gây sự sao?

- Anh Vũ!

Trong giọng nói của Nhân Mi có chút sợ hãi khi nhìn vào bọn người này. Cô chỉ khẽ bấu víu lấy vạt áo của Cát Vũ mà nép vào lưng anh.

Cát Vũ dừng xe lại. Cậu nheo mắt nhìn đám người trước mặt rồi rút điện thoại ra gọi cho Kiên.

- Đại ca. Có chuyện gì à?

- Tôi sắp bị bọn xã hội đen sờ gáy đây. Kéo mấy thằng đến và đưa Nhân Mi đi.

Giọng Kiên hấp tấp hẳn sau câu nói này:

- Đại ca. Có chuyện gì thế? Tại sao lại đụng đến xã hội đen?

- Hồi nhiều quá. Đến cứu Nhân Mi đi. Cô ấy đang ở cùng tôi, rất nguy hiểm.

Nhân Mi quát lên phía đằng sau:

- Anh Vũ. Chạy đi, đừng đòi co với bọn chúng làm gì.

Cát Vũ nói gọn lỏn một câu rồi tắt máy:

- Hẻm X, Đường Y, ngõ Z. Nhanh lên

Cát Vũ quay lại để ý Nhân Mi. cô ấy đang run rẩy ở phía sau lưng cậu. Phải làm sao mới bảo vệ được cô ấy đây? Từ lúc gặp lại nhau đến giờ, cậu đã mang cho cô ấy biết bao nhiêu là rắc rối. Có phải cậu là sao chổi của cô ấy không? Cát Vũ bặm môi rồi vịn tay ga. Cậu chỉ nói đúng một câu với Nhân Mi:

- Ngồi cho vững vào. Tôi sẽ bảo vệ em

Rồi cậu phóng đi và bọn người kia cũng đã nhán ga đuổi theo đầy tốc lực.

Nhân Mi bám chắc vào lưng Cát Vũ giống như bám vào một trụ cột. Cô đang rất sợ hãi. cô biết là cái thằng Liêu Tuấn gì đó đã tìm đến nơi. Nhân Mi nhắm mắt lại. Cô không biết bản thân mình có còn sống để qua khỏi ngày hôm nay không. Chỉ thắm lẩm bầm:

- Cát Vũ. Anh phải chạy đi. Có chết cũng phải chạy.

Nhân Mi biết chuyện này là do cô mà ra. Nếu Cát Vũ không đánh tên đó vicô thì sẽ chẳng xảy ra chuyện. cô đang tự hỏi mình có phải là kẻ tinh của Cát Vũ không nữa?

Cát Vũ nắm chặt tay lái và chú ý vào con đường phía trước. Phải tìm ra một lối thoát, tìm ra một con đường để Nhân Mi được bình yên. Chỉ cần cô ấy an toàn, cậu có phải nhảy xuống đầu với bọn người kia thì cũng cam lòng. Nhưng quả thực ông trời không muốn vậy. Cát Vũ bóp phanh khi nhìn thấy một toán người nữa chặn đầu phía trước. Rồi toán đằng sau cũng đã đến nơi. Cát Vũ có thể cảm nhận được cơ thể Nhân Mi đã run rẩy phía sau mình. Cát Vũ thờ dãi rồi gạt chân chống xuống. Cậu bước ra khỏi xe rồi tựa người vào và...châm một điếu thuốc. Nhìn dáng vẻ vô cùng thách thức và không hề có ý thiện chiến một chút nào. Tên đại ca có vẫn ngồi trong chiếc Maybach đen tuyền ở đằng xa theo dõi trò vui sắp diễn ra. Cát Vũ đánh mắt nhìn hắt đầy sắc lẹm. Ánh mắt tuy là băng nhưng cũng có thể tiêu diệt mọi thứ nếu cần. Tên Liêu Tuấn nhìn Cát Vũ đầy thách thức. Hắn nhếch môi lên cười nhạt. Thực ra thì hắt cũng chẳng rồi hơi mà đi trả thù họ một tên tép riu hạng xoàng nhưng nghe nó kể người đánh nó là một thằng nhóc. Đã thế lại còn bảo vệ một cô gái xinh đẹp và gửi lời đến hắt đừng chạm vào cô ấy. Có vẻ có chút thú vị nếu không vờn nó một chút. Dù sao thì gần đây cũng không có việc làm. Nhìn ánh mắt lạnh như băng của thằng nhóc càng khiến hắt thấy thích thú. Chưa có ai dám điếm tình hút thuốc trước sự đe dọa của Liêu Tuấn như thế này và chưa có ai dám nhìn hắt một cách sắc lẹm như thế này. Đôi mắt nó cho thấy rõ tiền đồ của thằng nhóc. Chắc chắn sa này sẽ làm nên chuyện. Chỉ là yếu

tổ thời gian nữa thôi.

Nhân Mỹ sợ hãi nhưng vẫn đứng xuống cùng Cát Vũ. Cô thở dài. Dù sao thì bây giờ cũng không thoát được rồi. Tốt nhất là như Cát Vũ. Bình tĩnh giống anh ấy. Phải giữ cho tâm trạng thật bình tĩnh. Không được cuống.

- Anh Vũ!

Cát Vũ vẫn rít thuốc một cách đều đặn. Kiểu như ở trước mặt cậu là một cảnh đẹp khiến cậu phải chăm chú. Ánh mắt chuyển sang móng lung đến khó tả. Xa xăm, xa hơn cả cái tuổi 21 mà cậu đang trải qua. Có lẽ đây sẽ lần đầu tiên trong cuộc đời. Cát Vũ vút điếu thuốc xuống chân. Cậu dicho tàn đỏ tắt ngúm rồi quay sang Nhân Mỹ vuốt tóc cô:

- Tại sao lúc nào em cũng không chịu nghe lời tôi?

Nhân Mỹ nhìn Cát Vũ khó hiểu. Anh ấy đang định làm gì? Cô không trả lời câu hỏi này.

Cát Vũ tiếp tục mỉm cười triu mến. Hiếm khi cậu phải dùng nụ cười này và cậu biết nó chỉ dành cho nhân Mỹ mà thôi. Cát Vũ hạ thấp giọng:

- Nếu ngay từ ngày xưa em chịu nghe lời tôi thì tôi đã không dày vò em như vậy.

Nhân Mỹ không biết Cát Vũ có ý gì nhưng cô cũng đáp lại lời của anh:

- Em là đóa hoa dã quỳ. Chẳng phải anh đã nói thế còn gì.

Cát Vũ lại mỉm cười:

- Phải rồi. Vậy bây giờ nghe lời tôi một lần này nhé. Em chạy đi.

Nhân Mỹ hoảng hốt nắm chặt lấy cánh tay Cát Vũ:

- Còn anh?

Cát Vũ nghiêng đầu:

- Tôi rất vui khi em lo cho tôi. Nhưng trò chơi này cần một người ở lại chơi.

- Không được. Em không đi đâu hết.

Câu nói của Nhân Mỹ vừa kịp nói xong thì mấy thằng mặt tối xầm đã xông lên. Cát Vũ nhảy ra. Chỉ ít thì dạo đầu cậu có thể cảm cự được. Cậu gào ra phía Nhân Mỹ trong khi cô đang hoảng loạn hét lên:

- Chạy đi. Kiên sẽ đón em ngay thôi. Bảo cậu ấy chạy càng xa càng tốt.

Nhân Mỹ nước mắt nhạt nhòa không biết làm gì ngoài lắc đầu và nói một câu:

- Đừng đuổi em, đừng đuổi em.

Hơn 10 thằng trâu đầu vào đối phó với một mình Cát Vũ. Cậu đã thấy đuối sức rồi. Trong khoảnh khắc thấm mệt ấy thì một tên đập vào lưng cậu khiến cậu ngã nhào xuống. Rồi như chỉ đợi có thế tất cả cùng chạy vào đập tới tấp vào con người đang chống cự bên dưới. Cậu ta không ngừng hét lên trong đau đớn:- Nếu không chạy nhanh thì tôi sẽ đánh em còn đau hơn thế này.

Nhân Mỹ đứng bên ngoài hét lên. Cô không để ý đến lời đe dọa của Cát Vũ.

- Đừng đánh anh ấy nữa.

Rồi một tên cao to đi đến khóa tay cô lại. Nhân Mỹ giãy giụa:

- Làm gì? Các người làm gì thế?

Cát Vũ nhìn tên đang khóa tay Nhân Mỹ thì cậu lấy hết sức bình sinh đứng dậy và cô gắng chạy đến cứu cô. Nhưng đi chưa được nửa bước đã bị bọn chúng lôi lại và đập tới tấp. Ánh mắt chỉ còn lại ngọn lửa là đang bùng cháy và một tảng băng tách biệt nhau - một ánh mắt đặc biệt và đầy phẫn nộ.

- Lũ chó má. Thả cô ấy ra.

Nhân Mỹ bị lôi đến gần một người. Hắn đứng cạnh chiếc Maybach ấy. Khuôn mặt dửng dưng nhưng lại rất hờ hững trước cảnh tượng đang diễn ra. Nhân Mỹ có thể lờ mờ đoán được hắn là ai.

Liêu Tuấn khẽ nâng cằm người con gái đang đứng trước mặt mình. Ánh mắt kiên cường khiến hắn càng cảm thấy thích thú. Quả là một cô gái xinh đẹp. Về sắc sảo này khiến cho bao nhiêu kẻ phải điên đảo đây? Đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy một người con gái thú vị như thế này. Đúng là hôm nay

động thủ cũng đáng lắm.

- Cô em rất có sức hút.

Câu nói này khiến Nhân Mĩ cảm thấy ghê tởm. Và cả bàn tay của hắn nữa. Cô muốn chạy về nhà tắm rửa lại. Cô cảm thấy rất rất bẩn. Nhưng Nhân Mĩ cũng cup mắt xuống rồi nói lí nhí:

- Xin ông! xin ông tha cho anh ấy. Tôi mới là người phải chịu phạt.

- Ô?

Nhân Mĩ vội vàng quỳ xuống cầu xin:

- Xin ông đấy!

Liêu Tuấn nhìn Cát Vũ đang chống chọi với bọn đàn em của hắn. Có vẻ như là Cát vũ không hề có ý khác phục.

- Được!

Nhân Mĩ ngẩng mặt lên vui mừng.

- Cảm ơn! Cảm ơn ông.

Cô không ngờ xã hội đen lại tốt bụng như vậy. Trong lòng thầm cảm kích con người này. Cô thấy hắn ta đã ra lệnh cho bọn đàn em rút. Cát Vũ nằm bẹp dí ở dưới nền đất. Khuôn mặt đầy những dấu ấn của cuộc trả thù, nhìn rất thảm hại. Cô đang định đứng dậy nhưng lại thấy có điều gì đó không lành. Quay người lại thì thấy có một tên đang cầm chiếc dao Thái Lan đí tới. Nhân Mĩ mở to đôi mắt hết hoảng. Cô luống cuống không làm được gì. Chỉ kịp hét lên:

- Không!

Con dao được tên ***** đó dùng lực và cảm pháp vào phần bụng Cát Vũ. Chát nháy màu đỏ thẫm bắt đầu loang lổ cả một mảng áo của cậu. Con dao buốt càng mạnh hơn khi hắn rút dao ra. Máu càng chảy dồn dập hơn và Cát vũ cảm thấy rất mơ hồ. Chỉ kịp nhìn thấy hình ảnh Nhân Mĩ đang cố gắng chạy đến bên cậu. Nhưng sức lực cậu không cho phép nhìn thấy cô ấy chạy đến bên mình một cách trọn vẹn. Một màu đen tối xuất hiện như nhốt cậu vào không gian địa ngục tối tăm. Có lẽ tất cả sẽ hết từ đây. Cát Vũ biết rằng mình có thể sẽ không nghe thấy tiếng nói của Nhân Mĩ, có thể không được nhìn thấy ánh mắt kiên cường của cô ấy nữa rồi. Còn cả những ước mơ tương lai nữa. Sẽ không có những bộ màu về bên những đứa con xinh xắn, hồng hào. Sẽ không có nụ cười viên mãn của Nhân Mĩ trên môi khi cô ấy làm xong bữa ăn, sẽ không có cô ấy giục cậu đi ngủ mỗi khi thức muộn. Sẽ không được hát và hôn vào trán cô ấy mỗi tối đi ngủ. Tất cả sẽ hết chỉ trong mấy phút ngắn ngủi nữa thôi. Có lẽ đây là cái giá phải trả cho những năm tháng cậu đã dày vò cô ấy. Thôi được, cậu chấp nhận, chỉ cần cô ấy được sống vui, được hạnh phúc thì cậu cũng sẽ chấp nhận. Có lẽ cậu chết đi sẽ là một giải thoát cho cô ấy. Nhưng thâm tâm cậu chỉ muốn nói một điều thôi:

- Ngủ ngon nhé...vợ!!

Thấy Cát Vũ mềm nhũn trong vòng tay mình mà Nhân Mĩ không khỏi hoảng hốt. Máu đang lan sang cả người cô. Bọn người cầm thú kia đã phóng xe đi tự lúc nào. Sẽ không có ai đưa anh ấy đi bệnh viện. Phải làm sao đây? Nhân Mĩ liền cởi chiếc cardigan của mình và bít vào miệng vết thương. Máu sẽ bớt chảy ra thôi. Nước mắt cô giàn giụa trên má. Cô ôm chặt Cát vũ trong tay.

- Anh Vũ! Chỉ cần anh sống thì em nhất định sẽ nghe lời anh, nhất định sẽ không chạy trốn khỏi anh nữa. Chỉ cần anh sống thì em sẽ làm tất cả cho anh, chỉ cần anh sống thì em sẽ không bao giờ ghét anh cho dù anh có dày vò em. Chỉ cần anh sống thì em sẽ yêu anh. Tỉnh lại đi anh.

Bầu trời mây đen vần vũ trùng hợp đến tự nhiên. Nhân Mĩ ôm Cát Vũ trong trạng thái hoảng loạn toàn phần. Cô ôm chặt như sợ sinh mạng của anh sẽ tan biến mãi mãi. Bây giờ cô đã thấy rồi, đã thấy anh là người tốt với cô trên thế giới này mà không ai bằng rồi. Vậy tại sao anh vẫn chưa tỉnh lại? Trái tim cô như không còn lành lặn sau khi nhát dao đó đâm vào bụng anh ấy. Lần đầu tiên cô cảm thấy mình đau như thế nào khi cảm nhận được Cát Vũ sắp rời xa cô. Sao lúc đứng giữa bờ vực thẳm, nơi sự sống và cái chết chỉ cách nhau một bước chân thì con người ta mới nhận ra những gì đang ẩn giấu nơi con tim kia. Sao đến lúc đấy người ta mới biết hối hận?

Vừa lúc đó, Kiên cũng tới. Kéo theo những tia hi vọng khiến Nhân Mĩ hết lớn:

- Hãy cứu anh ấy. Nhanh lên!

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Mộng ảo

Nhân Mĩ, Kiên cùng mấy người nữa nhanh chóng đưa Cát vũ đến bệnh viện. Nhân Mĩ mặt mày trắng bệch có lẽ là tâm lí quá sợ hãi, vì thế mà Kiên cũng chẳng muốn hỏi gì cả.

Máu nơi miệng vết thương vẫn không ngừng trào ra khiến Nhân Mĩ hoảng hốt. Tại sao lại chảy nhiều như thế chứ? Anh ấy liệu có mất máu quá mà chết không?

- Còn bao nhiêu lâu nữa là đến bệnh viện?

Kiên quay sang trả lời:

- Sắp rồi. Đại ti bình tĩnh một chút.

Rồi Kiên quay sang về trầm mặc. Hai con người ngốc nghếch này sao cứ mãi đuổi nhau như thế? Họ không dầy vò lẫn nhau thì không chịu được hay sao? Cát Vũ thì là một con người thích hành động nhiều hơn lời nói. Anh lúc nào cũng muốn người ta hiểu mình nhưng lại không biết cách thể hiện. Những hành động của anh chỉ làm cho người ta ghét nhiều hơn là hiểu thành ý của anh. Nhưng có lẽ hôm nay anh ấy đã hành động đúng. Bảo vệ được người con gái mình yêu, chỉ tiếc là anh ấy không bảo vệ được tâm hồn cô ấy, khiến cô ấy sợ hãi.

Còn Nhân Mĩ thì sao? Cô nàng này so với những hành động của Cát Vũ thì hoàn toàn miễn kháng. Nhân Mĩ không thể hiểu được những hành động của Cát Vũ, cô ấy chỉ nghĩ rằng Cát Vũ vì ghét cô mà làm như vậy. Và cô chắc chắn thoát khỏi Cát Vũ là sẽ bình yên. Nhưng Nhân Mĩ đâu biết, thứ cô đang cố chạy trốn giống như ảo tháp của Lí Tịnh. Càng vùng vẫy thì nó càng thắt chặt.

Cát Vũ được đưa ngay vào phòng cấp cứu.

Kiên nhìn bộ váy màu trắng loang lổ toàn những vết máu của Nhân Mĩ mà không khỏi xót xa. Nếu hôm nay người bị nhát giao đó đâm là cậu thì sao? Cô ấy có ôm cậu vào lòng mà khóc hết nước mắt như thế này không? Và tự hỏi mình, nếu hôm nay người đứng chịu nạn cùng cô ấy là cậu thì cậu có bảo toàn sự bình yên cho Nhân Mĩ một cách vẹn toàn như thế này không?

- Bác sĩ! Anh ấy có sao không? Có chết được không?

Ông bác sĩ mặc bộ đồ màu xanh bước ra khỏi phòng cấp cứu. Khuôn mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Với những tình huống hồi dòn dập thế này ông cũng đã gặp rất nhiều nên cũng rất bình tĩnh trả lời Nhân Mĩ:

- Hiện chưa nói được gì nhiều. Chúng tôi đang cố gắng hết sức. Nếu lúc này cô chậm trễ một chút thì e là đã không cứu được rồi. Cậu ấy mất máu quá nhiều.

Nhân Mĩ vội vàng quả quyết:

- Vay lấy máu tôi đi.

- Cô gái này thật là... Cô học đại học đúng không? Nếu học mà sao không biết gì thế?

Truyền máu thì cũng cần những người trùng nhóm máu nhau mới truyền được chứ?

Nhân Mĩ vẫn quả quyết:

- Tôi biết. Tôi nhóm máu O. Có thể truyền được.

Bác Sĩ nhìn Nhân Mĩ rồi thở dài:

- Xem ra cô cũng hiểu biết nhưng cô gầy như thế này... Sẽ không sao chứ?

Nhân Mĩ chưa kịp trả lời thì Kiên đã chạy đến kéo cô ra và nói với ông bác sĩ:- Bác sĩ. Lấy máu của tôi. Tôi trùng nhóm máu với anh ấy.

Nhân Mĩ vội vàng lắc đầu:

- Không được!

- Đại ti. Nếu bây giờ ti vì truyền máu mà cũng nằm viện nốt thì tôi biết ăn nói sao với đại ca? - rồi cậu quay ra nói với ông bác sĩ - Lấy máu của tôi đi.

Nhân Mĩ đành chịu thua.

Ông bác sĩ gật đầu nói:

- Đi theo tôi!

Nhân Mĩ ngồi lại hàng ghế ở hành lang. Mùi thuốc tẩy trùng hòa với không gian tĩnh mịch của bệnh viện càng khiến cho Nhân Mĩ cảm thấy nơi đây thật lạnh lẽo và đầy đau thương. Cô bặm môi lại. Ngồi nghĩ về tất cả những gì đã trải qua giữa cô và Cát Vũ. Năm 6 tuổi, bị anh ấy lôi xuống dòng suối nhỏ khiến cảm lạnh cấp độ nặng. Tiếp theo đó là chiếc xe đạp bị anh ấy tháo mất xích. Bài thực hành môn kĩ thuật cũng bị anh ấy ẵm cắp khiến cô bị 0 điểm..

Cô chuyển nhà đi rồi. Thực ra thì cũng chẳngkhámkhả hơn chỗ ở cũ là mấy. Nơi xóm ngày xưa ít ra vẫn còn bạn bè, Cát vũ dù có đáng ghét thì thường vẫn mang bánh cho cô ăn, vẫn mang hoa từnhà anh ấy sang cho cô trồng, vẫn đánh đùa bạn khác mỗi khi nó bắt nạtcô...Rõ ràng là cô đã không nhận ra những điều tốt đẹp mà anh ấy dànhcho cô. Chỉ chú ý đến những việc xấu xa mà anh ấy đối xử. Con người talà như thế đấy, luôn luôn tham lam và rất dễ mù quáng. Nhân Mĩ thờ dài.Nếu như đòi không cho cô gặp lại anh ấy thì có lẽ cô sẽ không bao giờhạ ra điều này. Nếu như hôm nay không xảy ra chuyện có lẽ cô sẽ khôngbao giờ nhớ lại tuổi thơ xưa kia. Sẽ không bao giờ nhớ đến một người con trai dưới lốt hung tàn là một thiên thần dễ mến đến nhường nào.

Cát Vũ đang chìm sâu vào hôn mê.

Trong đó, tâm hồn cậu vẫn tỉnh táo. Sự mệt mỏi khiến cậu chẳng muốnngượng dậy. Cát Vũ thấy mình đang đứng bên một bờ vực. Cách một bước chân sẽ là cái chết. Cát Vũ cảm thấy cơ thể như bị ai đó đẩy xuống.

- Đứng!!

Thâm tâm cậu đang cầu xin bàn tay vô hình tàn nhẫn kia. Cát Vũ quay raphía sau. Phía sau chính là sự sống. Nhân Mĩ đang đứng mỉm cười vẫy tayvới cậu phía đằng xa. Cô ấy mỉm cười thật tươi, thật chờ đón, thật hiền dịu. Cát Vũ cũng mỉm cười. Phải rồi, cậu đã thề là nếu chưa độc chiếmđược cô ấy thì chưa thể chết được. Chỉ có cậu mới là người được chạm vào cô ấy, chạm vào với tư cách là người chăm sóc cả đời cho cô ấy. Cát Vũđang định chạy đến bên Nhân Mĩ thì bàn tay vô hình đã đẩy cậu xuống. Cónghĩa là cậu sẽ phải chết sao? Có nghĩa là Nhân Mĩ sẽ rơi vào tay kẻkhác sao? Có nghĩa là cậu không thể độc chiếm cô ấy sao?

Giữa khoảnh khắc sự sống bị rút cạn. Giữa khoảnh khắc cả người bị hố sâu hun hút nuốt chửng thì một bàn tay nắm lấy tay cậu. Cát Vũ ngẩng mặtlên, là Nhân Mĩ. Cô ấy đang nghiêng đầu nở một nụ cười với cậu. Cát Vũnhìn vào đôi mắt kia. Tựa một biển hồ lặng sóng, hiền hòa và dịu dàng.Cơ hồ cô ấy như mờ như ảo. Nhưng bàn tay vẫn nắm chặt, chặt nhất có thể. Cát Vũ vui mừng. Là cô ấy đã cứu cậu, là cô ấy đã không muốn cậu chếtvà cũng chính cô ấy đã cho cậu sức mạnh.

Ánh sáng nơi phía đầu đó chói lòa cả mắt khiến cậu khẽ nhắm mắt lại. Cothể mệt mỏi và nặng trĩu như bị hàng tấn chì đè lên. Cậu khẽ cử độngthì chợt đau nhói nơi phía phần bụng. Vậy là cảm giác thật đã đến cũngcó nghĩa là cậu vẫn còn sống.

- Anh Vũ! Anh tỉnh rồi.

Hình ảnh của Nhân Mĩ nhạt nhòa rồi dần dần rõ hẳn. Cát Vũ cảm thấy khuôn miệng đắng ngắt và khô rát. Mùi thuốc tẩy trùng làm hại niêm mạc mũicủa cậu. Cát Vũ chỉ cảm nhận được hơi ấm từ phía đôi bàn tay của NhânMĩ. Hóa ra cái nắm tay vừa nãy là thật. Là cô ấy đã nắm lấy tay cậu màkéo lại sinh mạng. Mái tóc và ánh mắt của Nhân Mĩ như làm nền cho nhau.Hiền hòa và dịu dàng, vẻ sắc sảo bị lãng động nơi phía cuối mắt. Cô ấyđã khóc. Cát Vũ khẽ đưa cánh tay nặng nề của mình lên vuốt nhẹ khóe mátcô. Tại sao lại khóc? Cậu đã tỉnh dậy rồi mà. Có phải cậu tỉnh dậy đãkhiến cô ấy thất vọng không? Có lẽ cô ấy muốn cậu chết hơn. Như vậy côấy sẽ không bị cậu dày vò nữa.

- Sao...lại khóc? - Cát Vũ nói yếu ớt.

Bị hỏi như chạm vào đúng vết thương. Nhân Mĩ chợt òa khóc, cô gục đầu xuống giường rồi lại ngẩng lên nói trong tiếng nấc:

- Đồ xấu xa. Tại sao anh lại làm thế?

- Tôi đã làm gì em sao?

- Bảo anh chạy đi sao anh không chạy. Anh mà chết thì em biết làm thế nào?

Rồi Nhân Mĩ lấy tay đánh Cát Vũ. Cơ hồ chạm phải vết thương khiến cậukhẽ nhăn mặt mà kêu lên một tiếng. Nhân Mĩ vội khựng lại rồi nói rỏirít:

- Em xin lỗi! Anh đau lắm phải không?

Cát Vũ chợt nắm lấy tay Nhân Mĩ. Nhìn thẳng vào mắt cô:

- Đau. Đau muốn chết.

Câu nói này càng khiến Nhân Mĩ cuống quýt:

- Vậy phải làm sao? Phải làm sao bây giờ?

- Hôn tôi.

Nhân Mĩ vội khựng lại. Rõ ràng là Cát Vũ lại lừa cô. Nhân Mĩ khẽ cúi đầu xuống nói nhỏ:

- Anh lại thế rồi.

Cát Vũ đưa tay nâng cằm Nhân Mĩ lên nói:

- Hôn tôi.

- Em..

Nhân Mĩ chần chừ trong giây lát. Rồi cô hôn nhanh vào bờ môi nhợt nhạt của Cát Vũ. Hai bờ môi một mềm mại, một khô ráp chạm vào nhau như đã thắt nút cho sợi dây tình cảm. Chấp nhận để nó ràng buộc cho dù chẳng dễ dàng gì nếu muốn thoát ra. Nhưng có lẽ sẽ chẳng ai muốn thoát ra cả.

- Tôi yêu em

Nhân Mĩ nhìn vào đôi mắt kia. Nó mệt mỏi, nhưng lại chan chứa tình cảm. Là anh ấy đang cố gắng để cô hiểu, là anh ấy đang cố gắng níu lấy bàn tay cô mà bảo vệ. Vậy tại sao cô lại nở rời khỏi bàn tay ấy đây?

- Em yêu anh.

Bàn tay Cát Vũ nắm chặt hơn. Cậu không nghe nhầm chứ? Là cô ấy nói cô ấy yêu cậu. Đây là thực, không phải ảo. Không còn là giấc mơ mà cậu hằng mơ ước mỗi đêm nữa.

Con người là loài động vật giàu tình cảm. Nó luôn bộc lộ những hi vọng ái ố cho nhau thấy. Các cung bậc cảm xúc cũng thật đa dạng. Cát Vũ có thể vừa kinh ngạc, vừa vui mừng, vừa khó hiểu. Cậu nắm tay Nhân Mĩ khẽ hỏi:

- Chẳng phải là em luôn ghét tôi sao?

- Bây giờ không ghét nữa.- Nhân Mĩ ngượng ngùng quay mặt đi.

- Em không thấy rằng mình quá nhanh để nói câu này sao? Hôm qua vẫn còn ghét tôi cơ mà.

Nhân Mĩ chợt nhìn thẳng vào mắt Cát Vũ trả lời:

- Em chợt nhận ra là...- Cô ngập ngừng- Có một người con trai ngốc nghếch luôn thích độc chiếm người khác. Nhưng độc chiếm là để bảo vệ. Em chợt nhận ra là người con trai ấy chưa bao giờ độc chiếm được em nhưng lại vẫn luôn bên em bảo toàn sự bình yên cho em. Luôn giành cho em thứ tình cảm khó nói thành lời nên mới thích dùng hành động đáng ghét để chứng tỏ. Thật ngốc nghếch Anh ấy lúc nào cũng muốn em là của anh ấy, vậy mà lại sẵn sàng giao em cho người khác bảo vệ để một mình chịu nguy hiểm. Anh ấy bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lớp vỏ băng tuyết ấy lại là một ngọn lửa mãnh liệt bùng cháy. Tại sao đến bây giờ em mới nhận ra?

Cát Vũ lặng người đi. Rồi cậu ho khan vài tiếng để che giấu sự ngượng ngùng sắp phấn tán lên mặt. Cậu quay lưng lại phía Nhân Mĩ nói:

- Thằng nào ngốc thế chứ? Tôi buồn ngủ rồi.

- Đôi khi em tự hỏi có phải vì người đó quá ghét em nên mới làm vậy?

Cát Vũ chợt quay người lại nói nhanh:

- Tuyệt đối không phải vậy. Tôi chưa bao giờ ghét em.

Nhân Mĩ cười tinh quái:

- Là anh sao?

Cát Vũ biết mình mắc lừa vội vàng quát lên:

- Em dám lừa tôi?

Nhân Mĩ vẫn cười. Nhìn cái dáng vẻ trẻ con của Cát Vũ cô rất thích.

- Tôi đi ngủ. Đừng làm phiền tôi.

Thực ra cậu không thể ngủ được. Vết thương nơi phía bụng cũng chẳng át nổi niềm hạnh phúc đang len lỏi trong tim. Nhân Mĩ vẫn không chịu nghe lời nhưng cô ấy đã chấp nhận. Chấp nhận và nâng niu tình cảm của cậu. Từ bao giờ nhỉ?

- Kiên đã truyền máu cho anh.

Cát Vũ quay người lại:

- Thằng ngốc đó. Luôn làm những gì mình thích.

- Nếu anh ấy không truyền thì người truyền sẽ là em.

- Vậy sao?

Không khí chợt lắng xuống. Cát Vũ lơ mơ đoán ra được điều gì đó. Cậu nhắm hờ mắt khẽ lẩm bầm:

- Thằng ngốc này! Không tự lượng sức mình

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Độc chiếm

Một tháng sau. Cát Vũ xuất viện.

Thực ra thì cậu có thể xuất viện sớm hơn nhưng vì Nhân Mĩ cứ khẳng khẳng nói khi nào cậu khỏe hẳn thì mới được ra khỏi viện.

Đám con gái trong trường nghe tin thân tượng của mình nằm viện thì lũ lượt kéo đến thăm. Hết hoa rồi lại đến canh gà, hết sữa lại đến hoa quả... Nhiều lần Cát Vũ đành quát lên đuổi tất cả về. Thật chẳng ra cái thể thống gì, ai cho họ đến thăm? Ai cho họ tự ý vào? Đúng là mặt dày một lũ.

Nhân Mĩ một tay đỡ Cát Vũ một tay xách túi đồ linh kinh.

- Em coi tôi là ông già 80 hay sao?

Nhân Mĩ nói thản nhiên:

- Anh vừa mới xuất viện. Sức khỏe cũng chỉ so bì được với ông lão 70.

Cát vũ tức giận hất tay Nhân Mĩ ra. Cậu đi thẳng ra chiếc xe mà Kiên chuẩn bị và không nói năng gì.

Nhân Mĩ thờ dài. Lại làm anh ấy tức giận rồi, thực ra cô cũng chỉ muốn quan tâm anh ấy thôi mà. Chẳng lẽ anh ấy không hiểu cô còn mong anh ấy khỏe mạnh hơn ai hết? Tại sao chỉ cần không vừa lòng là tức giận được?

Kiên bước xuống xe. Chạy đến đỡ hộ Nhân Mĩ túi đồ rồi nhoèn miệng cười thân thiện:

- Để tôi giúp đại ti.

- Cảm ơn anh!

Nhân Mĩ lên xe ngồi. Ánh mắt lại mang vẻ trầm buồn khó tả. Cát Vũ quay mặt sang phía bên kia không thèm nhìn cô lấy một cái. Bất giác, Nhân Mĩ ho vài tiếng. Thực ra mấy ngày gần đây trời có trở lạnh. Nhưng thời gian đến bệnh viện không cho phép cô đun nước tắm nên đành cắn răng chịu lạnh mà tắm nước lạnh.

Cát Vũ nghe thấy tiếng ho của Nhân Mĩ vội vàng quay người lại. Cậu nói đầy vẻ lo lắng:

- Đã uống thuốc chưa?

Nhân Mĩ mỉm cười khi Cát Vũ quan tâm, trong khi trước đó anh ấy vẫn đang giận. Rõ ràng là tính khí vẫn chẳng phù hợp với tuổi một chút nào:

- Em không sao.

- Tôi hỏi em đã uống thuốc chưa?

- Em..

Còn chưa kịp nói gì thêm thì Cát Vũ đã nói với Kiên:

- Đến hiệu thuốc đi.

Nhân Mĩ cũng quay ra cản lại:

- Không cần đâu. Em có thuốc rồi.

Cát Vũ lừ mắt:

- Nói dối.

- Em không nói dối. Lúc vào trường em đã chuẩn bị mấy loại thuốc đề phòng khi bị ốm.

Ánh mắt Cát vũ đã bớt lạnh đi phần nào. Cậu hạ thấp giọng.

- Vậy thì tốt. Về kí túc xá lấy thuốc sau đó đến nhà tôi.

Kiên nghe hai người nói chuyện vẫn tự coi mình đã bị điếc. Cậu không nói gì.

Nhân Mĩ khẽ nhủ mày:

- Sao lại về nhà anh?

Cát Vũ vẫn nói thân nhiên:- Về nhà nấu cơm cho tôi ăn.

- Anh thật là vô lí.

Nói như vậy thôi chứ thực ra Nhân Mĩ rất vui khi nghe Cát Vũ nói như vậy. Rõ ràng là anh ấy muốn ăn cơm do cô nấu. Nghĩ vậy, khuôn miệng của Nhân Mĩ chợt giãn thành một nụ cười ấm áp. Hạnh phúc.

Cát Vũ nhìn Nhân Mĩ cười hạnh phúc như vậy chợt thấy tim đập rộn ràng. Sẽ là như vậy... cả đời này sẽ làm cho cô ấy giữ mãi nụ cười này trên môi.

Đến nhà Cát Vũ.

Không gian này lại một lần nữa khiến Cát Vũ thoải mái. Trước kia cậu không bao giờ muốn đến đây. Nhưng bây giờ thì sao? Có Nhân Mĩ ở đây, có những cảm giác hạnh phúc mà cô ấy đem lại. Vậy hà cớ gì mà cậu không thể muốn đến đây được.

- Anh nghỉ đi. Em sẽ nấu cơm.

Cát Vũ không nói gì đi thẳng vào phòng ngủ. Đúng ra là cậu không biết nói gì cả. Có lẽ từ trước đến nay cậu vẫn là một người kiệm lời nói. Không thì tại sao đứng trước Nhân Mĩ lại chẳng nói được lời nào chứ? Và cậu cũng biết những điều cậu nói ra không bao giờ làm cô ấy vui được. Chỉ là những câu nói mang âm sắc quất nạt mà thôi. Tốt nhất là không nói gì, như thế có lẽ cô ấy sẽ vui hơn.

Nhân Mĩ đi vào trong khu bếp. Thức ăn đã ở sẵn trước mặt. Phải nấu cái gì thật bổ dưỡng như vậy mới khiến Cát Vũ mau khỏe lại. Đó là lí do vì sao cô lại mua thịt bò. Nhân Mĩ khẽ mỉm cười rồi bắt tay vào làm. Cảm giác của cô bây giờ thật khó nói thành lời. Trái tim rung động khó nắm bắt. Chưa bao giờ sự ấm áp lại ngập tràn đến mức kiểm soát như vậy. Mong sao sau này người ở bên cạnh Cát Vũ sẽ luôn là cô.

- Tại sao em không ăn?

Nhân Mĩ mãi nhìn Cát Vũ nên không để ý gì đến bữa ăn. Tại sao lúc nãy ngắm anh ấy cũng bị phát hiện một cách hờ hững như vậy. Nhân Mĩ ngượng ngùng rồi cúi đầu xuống ăn.

Cát Vũ cố nhịn cười trước bộ dạng của Nhân Mĩ. Cậu gấp một miếng thịt bò vào bát cô rồi nói với giọng thờ ơ:

- Đừng tưởng nhìn tôi như vậy thì tôi sẽ hạnh phúc. Con gái nhìn tôi với ánh mắt như em rất nhiều.

Nhân Mĩ hậm hực đưa đôi đũa dầm mạnh vào bát cơm. Dầm luôn cả miếng thịt bò mà Cát Vũ vừa gấp. Anh chẳng biết nói những lời ngọt ngào làm cô vui. Chẳng biết ấm áp làm những điều lãng mạn khiến cho cô hạnh phúc. Thật là đáng ghét, nếu không biết làm những điều ấy thì cô xin anh đừng nói những lời đáng ghét như thế kia.

- Tuy nhiên...- Cát Vũ nói ngập ngừng hình như là đang xấu hổ. Giọng điệu cứ thế nhỏ dần - Em chỉ có thể nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Tôi rất thích em nhìn tôi như vậy.

Nhân Mĩ ngẩng mặt lên. Câu nói này bé nhưng cũng đủ để cô nghe thấy. Rồi cô mỉm cười. Cát Vũ này dễ thương hơn Cát Vũ ngày trước. Trước kia, nếu muốn cô nhìn anh ấy sẽ làm những trò quái ác khiến cô chỉ biết nhìn anh bằng ánh mắt thù hận. Đúng là có chút thay đổi rồi.

Bữa cơm kết thúc. Nhân Mĩ rửa bát trong niềm hạnh phúc. Tình thoảng còn ngân nga vài câu hát trong bài Hair like snow. Cô chỉ hát khi tâm trạng vui cực độ. Và rõ ràng bây giờ chỉ số tâm trạng của cô đang tăng không ngừng.

Xong xuôi Nhân Mĩ bước ra. Cát Vũ đang xem ti vi ở sô pha. Cô khẽ ngồi xuống rồi mỉm cười.

- Đừng cười ngốc nghếch như vậy!

Nhân Mĩ khựng người lại. Cô làm vè giận dữ:

- Em đâu có cười ngốc nghếch?

Nhân Mĩ tỉnh dậy sau một đêm làm những việc mà ngay cả bản thân cũng không tưởng được. Cô quay sang nhìn chỗ bên cạnh thì thấy trống không. Cát

Vũ đi đâu rồi? Nhân Mĩ ngồi dậy thì thấy toàn thân đau ê ẩm. Cát vũ đáng ghét, hại cô ra nông nỗi này, bỏ mặc nước mắt của cô mà vẫn làm tới.

Cô ngồi dậy và mặc quần áo. Không biết anh ấy bỏ đi đâu rồi?

- Em dậy rồi à? Ra ngoài ăn sáng đi.

Nhân Mĩ ngượng ngùng quay mặt đi không nói được gì. Quả thật bất cô đối mặt với anh thì cần có sự chuẩn bị về mặt tinh thần.

Cát Vũ vội bước đến bên cạnh ôm cô vào lòng. Mùi thức ăn từ quần áo tỏa ra khiến Nhân Mĩ cảm thấy đói. Có lẽ là anh đã dậy để chuẩn bị bữa sáng cho cô. Giọng nói của Cát Vũ nhẹ nhàng và trầm ấm vang lên:

- Em không phải lo. Tôi không phải là kẻ ăn xong rồi bỏ đấy cho người ta dọn đâu.

Nhân Mĩ khẽ đánh vào ngực anh:

- Đáng ghét. Em đâu có nói như vậy?

- Vậy tại sao em lại bảo làm thế này là có con? Chẳng phải em đang lo lắng hay sao? Hay sợ tôi không nhận đứa con này?

Nhân Mĩ cười khổ sở:

- Em đã có con đâu? Ý của em là nếu có con thì sẽ bị đuổi học. Anh nghe rõ chưa?

Cát vũ buông cô ra và đi ra ngoài. Không quên nói:

- Em có thể uống thuốc.

Đầu óc trong sáng của Nhân Mĩ mất ba giây để hiểu câu nói này. Cát Vũ đáng ghét. Nếu anh mà làm cô có con cô nhất định sẽ băm vằm anh ra làm nghìn mảnh. Tất nhiên chỉ là tưởng tượng thôi. Chỉ cần đối diện với ánh mắt của anh là cô đã thấy sợ rồi.

Cát Vũ nấu ăn rất ngon. Đây là lần đầu tiên cô ăn cơm do anh nấu. Quả thật là cô không biết anh còn có thể đảm đang như vậy.

- Không cần thiết phải khen tôi đâu.

Như đoán được ánh mắt trầm trồ của Nhân Mĩ, Cát Vũ mới nói câu đó. Cậu gấp rau cho Nhân Mĩ nói:

- Em sợ có con đến thế sao? Không đi học được thì sau này tôi sẽ nuôi em.

Nhân Mĩ gấp lại thức ăn cho Cát vũ rồi nói giọng buồn buồn:

- Em cần phải học để lấy lại công ti của bố.

Đôi đũa của Cát vũ rơi khẽ. Trái tim như bị ai đó đâm vào. Cậu đã quên mất điều này. Công ti của nhà Nhân Mĩ...Cát Vũ sợ hãi. Nếu cô ấy biết được thì sẽ thế nào. Cậu biết bố mẹ cô ấy ngày xưa sợ ảnh hưởng đến tâm tư trẻ con trong cô ấy nên đã giấu kín chuyện này. Có lẽ họ đã tốt bụng khi nghĩ không nên để hai đứa trẻ thù hằn lẫn nhau. Nhưng...cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra thôi.

Nhận thấy khuôn mặt của Cát Vũ biến đổi. Nhân Mĩ lo lắng hỏi:

- Sao vậy?

Cát Vũ cười cho qua chuyện rồi lắc đầu:

- Em ăn đi. Không có chuyện gì đâu.

Nhân Mĩ nghi ngờ nhìn Cát vũ. Cô biết chắc chắn là có chuyện gì đó. Anh ấy đang giấu cô. Bây giờ cô và anh đã là của nhau rồi tại sao lại phải giữ bí mật với cô. Nhân Mĩ buồn bã cúi mặt xuống ăn cơm. Có lẽ có điều gì khó nói. Một ngày nào đấy cô sẽ được biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Điều che giấu

Trong trường rộ lên một thông tin mới. Cát Vũ và Nhân Mĩ đã trở thành một đôi. Vậy là xưa nay mấy lời đồn gở đã trở thành hiện thực.

Cát Vũ nắm tay Nhân Mĩ vào thư viện trong ánh nhìn của nhiều người. Tất nhiên là hai người sẽ chẳng để ý gì đến ánh mắt này. Họ vẫn chú ý đến cái hạnh phúc ngập tràn của bản thân hơn.

Hôm nay cả hai đều rảnh, Cát Vũ rủ cô đến thư viện. Không gian yên tĩnh nơi đây có thể khiến cậu thấy bình yên. Cậu thích nhìn cô mỗi lúc chăm chú vào một cái gì đó. Lúc ấy cô giống một nữ thần với ánh hào quang bao quanh. Mái tóc dài hay thả bồng bềnh sau lưng khiến phần sắc sảo dịu đi phần nào. Cậu chọn một cuốn sách cho mình và để ý thấy Nhân Mĩ chọn một cuốn sách về kinh doanh. Có lẽ cô ấy có ý chí khôi phục lại công ti của bố thật. Cát Vũ khẽ thở dài.

- Đạo này anh có chuyện gì phiền não à?

Nhân Mĩ hỏi trong khi đôi mắt vẫn nhìn vào quyển sách trước mặt. Cát Vũ nhìn cô lưỡng lự hồi lâu. Cậu không biết có nên nói câu này cho cô nghe không?

- Không có chuyện gì đâu!

Dẫu biết cô ấy đã từng nói: Nếu đã yêu nhau thì đừng nên giấu chuyện gì, nếu quá nặng nề, cả hai có thể tìm cách giải quyết. Ấy vậy mà cậu chẳng thể có gan nói ra điều đang nói trong lòng. Nếu cô ấy biết việc này cũng đồng nghĩa với việc cậu sẽ mất cô ấy.

- Em có cảm giác anh đang giấu em chuyện gì đó.

Âm sắc hết sức bình thường nhưng lại mang sự nghi vấn đến tận tận đáy lòng. Cát Vũ giả vờ chăm chú vào quyển sách trước mặt không nói gì. Điều tốt nhất lúc này là không nên nói. Cát Vũ thật sự thấy mệt mỏi, cậu đã phải chờ bao nhiêu lâu mới có được cô ấy. Nếu bây giờ chỉ vì một câu nói mà làm cô ấy bước ra khỏi cuộc sống của cậu thì thật đáng sợ. Cậu nhắm mắt mà để nó trôi qua.

Nhưng rồi Cát Vũ chợt nghĩ ra cái gì đó.

- Tôi muốn đưa em đến gặp gia đình tôi.

Nhân Mĩ ngẩng mặt lên nhìn Cát Vũ. Khuôn mặt anh ấy cương nghị, quả quyết lạ thường. Có lẽ anh ấy chỉ thông báo cho cô biết thôi chứ thực chất cô có đi hay không cũng không do cô quyết định. Tuy nhiên, Nhân Mĩ vẫn nói lưỡng lự:

- Bố mẹ anh...

Cát Vũ thực sự hi vọng khi nhìn thấy Nhân Mĩ bố mẹ cậu có thể hiểu. Công ti hiện tại có thể giao cho cậu sau này, nhưng cô ấy phải là người vợ của cậu thì cậu mới có thể san sẻ cho cô ấy. Như vậy, Nhân Mĩ không cần phải cố gắng học mà vẫn nắm trong tay công ti. Cậu đành phải đánh cược một phen thôi.

- Sao? Em không muốn à?

Nhân Mĩ cảm thấy có chút hạnh phúc. Anh ấy nói như vậy có nghĩa là anh ấy muốn cô trở thành một phần gia đình của anh ấy. Tuy nhiên, liệu bố mẹ anh ấy có chấp nhận cô không?

- Em yên tâm. Bố mẹ tôi chẳng phải đã biết em rồi hay sao? Em quên là mẹ tôi rất yêu quý em à?

- Có thật không? Mẹ anh vẫn còn nhớ chứ?

Cát Vũ cốc nhẹ vào đầu Nhân Mĩ mỉm cười:

- Em cho rằng trí nhớ của mẹ tôi kém sao? Thấy Nhân Mĩ cười, trong lòng Cát Vũ cũng thấy bớt nặng đi phần nào. Cậu không biết việc này có thành công không nhưng thực sự cậu rất sợ mất Nhân Mĩ. Chỉ cần cô ấy ở bên cạnh cậu là cậu có thể vứt bỏ tất cả. Cát Vũ không biết mình đã lún sâu đến bao nhiêu, chỉ biết rằng nếu Nhân Mĩ hạnh phúc, dù chỉ còn một khắc để sống thì cậu cũng làm cho cô ấy vui. Nhưng nếu một ngày nào đó, cô ấy biết việc này thì... Cái nếu này làm cậu không muốn nghĩ. Cô ấy mà một câu nói chia tay thì cậu sẽ sẵn sàng chấp nhận cho dù rất sợ, nhưng cô ấy mà lặng lẽ rời xa cậu thì có lẽ cả đoạn đường còn lại cậu đi là để hận cô ấy. Cậu sẽ làm như thế...

Buổi tối. Nhân Mĩ lại đến nhà Cát Vũ. Từ khi yêu nhau, cô rất hay lui tới đây. Cát Vũ cũng đã sắm nhiều đồ dùng hơn cho căn nhà. Khiến cô có cảm giác mình là một người vợ thực thụ của Cát Vũ. Bà giám thị thì vẫn ngờ ngợ không hiểu sao đạo này Nhân Mĩ rất hay xin về nhà thăm mẹ. Lí do của cô là mẹ bị ốm nặng, phải thường xuyên về nhà. Làm cho bà giám thị cũng phải thờ dài thương thay cho số phận ốm đau của người đàn bà này.

Đôi khi có những điều có thể che giấu được đến khi nhắm mắt xuôi tay, nhưng lại có những điều bị phơi bày chỉ là vấn đề thời gian.

Nhân Mĩ lại làm cơm cho Cát Vũ ăn. Nghe anh nói anh rất thích ăn cơm do cô nấu khiến cô cảm thấy hạnh phúc dâng trào. Chỉ cần anh ấy thích, chỉ cần không quá đáng thì cô nhất định sẽ làm cho anh ấy vui.

- Đợi thứ 7 được nghỉ anh sẽ đưa em đi gặp bố mẹ.

Nhân Mĩ nói nhỏ:

- Nhanh thế sao?

- Em không muốn?

Nhân Mĩ vội vàng thanh minh:

- Không phải! Chỉ là em không biết có đủ thời gian để chuẩn bị không thôi.

Cát Vũ thở nhẹ nhàng rồi dịu dàng vuốt tóc cô. Lúc nào Nhân Mĩ cũng sợ hãi hoặc lo lắng những chuyện không đâu.

- Em thật là, không cần chuẩn bị gì đâu. Bố mẹ tôi đã biết em từ bé, em như thế nào chả nhẽ họ không hiểu?

- Nhưng cũng đã nhiều năm rồi mà.

Cát Vũ cúi mặt gấp thức ăn rồi hạ thấp giọng:

- Ngày nào tôi cũng nhắc đến em.

Nhân Mĩ khựng lại nhìn Cát Vũ. Cô lại cố nói:

- Nhưng thời gian có thể khiến người ta thay đổi.

- Em chẳng thay đổi gì. Ngoài việc có phần xinh đẹp hơn. Không khí lại trở về vẻ trầm mặc vốn có. Mỗi người có một tâm sự riêng. Cát Vũ không nghĩ là bố mẹ cậu có còn nhớ Nhân Mĩ không. Có lẽ họ nhớ bố mẹ cô nhiều hơn là nhớ cô. Nói thế nào nhỉ? Mẹ cậu và mẹ Nhân Mĩ đã từng là bạn thân, nhưng mẹ cậu lại trở mặt. Cướp lấy tư liệu quan trọng của công ti từ tay mẹ Nhân Mĩ. Còn bố cậu? Là người thân cận của bố Nhân Mĩ. Vậy mà cũng trở mặt một cách đều giả như vậy. Cuộc đời thật lắm điều không thể ngờ.

Nhân Mĩ đang nghĩ đến mấy bộ quần áo mà mình có. Nó quá đơn giản, không biết có vừa mắt một vị phu nhân tổng giám đốc như mẹ Cát Vũ không. Cô biết ngày xưa bác ấy rất quý cô nhưng bao nhiêu năm đã trôi qua, liệu tình cảm ấy có còn?

Nhân Mĩ cùng Cát Vũ ngồi xem phim. Không khí có vẻ trầm buồn. Là Cát Vũ từ nãy tới giờ cứ im lặng. Anh đang có tâm sự gì khó nói ư? Nhân Mĩ ngẩng người vào lòng Cát Vũ khẽ nói:

- Có chuyện gì anh hãy nói với em.

Cát Vũ vòng tay bao trọn lấy cơ thể cô. Người Nhân Mĩ nhỏ bé khẽ thu vào một vòng tay của Cát Vũ. Cô thấy bình yên khi ở trong vòng tay này:

- Có những chuyện mà em không nên biết thì hơn.

- Tại sao?

Cát Vũ nâng cằm Nhân Mĩ lên. Ghé sát vào vành tai cô thì thầm:

- Đừng hỏi nhiều.

Rồi cậu cắn nhẹ vào vành tai Nhân Mĩ khiến nó đỏ hồng lên. Mà thực chất thì nó cũng đã đỏ rồi. Cô đẩy nhẹ cậu ra làm nũng:

- Đáng ghét! Buồn quá.

Cát Vũ không chịu yên. Từ vành tai cậu lướt đôi môi về đôi mắt, rồi mũi rồi môi và nhẹ nhàng lan đến cổ. Hương thơm của Nhân Mĩ luôn khiến cậu có một khoái cảm lạ kì.

Lần này Nhân Mĩ không phản kháng, không chống cự. Cô vòng tay lại hôn lên môi anh khi anh ngẩng đầu nhìn cô. Đôi mắt lạnh của anh ấy khi nhìn cô có phần ấm nóng. Rất ấm áp. Cô muốn mãi mãi như thế này, bình yên mà làm vợ anh ấy và cũng thật bình yên nếu cùng anh ấy đi đến cuối đời.

Cát Vũ khẽ khựng người lại sau phản ứng dịu dàng của Nhân Mĩ. Nó như kích thích cho cậu. Cát Vũ dè người Nhân Mĩ xuống ghé hôn cuồng nhiệt lên đôi môi của Nhân Mĩ. Cái hôn mang đầy sự độc chiếm. Bàn tay cũng di chuyển không ngừng khắp người cô. Chiếc áo của cô đã bị cậu vén lên đến quá nửa để lộ vùng da thịt nõn nà. Cát Vũ thở dồn dập rồi nhìn Nhân Mĩ. Cô cũng đang nhìn cậu bằng ánh mắt tình cảm. Rất dịu dàng:

- Tôi yêu em.

Nhân Mĩ đỏ mặt ngượng ngùng. Nhưng cô vẫn nói:

- Em cũng thế.

Rồi Cát Vũ cảm thấy chỗ này hơi khó chịu. Cậu liền đứng dậy rồi bế cô vào phòng ngủ. Chiếc ga trải giường màu nâu nhạt như chờ đón họ. Cát Vũ đặt cô xuống rồi lao người vào tiếp tục những hành động mãnh liệt. Chiếc áo ngực đã bị cậu cởi bỏ. Khuôn ngực phập phồng vì thở hổn hển lộ ra trước mắt. Cát Vũ khẽ cúi xuống cắn nhẹ một cái. Cậu yêu cô. Yêu không hời tiếu như vậy thì cô ấy có hiểu cho cậu không?

Nhân Mĩ thấy quần áo trên người cứ được cởi bỏ dần thì khuôn mặt lại ửng hồng thêm một tấc. Cô xấu hổ bám lấy lưng Cát Vũ khẽ gọi tên anh. Haicơ thể nóng này đang hòa vào nhau như muốn tan chảy ra. Rồi khi anh đi vào cơ thể cô. Lại một cơn đau kéo đến khiến cô không khóc nổi. Lần này thì cô không thể khóc được nữa. Phải rồi, sẽ qua nhanh thôi. Là anh ấy đã nói thế mà.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Quá khứ và hiện tại là hai thứ luôn song hành với nhau

Khánh Lâm và Lương Chi thấy Nhân Mĩ dạo này có vẻ dính vào Cát Vũ một cách quá mức thì liền kéo cô lại hỏi nhỏ:

- Khai thật mau, có phải cậu đã bị tên Cát Vũ lạnh lùng đó nấu thành com rồi không?

Nhân Mĩ bị nói trúng tim đen vội vàng đẩy nhẹ hai người bọn họ. Khuôn mặt trắng hồng giờ chuyển sang đỏ hồng. Cô nói đầy vẻ ngại ngùng:

- Các cậu thật là. Hết chuyện rồi hay sao?

Lương Chi có tính tình cổ hủ. Khi thấy Nhân Mĩ có biểu hiện như vậy thì vội cốc đầu cô rồi hạ giọng:

- Thôi đi cô nàng. Bị hấn thối ngay đến một hạt gạo cũng không còn mà còn chối. Cậu đấy, tại sao lại nghe những lời mật ngọt chết người của bọn con trai cơ chứ? Bây giờ cậu vẫn đang đi học cơ mà.

Khánh Lâm nhúm mày nói với Lương Chi:

- Bà cô trẻ này lắm lời quá. Thế kỉ 21 con gái nghĩ thoáng hơn ngày xưa nhiều. Đừng có giữ mãi mấy cái hủ tục phong kiến ấy nữa. Cũng lo mà kiếm một người bảo vệ tương lai sau này thì hơn.

- Tớ không cần. Tớ vẫn thích học hơn.

Lần này thì đến Khánh Lâm cốc đầu Lương Chi:

- Học? Nếu còn học nữa thì tớ đảm bảo cậu ế.

Lương Chi trợn mắt lên quát:

- Cái gì? Dám trù ẻo tớ

Nhân Mĩ cười nhìn hai người bạn của mình. Họ thật hồn nhiên. Nhưng rồi có điều gì đó không ổn, cô kéo Khánh Lâm lại hỏi đầy nghi hoặc:

- Đây, đừng nói với tớ là cậu cũng...

Khánh Lâm bịt miệng Nhân Mĩ lại cười trừ:

- Làm gì có.

Nhân Mĩ gỡ tay Khánh Lâm ra nhìn cô. Dạo này cô nàng có vẻ đăm dúi hơn. Lúc nào mái tóc cũng được cô ấy chăm chút thì phải. Rõ ràng là có anh chàng nào hỏi thăm rồi mà còn chối. Nhân Mĩ nhưn mày nói vẻ thản nhiên:

- Vậy sao? Tớ đi hỏi cả trường. Chắc chắn là sẽ có kết quả.

Mới nghe có thế mà Khánh Lâm đã vội vàng kéo tay Nhân Mĩ lại nhận tội:

- Là anh chàng trong đội bóng đá của trường.

Lương Chi cũng vì quá kích động mà nhảy vào:

- Cả cậu cũng bị bọn con trai dụ khị hay sao?

Khánh Lâm lườm Linh Chi:

- Cái gì mà dụ khị. Đây người ta gọi là dâng hiến cho tình yêu.

- Các cậu thật là...

Khánh Lâm phẩy tay về không quan tâm và quay sang nói với Nhân Mỹ:

- Kệ cậu ấy đi. Khi nào ế thì mới biết mặt.

Lương chi cũng không thèm nói gì nhiều, cô lại chăm chú vào quyển sách trước mặt. Ế? Từ này cũng làm cô có chút hoang mang. Nếu vì học mà ế thì cô cũng muốn yêu một lần xem sao? Hương vị của tình yêu như thế nào nhỉ? cô đã từng nghe một người bạn cấp ba của mình nói về cái cảm giác khi yêu. Nó như một món ăn có đủ gia vị, tùy theo từng thời điểm mà ta được thưởng thức hương vị. Lúc ngọt ngào, lúc cay đắng, lúc chua chát, lúc lại mặn nồng... Thật sự là thú vị như vậy sao?

Thứ 7.

Cát Vũ đón Nhân Mỹ ở cổng kí túc xá. Do cô ấy bảo phải chuẩn bị trước tinh thần nên hôm qua có ở lại đây.

Nhân Mỹ bước ra khi có điện thoại của Cát Vũ. Tâm trạng hồi hộp từ đây, nếu nói một cách thẳng thắn thì đây gọi là đi ra - mắt - bố - mẹ - chồng.

Trời đã vào đông. Từng đợt gió lạnh thổi tấp vào mặt như mặt sắt lăn da con người. Mái tóc của Nhân Mỹ tung bay như náu lại con gió vừa đùa giỡn nó.

Bầu trời cứ âm u như chưa bao giờ có nắng. Cuộc sống như được thể được bện một màu xám xịt. Hiệu ứng không gian khiến cho người ta có cảm giác khó chịu, một thứ cảm giác bất an, chán chường kéo đến.

Cát Vũ nắm tay Nhân Mỹ đi. Chỉ cần anh ấy nắm đôi bàn tay rộng lớn này vào là mọi cảm giác bất an sẽ được tan biến. Chỉ cần anh ấy luôn bên cô thì chắc chắn bầu trời xám xịt này chẳng thể đe dọa nổi tinh thần yếu ớt của cô. chỉ cần vậy thôi.

Chiếc moto lướt qua làn gió. Như cười vào mặt nó khiến nó thỉnh thoảng lại rít lên lạnh lùng bên tai. Thật khó chịu. Nhân Mỹ ngả đầu vào lưng Cát Vũ, sự rộng lớn choáng ngợp cả khuôn mặt cô. Bàn tay cô ôm chặt lấy eo Cát Vũ. Ôm thật chặt để cảm giác bình yên mãi mãi ở bên cô.

Cát Vũ khẽ mỉm cười trước cái ôm chặt của Nhân Mỹ. Cô ấy đang căng thẳng. Cậu biết, lúc nào tâm lý của Nhân Mỹ cũng vậy. Cô ấy là một con người cẩn thận, nhưng chính vì cẩn thận quá mà hay lo sợ những điều trước mắt. Cậu lên tay ga cho xe lướt đi nhanh hơn. Làm thế này, cảm giác sợ hãi cái điều kia sẽ tan biến, thay vào đó là sự sợ hãi một cảm giác mạo hiểm.

Ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ khiến Nhân Mỹ không khỏi trầm trồ. Nhà anh ấy đây sao? Chiếc cổng to lớn càng tô điểm cho ngôi nhà thêm hoành tráng. Bà quả gia mở cửa vui mừng khi nhìn thấy Cát Vũ và dùng một đôi mắt dò xét để nhìn Nhân Mỹ.

- Cậu chủ. Cuối cùng thì cậu đã về nhà.

Cát Vũ hỏi bà quản gia:

- Bố mẹ tôi có nhà chứ?

- Cái này...

Thấy bà quản gia có vẻ ngập ngừng. Cát Vũ liền lấy tay gạt bà ta ra rồi dùng tay kia nắm lấy tay Nhân Mỹ đi thẳng vào nhà.

Bà quản gia vội vàng đóng cổng rồi chạy theo hai người. Bà ta thật sự thấy chóng mặt bởi cô gái kia. Cô ta là ai mà dám bước chân vào ngôi nhà này chứ? Trông cách ăn mặc cũng chẳng phải hạng quyền quý gì cho cam.

- Cậu chủ! Ông chủ đã ba ngày chưa về nhà rồi.

Cát Vũ khựng lại rồi cậu lại bước tiếp:

- Không sao. Còn mẹ tôi.

- Bà chủ...

Còn chưa kịp nói xong thì bà ta đã nhìn thấy những cái không nên nhìn. Bà chủ đang ôm hôn một người đàn ông mà chính bà cũng không biết. Ch biết rằng ông ta có rất nhiều tiền. Đàng ra, bà cũng đã kịp thông báo cho Cát Vũ biết nhưng chỉ trách tuổi già sức yếu, bà không thể theo kịp những bước chân rất nhanh và quả quyết đến từng bước của Cát vũ. Cũng không thể trách bà được. Cát vũ xiết chặt tay lại vào đôi bàn tay Nhân Mỹ. Mẹ của cậu, người mà cậu biết đã ngoại tình từ lâu nhưng cậu không bao giờ có thể ngờ rằng có một ngày lại chứng kiến cái cảnh này. Thật là đau lòng và nhục nhã. Còn bố cậu, bố cậu thì sao? Ba ngày chưa về thì chắc chắn là đã vui chơi cùng một cô thư kí trẻ đẹp nào đó mà quên mất đường về nhà rồi. Cái gia đình này tại sao càng ngày càng ra như vậy? Là ai đã khiến nó như vậy?

Nhân Mỹ cảm thấy xương bàn tay như vỡ vụn ra khi Cát Vũ xiết lấy bàn tay cô. Tuy nhiên cô vẫn cắn răng chịu đau, vì cô biết anh đang trải qua nỗi đau

còn lớn hơn như thế này nhiều. Chính cô cũng không ngờ người đàn bà mang đầy vẻ quyền quý nhưng trong mắt hiện hữu sự lắng lơ kia lại là mẹ Cát Vũ. Là bác Vy mà nhiều năm trước vẫn hay mỉm cười thân thiện rồi làm những chiếc bánh táo thơm lừng cho cô. Là người đàn bà thân thiện nhất mà cô từng gặp, có nụ cười quyền quý khiến bao trái tim điên đảo nhưng vẫn một mực chung thủy... Không phải như vậy sao? Trong quá khứ của cô luôn giữ mãi những hình ảnh này, cho dù bây giờ nó đã bị ngả màu thời gian thì nó vẫn còn mãi, như một chứng nhân. Vậy tại sao khi đứng trước thực tại cô vẫn không thể nhận ra? Đây là người đàn bà như thế nào?

Còn chưa kịp nói gì tiếp theo thì tất cả đã thấy Cát Vũ hùng hổ lao đến. Những tưởng cậu sẽ cho người đàn ông đã ân ái với mẹ cậu kia một trận ra trò thì chỉ thấy cậu lôi xềnh xệch ông ta ra ngoài cổng rồi đóng cổng vào. Cát Vũ dựa người vào chiếc cổng lớn, lưng cậu dù có rộng lớn đến đâu thì cũng bị nó nuốt chửng dễ dàng. Cát Vũ ngồi phịch xuống như cái tâm trạng đang rơi rồi lại bị dừng lại lơ lửng giữa không trung. Cậu gục mặt vào khoảng cách giữa hai đầu gối tạo ra. Đôi vai rộng lớn đã từng cao ngạo trước bao nhiêu kẻ nhưng sao giờ đây lại cô đơn và đầy đau khổ bỗng rung lên bần bật. Một giọt nước mắt khẽ rớt xuống. Chưa bao giờ cậu nghĩ là mình sẽ khóc vì người mẹ của mình, người mẹ đã không quan tâm đến cảm xúc của cậu mà đi hết với người đàn ông này với người đàn ông khác. Cậu chỉ biết rằng cậu khóc là do Nhân Mỹ. Kí ức của cô ấy về mẹ cậu có lẽ đã bị sụp đổ rồi. Biết làm sao đây? Cô ấy có cảm thấy an toàn khi yêu một con người có mẹ đã hồng hạnh xuất tường suốt bao nhiêu năm qua? Cô ấy có chấp nhận một thằng người yêu có bố luôn cặp kè với bà có đôi có tuổi tỉ lệ nghịch với cả tuổi của ông ấy? Thật xót xa và nhục nhã. cô ấy sẽ nghĩ cậu là một người như thế nào?

Một bàn tay đặt vào lưng cậu vỗ nhẹ, một cái ôm nhẹ nhàng và một giọng nói nhẹ nhàng cũng đủ trấn an Cát Vũ phần nào:

- Đừng như vậy. Trông anh như trẻ con ấy.

Cát Vũ vòng tay ôm chặt lại Nhân Mỹ. Cô ấy nhỏ bé lọt thỏm trong vòng tay cậu, nhưng sao cậu lại có cảm giác bờ vai cô ấy rộng lớn như vậy? Dù che chắn cho cậu những cơn đau về mặt tinh thần đang không ngừng ồ ạt kéo đến. Cát Vũ nói trong khi nước mắt vẫn không ngừng chảy:

- Em đừng nhìn tôi...

- Em đâu có nhìn anh, trông anh lúc này xấu chết đi được. Em không thèm nhìn đâu.

- Đừng an ủi tôi.

- Em mà không an ủi anh thì anh khóc rửa trôi cả em thì sao? Cát Vũ càng ôm chặt hơn. Cậu có thể cảm thấy bờ vai ấm rồi lại chuyển sang lạnh với những giọt nước mắt của Nhân Mỹ. Cô ấy lúc nào cũng vậy, luôn quan tâm đến người khác mà không thèm để ý đến tâm trạng của bản thân, cho dù nó cũng chẳng tốt đẹp gì. Rồi như lấy lại được tinh thần, cậu buông cô ra rồi kéo tay cô đi vào nhà.

Người mẹ của cậu vẫn đang ngồi chờ cậu bước vào nhà. Bà tách trà đã được bà sai quản gia chuẩn bị đầy đủ và một chút bánh đậu xanh nữa. Thấy Cát Vũ và người con gái kia bước vào bà khẽ mỉm cười. Trong thâm tâm tự hỏi có gặp người con gái này ở đâu qua.

- Con trai. Cuối cùng thì con cũng chịu về nhà.

Nhân Mỹ cúi người xuống lễ phép:

- Cháu chào bác. Cháu là Nhân Mỹ, bác còn nhớ cháu chứ ạ?

Bà Vy chột khựng người lại. Vậy là cảm giác bất an của bà đã đúng. Là cô ta, đứa con gái của Nhân Trịnh và Thiệu Vân. Bao nhiêu năm qua bà vẫn đang chờ đợi nó đến cướp lại gia sản vốn là của gia đình nó. Và cuối cùng nó cũng quay trở lại rồi. Hơn nữa lại còn tay trong tay với đứa con trai của bà. Đúng là mảnh khốc trả thù cũng không tồi.

- Tất nhiên là tôi còn nhớ. Cô ngồi đi.

Nhân Mỹ thoáng buồn bã vì cách xưng hô của bác Vy bây giờ cũng khác với ngày xưa. Hoàn toàn giống như người xa lạ. Cô ngồi xuống bên cạnh Cát Vũ. Ánh mắt của anh vẫn không rời khỏi cô như để bảo vệ cô khỏi sự soi xét của cả bà quản gia lẫn bác Vy. Có lẽ bác Vy bây giờ đã không còn là bác Vy của ngày xưa nữa rồi. Cô nên đổi cách xưng hô trong ý nghĩ của mình.

Nhưng Nhân Mỹ đâu biết rằng, quá khứ và thực tại luôn luôn song hành. Người đàn bà này vẫn là người đàn bà của xưa kia. Không hề thay đổi, chỉ khác là xưa kia bà ta đã dùng vỏ bọc quá dày mà thôi.

Cát Vũ không thèm nhìn người mẹ đang ngồi trước mặt mình, cậu đưa tay với lấy tách trà đang bốc khói trắng nghi ngút trên mặt bàn. Đưa tay khuấy nhẹ khiến nước trà bị xoáy thành một hình vòng tròn. Cứ thế đuổi nhau, nhưng không bao giờ bắt được nhau.

- Nhân Mỹ sau này sẽ là vợ con.

Nhân Mỹ quay sang phía Cát Vũ ngạc nhiên. cô không nghĩ là anh đưa cô đến đây là để tuyên bố chứ không phải là để thông báo.

Bà Vy vẫn bình thản. Bà với lấy một chiếc bánh và nhẹ nhàng bỏ vào khuôn miệng. Rồi mỉm cười, nụ cười đầy ẩn ý:

- Con trai. Con quả quyết thế sao?

- Phải.

- Vậy con không nghĩ là trước mặt còn bao nhiêu người sao?

Cát vũ nhếch mép cười. Cậu dựa người vào ghế rồi nói về bình thân cũng chẳng khác gì mẹ của mình:

- Họ đã không tôn trọng con cái thì con cũng đâu cần tôn trọng họ.
- Con...

Bà Vy tức giận trước câu nói của Cát vũ.

Nhân Mĩ sợ hãi lay cánh tay Cát Vũ. Cô liếc mắt dò xét sự giận dữ của người đàn bà trước mặt:

- Anh Vũ. Đừng vô lễ với mẹ anh như vậy.

Bà Vy kiểm chế được sự giận dữ của mình thì nhếch mép cười nói với Nhân Mĩ:

- Con trai tôi không đến lượt cô dạy bảo đâu.
- Bác Vy.- Nhân Mĩ chỉ có thể gọi tên người đàn bà đã đổi thay này.
- Đừng gọi tên tôi tùy tiện như vậy. Tôi cũng nói luôn, cô yêu Cát Vũ nhà tôi là vì mục đích gì?

Cát vũ như sợ hãi cái điều mà mẹ sắp nói. Cậu kéo tay Nhân Mĩ đứng lên hất hàm nói:

- Mẹ đừng có nói linh tinh. Con đã nói rồi, sau này cô ấy sẽ là vợ con.

Bà Vy cũng đứng dậy theo nói với sự khẳng định:

- Mẹ không cho phép. Đứa con gái này không đủ tư cách.

Cát Vũ đập đổ chiếc bàn khiến bà quần gia và Nhân Mĩ kinh hãi. Cô bám chặt lấy cánh tay Cát Vũ.

- Mẹ dựa vào đâu?
- Mẹ đã chọn cho con rồi, Bảo An sẽ là vợ con. Nó mới xứng đáng.

Nhân Mĩ như cảm thấy có hàng ngàn mũi dao đang cắm vào trái tim mình. Sao lại thành ra như vậy? Cô không được chấp nhận.

Cát Vũ dùng đôi mắt lạnh như băng của mình nhìn mẹ. Như để uy hiếp bà. Nhưng tất nhiên bà Vy cũng không phải vừa. Đôi mắt quyền rũ của bà cũng có thể đốt cháy mọi thứ trước mặt.

- Bảo An chẳng là gì đối với con.
- Nhưng nó quan trọng với mẹ. Cuối nó công ti có thể phát triển mà không bị ai cướp mất.

Câu nói này có ý ám chỉ Nhân Mĩ. Tuy nhiên, cô vẫn không hay biết. Chibiết sợ hãi nhìn hai mẹ con họ cãi nhau vì cô mà thôi. Có phải cô yêu Cát Vũ là một sai lầm?

Cát Vũ nhếch mép cười nhạt:

- Phải rồi. Mẹ có bao giờ quan tâm đến đứa con này đâu? Ngay cả khi nó bị xã hội đen tìm đến thì mẹ vẫn bình chân mà đến gần những người đàn ông khác. Phải không?

Bà Vy nghe vậy vội hốt hoảng:

- Xã hội đen? con lại gây ra chuyện gì rồi?
- Không cần mẹ phải lo.

Nói rồi cậu thô bạo kéo Nhân Mĩ đi trong ánh mắt tức giận của mẹ. Cậu không cho phép, không cho phép ai ngăn cách cậu và Nhân Mĩ. Và cả đời này cậu sẽ không yêu ai ngoài cô ấy.

Bà Vy đứng lặng hồi lâu rồi cúi xuống nhặt mấy chiếc bánh đậu xanh đang rụng *** dưới đất. Rồi dùng khớp của mấy ngón tay bóp nát những chiếc bánh ấy trong ánh mắt đầy thù hận. Bà quay ra nói với quần gia đang sợ hãi đứng một góc:

- Thu dọn chỗ này lại.

Rồi bà đi về phía cầu thang. Trước khi lên tầng bà không quên

hắc nhờ:

- Liên hệ với Tam, bảo hắn theo dõi Cát Vũ và Nhân Mĩ. Rồi sẽ có một cuộc chia li. Còn nữa. Tháng sau, khi công việc ổn định, liên hệ với bên Bảo An. Nói với họ, Cát Vũ cũng sắp tốt nghiệp rồi. Chọn ngày mà kết hôn đi.

Bà quản gia tự trách mình lắm lời nhưng vẫn nói:

- Thế còn Nhân Mĩ?

Bà Vy lừ mắt rồi lại nhướn thành hình trăng khuyết. Khuôn miệng cũng nở một nụ cười độc ác:

- Sẽ có cách giải quyết. Tạm thời để cho chúng vui vẻ nốt những ngày tháng cuối cùng bên nhau.

- Bà định giết cô ấy?

- Bà điên à? Tôi không giết, không đánh đập nhưng sẽ làm cho nó phải tự ý rời xa Cát Vũ. Thế thôi.

Rồi bà bước lên tầng trong tiếng cười ngất nghẻo đến lạnh người. Bà quản gia khẽ rùng mình rồi nhanh chóng liên hệ với Tam theo lời bà chủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sống trong sợ hãi

Nếu một ngày em không quan tâm đến tôi tôi nhất định sẽ đợi em quay về trả thù.

- Tại sao lại trả thù?

- Em dám phớt lờ sự quan tâm của tôi? Tôi không cao thượng như những thằng đàn ông khác đâu.

- Vậy em cũng sẽ hận anh nếu anh làm điều gì quá đáng với em.

Nhân Mĩ thức dậy vào ngày chủ nhật.

Bầu trời vẫn âm u như tâm trạng của cô lúc này. Cô quay sang bên cạnh. Cát Vũ dựa khuôn mặt khô tái của anh vào lưng cô ngủ rất ngon lành. Nhìn anh ngủ bình yên như vậy khiến Nhân Mĩ có chút đau lòng. Tại sao mẹ Cát Vũ lại không muốn vợ anh ấy là cô? Hay là bà ấy không thích một đứa con gái chẳng có gia cảnh giàu có như những người khác? Nếu mà như vậy thì cô sẽ rất buồn. Chỉ vì chuyện này mà cô và Cát Vũ không thể đến được với nhau thì quả là cô có chút không cam lòng.

Cát Vũ đã dậy từ lâu nhưng vẫn thích nằm cạnh cô, để cho khuôn mặt đang sợ hãi từng giây, từng phút của mình được lưng cô ấy hu nhàn và an ủi. Cậu rất sợ đến một ngày thức dậy, sẽ không còn được thấy cô ấy nằm bên cạnh, sẽ không còn được áp mặt vào tấm lưng mềm mại của cô ấy mà tham lam ngửi lấy mùi hương dễ chịu. Cậu rất sợ một ngày nào đó cô ấy biến mất như chưa bao giờ có trên thế gian này, lúc ấy, cậu sẽ làm gì đây? Ngoài hận ra cậu sẽ không thể làm gì khác. Vì cậu đâu biết cô ấy đang ở phương trời nào.

- Em có sợ không?

Nhân Mĩ thoáng giật mình vì câu hỏi đột ngột của Cát Vũ. Cô không biết là anh ấy đã dậy rồi. Mất khoảng ba giây để hiểu được câu nói của anh.

- Sợ gì chứ?

- Sợ một ngày nào đó chúng ta rời xa nhau.

- Sẽ không có chuyện ấy. Em là một con người nhỏ mọn. Nếu anh rời bỏ em, em nhất định sẽ mặt dày mà bám theo anh không chịu buông tha.

Cát Vũ ôm chặt cô vào lòng. Cậu thom nhẹ lên chiếc cổ của Nhân Mĩ khẽ nói:

- Ngốc quá. Tôi làm sao có thể từ bỏ em để em mang tội danh mặt dày được?

Nhân Mĩ cười nhẹ. Cô quay người vòng tay ôm lại anh. Phải ôm chặt anh như giữ chặt khoảnh khắc này. Không để nó vượt mất. Chỉ cần thế thôi, tâm hồn cô có thể được trấn an phần nào. Đúng như Cát Vũ nói, bây giờ cô đang rất sợ hãi. Từng giây từng phút trôi qua là những lo âu khác khoải được cô tiêu diệt lên.

- Dậy thôi. Hôm nay là chủ nhật. Tôi đưa em đi chơi.

Nhân Mỹ ngơ ngác hỏi:

- Đi chơi?

Cát Vũ mở cửa rồi nháy mắt nói:

- Tôi chưa bao giờ đưa em đi chơi cả.

Nhân Mỹ ngồi lặng lẽ ở phía giường. Trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó tả. Đúng là Cát Vũ chưa từng đưa cô đi chơi. Một buổi hẹn hò đúng nghĩa giữa hai người đang yêu nhau. Nghĩ vậy cô liền ngồi dậy và thay quần áo. Nhân Mỹ biết mình hay đến nhà Cát Vũ nên cũng đem rất nhiều quần áo đến đây. Và cả đồ dùng nữa.

Hai người chọn cách đi bộ thay vì đi xe. Là Cát Vũ muốn cùng cô đi khắp mọi nẻo đường, bằng đôi chân của chính họ. Để cậu cảm thấy con đường mới phía trước luôn có Nhân Mỹ bên cạnh, như vậy thì cậu có thể an tâm mà bước đi.

- Em sẽ đếm bước chân xem hôm nay ta đi được bao nhiêu bước.

Nhân Mỹ bỗng tiến lên phía trước rồi quay người lại làm bộ đi giật lùi. Cô tươi cười nhìn Cát Vũ.

Cát Vũ chỉ cười nhẹ nói:

- Đếm làm gì chứ? Để mắt đến mỗi bước đi cho an toàn hơn đi.

- Có anh ở bên cạnh là an toàn rồi. Em sẽ đếm bước chân, mỗi bước là một niềm hạnh phúc riêng.

Đúng lúc ấy thì bước chân của Nhân Mỹ lạc hướng ra phía đường quốc lộ. Một chiếc xe bất ngờ lao đến mà cô không hay biết.

Cát Vũ hốt hoảng chạy đến tóm lấy cô tay cô kéo giật lại. Giữa khoảnh khắc cô ngã vào lòng cậu thì cậu mới cảm thấy được nỗi sợ hãi lúc này lớn đến nhường nào. Cậu sợ mất cô. Cát Vũ tức giận quát lớn:

- Em muốn làm tôi sợ chết khiếp thì mới thỏa lòng đúng không?

Nhân Mỹ cũng sợ hãi không kém phần. Cô nép vào ngực anh như để trấn an tinh thần của mình. Cô biết mình có lỗi.

- Anh bảo vệ được em rồi mà.

Cát Vũ đẩy cô ra rồi đi thẳng. Cậu đang che giấu nỗi sợ hãi đang trào dâng trong ánh mắt. Nếu lúc này cậu không có ở đây thì sẽ thế nào? Nếu lúc đó chiếc xe đó lao đến mà cậu không kịp với lấy cô tay của cô ấy thì sẽ thế nào? Tại sao cô gái ngốc nghếch này cứ làm cậu phải lo lắng? Cứ phải gieo nỗi sợ hãi vào lòng cậu.

- Anh Vũ, chờ em.

Cậu đi nhanh như vậy mà cô ấy có thể đuổi kịp. Cánh tay cậu lập tức bị bàn tay nhỏ bé của Nhân Mỹ níu giữ. Cô nũng nịu nói:

- Em xin lỗi!

Cát Vũ vẫn không nói gì. Ánh mắt vẫn hướng thẳng phía trước.

Thấy Cát Vũ vẫn lạnh lùng như vậy thì Nhân Mỹ cảm thấy có chút buồn. Cô chỉ biết cúi đầu đi theo anh. Là cô đã làm cho anh lo lắng rồi. Thực sự là cô thấy bản thân mình cũng có chút ngốc nghếch. Rồi bất giác cô cảm thấy bàn tay Cát Vũ vuốt mái tóc mình. Nhân Mỹ ngẩng mặt lên nhìn thì bất gặp ánh mắt trìu mến của anh.

- Tôi không thể lúc nào cũng bảo vệ được em như thế này.

Nhân Mỹ mỉm cười:

- Em biết.

Trời bỗng nhiên có chút nắng như mang đến một tia hi vọng cho tình yêu của họ. Bước chân đều đặn bước trên nền gạch như dấu ấn cho tình yêu. Sẽ là như vậy...cho dù thời gian có trôi, cho dù biển có cạn nước, cho dù đến một ngày mặt trời không còn nắng thì hai người họ vẫn sẽ giữ trong lòng mãi phút giây này.

Ở phía đằng xa. Một bóng người mặc comple đã theo chân họ ngay từ lúc ra khỏi nhà. Ánh mắt lạnh lùng không hề có ý buông tha cho tình yêu mặn nồng của hai con người này. Hắn đưa chiếc điện thoại lên tai phải một giọng nói tựa hàn khí vào chiếc điện thoại:- Bà chủ, tiếp theo sẽ làm gì?

Không biết phía bên kia nói gì. Chỉ biết hần gật đầu nghe lệnh như một bậc tôi tớ trung thành:

- Vâng, tôi biết rồi.

Hần lại bước theo Cát Vũ và Nhân Mĩ.

Cát Vũ cũng chỉ còn một tháng nữa là tốt nghiệp, cậu đang cố gắng hoàn thành nốt đồ án. Chỉ cần một tháng nữa thôi, chắc chắn cậu sẽ không để Nhân Mĩ phải đợi lâu, đợi khi cậu lấy được công ti rồi thì sẽ cùng cô ấy tiếp quản. Bố mẹ cậu, cậu cũng sẽ không quan tâm. Rồi còn cả Bảo An nữa. Cô ta sẽ không bao giờ được nhìn thấy trái tim của cậu chứ đừng nói là chạm vào dù chỉ một ngón tay. Ngay từ khi cô ta hại Nhân Mĩ là Cát Vũ đã biết người này cậu cần phải tránh xa.

Cuộc sống của hai người những tưởng cứ thế mà trôi qua. Cho đến một ngày Nhân Mĩ cảm thấy trong người khó chịu, mọi thứ cô ăn vào còn chưa kịp để dạ dày tiêu hoá thì đã có cảm giác dâng lên trở lại. Cô nôn khan rất nhiều khiến bạn cùng phòng hoài nghi hỏi:

- Không phải cậu có thai rồi chứ?

Thực ra đó chỉ là một câu nói đùa thôi. Nhưng nó đủ để đánh một đòn chí mạng vào tinh thần đang hỗn loạn của Nhân Mĩ. Cô đưa tay đặt vào bụng mình, liệu có phải... Nhân Mĩ lắc đầu không dám nghĩ. Chắc chắn là không phải như vậy. Cô và Cát Vũ đã tính ngày rất đúng. Không thể có chuyện có thai được. Nếu như có thai, tất cả mọi cố gắng của cô sẽ bị sụp đổ trong gang tấc. Nhưng quả thực bây giờ cô thấy rất khó chịu, mấy ngày qua cô ngủ nhiều hơn là học. Đã thế lại còn rất hay thèm ăn, ăn vào rồi lại buồn nôn.

Cô đã có thai thật ư? Nhân Mĩ hoảng hốt. Liệu có nên nói cho Cát Vũ biết chuyện này không? Rồi Nhân Mĩ lại lắc đầu trước suy nghĩ này. Không thể được. Anh ấy còn đang bận làm đồ án, những năm cuối đại học sẽ thật vất vả và bận rộn, cô không thể ích kỉ mà làm ảnh hưởng đến anh ấy được. Đợi khi nào anh ấy xong xuôi, cô sẽ thông báo cho anh ấy đến cả hai cùng giải quyết. Bây giờ cô đành chạy ra ngoài mua que thử thai đã. Nghĩ thế, Nhân Mĩ liền chạy vọt ra ngoài không suy nghĩ. Khánh Lâm thì hét lên phía đằng sau:

- Đi đâu thế?

Đến hiệu thuốc. Nhân Mĩ ngập ngừng trước vẻ tươi cười của cô bán hàng. Cô lí nhí:

- Cháu... cháu muốn cái đó.

Cô bán hàng nhú mày khó hiểu:

- Cái đó là cái gì?

Nhân Mĩ trước sự truy hỏi của cô bán hàng thì không khỏi ngượng ngùng:

- Cái... cái đề... biết mình có em bé không ấy ạ!

Cô bán hàng chẳng thèm chú ý đến sự ngượng ngùng của Nhân Mĩ. Mấy trường hợp này cô gặp rất nhiều. Chỉ buông một câu nói:

- Bọn trẻ bây giờ ác quá.

Rồi lấy một hộp ra đưa cho Nhân Mĩ. Dặn dò đôi ba câu về cách sử dụng.

Nhân Mĩ gật đầu lia lịa trước lời dặn dò của cô bán hàng. Rồi cô chạy về trường.

Nhân Mĩ thực sự hoảng hốt khi kết quả cô nhận được lại dương tính như vậy. Hai vạch đỏ chói trên que thử như rút cạn mọi sức lực của cô. Nhân Mĩ ngồi dựa vào trước cửa sổ chờ một hồi lâu. Nước mắt cô chỉ trực trào ra. Đúng lúc ấy thì điện thoại cô rung lên. Cô vội vàng thu máy, đóng đồ lại rồi đưa điện thoại lên tai nghe:

- Anh Vũ!

Cát Vũ nghe thấy giọng nói biến sắc của Nhân Mĩ thì vội hoảng hốt:

- Em sao thế?

Nhân Mĩ lau nước mắt rồi lấy lại giọng bình thường:

- Không có gì, tại em nhớ anh quá thôi.

Cát Vũ như được câu nói này trấn an:

- Thật là... em nhớ giữ gìn sức khỏe đấy, nếu ốm thì đừng trách tôi. Đợi khi tôi tốt nghiệp, nhất định sẽ cưới em làm vợ.

Nhân Mĩ cố mỉm cười:

- Em sẽ chờ.

Cô không thể nói ra làm Cát Vũ lo lắng được, chỉ còn mấy ngày nữa thôi. Nhất định cô sẽ chịu được. Về phần đứa con này, cô cũng không thể nhả tâm mà bỏ nó. Cô cần có thời gian suy nghĩ. Biết đâu Cát Vũ rất thích có đứa con này thì sao? Đã có lần anh ấy nói rồi mà. Nhân Mĩ đưa tay xoa phần bụng mình mỉm cười trong nước mắt:

- Nhất định mẹ sẽ làm con hạnh phúc. Nếu một ngày mẹ có bất đắc dĩ thì xin con cũng đừng trách mẹ.

Điện thoại của Nhân Mĩ lại khẽ rung lên một hồi nữa. Cảm giác bất an choáng ngợp lấy tâm trí của cô lúc này:

- Alo!

Đầu giây bên kia im lặng một hồi. Cái im lặng sao mà đáng sợ, nó làm cô lạnh toát cả sống lưng.

- Tôi là mẹ Cát Vũ.

Nhân Mĩ giật mình hoảng hốt. Cô rói rít cả lên:

- Dạ! Cháu chào bác.

- Khởi chào hỏi làm gì cho mất công. - Bà Vy không thương tiếc dội một gáo nước lạnh vào Nhân Mĩ. - Tôi có chuyện mới gọi cho cô.

Cảm giác bất an vẫn không ngừng đeo bám Nhân Mĩ như một quả tạ được buộc sau lưng khiến cô cảm thấy nặng nề vô cùng.

- Có chuyện gì thế ạ?

- Tôi muốn ngày mai chúng ta gặp nhau.

Linh cảm cho nhân Mĩ thấy cuộc gặp gỡ lần này sẽ chấm dứt tất cả mọi thứ. Chấm dứt mối quan hệ giữa cô và Cát Vũ. Sẽ không còn gì nữa.

- Nếu cháu không muốn gặp thì sao ạ?

- Liên quan đến Cát Vũ. Cô có gặp không?

Bà ta là một người đàn bà độc đoán. Chắc chắn sẽ khơi ra chuyện để làm cô cảm thấy rò rỉ mà lao vào. Và cuối cùng thì bà ấy cũng thành công. Cô thực sự muốn biết cái chuyện liên quan đến Cát Vũ mà bà ấy sắp nói là chuyện gì?

- Được. Bác nói thời gian đi.

Bà Vy ngừng một lát rồi nói với giọng nhẹ nhàng nhưng thật lạnh lùng:

- Cô phải đi học nhỉ? Vậy gặp nhau sau giờ học của cô.

- Vâng. Cháu sẽ đến đúng giờ.

- Sẽ có xe đến đón cô. Tuyệt đối không được để Cát Vũ biết chuyện này.

Dù biết như thế là không phải nhưng Nhân Mĩ vẫn gật đầu nhận lời. Cô xem bà ta có những mảnh khoé gì để tách cô ra khỏi Cát Vũ.

- Được. Cháu đảm bảo anh ấy sẽ không biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sự thật phơi bày

Trên giảng đường. Giáo sư vẫn thao thao bất tuyệt về bài giảng của mình. Học sinh phần đông là ngao ngán, ngáp dài ngáp ngắn. Có đứa thì nằm bò ra bàn mà đánh một giấc hoàn toàn không để ý gì đến xung quanh. Có đứa thì hụi trong ngăn bàn với chiếc điện thoại của mình... Nói chung là đừ đờ.

Chỉ riêng Nhân Mĩ. Từ lúc tiết học đầu tiên cho đến giờ đã là tiết học cuối cùng kết thúc. Cô vẫn cứ ngồi thừ người ra. Cô đang lo lắng? Đang căng thẳng? Có lẽ tất cả đều đúng. Cuộc gặp gỡ lần này ai biết mẹ Cát Vũ sẽ nói gì với cô? Nếu như tình tiết trong phim thì có thể là rút cho cô một tờ séc rồi

nói cô tránh xa Cát Vũ, hoặc đe dọa cô nếu không sẽ chongười *** hại mẹ cô...Nhưng nếu bà ấy biết được trong bụng cô mang đứacon của Cát Vũ thì bà ấy sẽ thế nào? Chắc chắn sẽ chẳng có người bà nào lại vứt bỏ đứa cháu của mình cho dù mẹ của nó có đáng ghét cỡ nào.

- Đại ti!

Nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Nhân Mĩ, Kiên đã thấy có gì đó không ổn.

Nhân Mĩ bị tiếng gọi của Kiên làm giật mình. Rồi cô quay người lại mỉm cười về mặt mới:

- Anh không làm đồ án tốt nghiệp à?

- Tôi cũng phải nghỉ chứ.

Nhân Mĩ nói một câu nữa rồi dậm bước đi:

- Ra vậy.

Kiên vội vàng nắm lấy cổ tay của Nhân Mĩ khiến cô hơi ngỡ ngàng trước hành động này mà nhìn nó không chớp mắt. Còn Kiên thì cũng ý thức được hành động thái quá của mình thì vội vàng buông nhanh tay ra nói:

- Xin lỗi! Đại ti hôm nay sao vậy?

Nhân Mĩ lắc đầu cười trừ:

- Không! Làm gì có chứ? Trông em giống người xảy ra chuyện lắm sao?

- Tất nhiên rồi. Nhìn bộ mặt này làm sao giấu được người khác chứ? Nói cho tôi biết đi.

Nhân Mĩ cụp mắt xuống. Nếu Kiên biết cũng đồng nghĩa với việc Cát Vũ sẽ biết. Rồi cô thở dài:

- Không có thật mà. Mấy hôm nay em thức đêm làm bài thực hành thôi.

- Thật không? - Kiên vẫn không khỏi dò xét.

- Thật mà. Cái này thì có gì phải nói dối chứ? - Rồi cô ngập ngừng - Mấy ngày nay...Cát Vũ...anh ấy có khỏe không?

Kiên hơi chạnh lòng trước câu hỏi này. Nhưng cậu vốn là người che giấu cảm xúc giỏi nên nói với vẻ mặt tươi cười là không phải khó:

- Sao lại không khỏe? Lao đầu vào đồ án khiến bạn bè ai cũng phải nể phục. Nghe chừng đại ca muốn tốt nghiệp lắm rồi.

- Ra vậy.

Đúng lúc ấy thì điện thoại của cô rung lên kéo theo bao sự bất an, lo lắng. Nhân Mĩ thở dài rồi nghe máy:

- Cháu sẽ ra ngay.

Bên kia không nói gì nữa. Tiếng tút dài lạnh lẽo vang lên tưởng chừng như xương tủy cũng cảm nhận thấy. Nhân Mĩ cắt điện thoại. Lấy lại nụ cười trên môi, nhưng sao trông nó thật gượng gạo:- Em có việc phải đi rồi.

Kiên mỉm cười:

- Được! Đại ti cứ đi đi.

Nhân Mĩ đi được một đoạn rồi quay đầu lại nói to với Kiên:

- Nói với Cát vũ hộ em. Dù có chuyện gì xảy ra anh ấy nhất định phải tin em.

Kiên dù không hiểu chuyện gì nhưng cũng gật đầu đầy quả quyết. Cậu thấy trong lòng có gì đó khó chịu. Nếu bây giờ người được cô ấy yêu là cậu thì cô ấy có nói như thế không? Có quan tâm đến cậu như quan tâm đến Cát vũ không?

Rồi bóng dáng của Nhân Mĩ và Kiên mỗi người một hướng mờ dần trong dáng chiều. Bóng hai người kéo dài ra nhưng không bao giờ chạm được vào nhau. Một là cô đơn và một là mang đầy nỗi lo âu, chất chứa.

Tại Mộng Hoa Liên Trà.

Đây là một quán trà nổi tiếng trong thành phố. Quán được thiết kế theo kiểu Trung Hoa. Với những chiếc lầu tảo nhả và những chiếc đèn lồng đỏ rực chiếu sáng. Dường như nó mở ra là để dành cho những người trong giới thượng lưu và biết thưởng thức trà. Tại đây, khi chúng ta bước chân vào, cái đầu tiên cảm thấy không phải là một quán trà, mà có thể là một thảo nguyên xanh lộng gió, có thể là một cánh đồng hoa ngát hương thơm, có thể là một chiều

thu xác xơ với những chiếc lá... Tùy theo cảm nhận của mỗi người mà họ tưởng tượng ra mình đang đứng ở đâu. Đó là lí do vì sao nó có tên là Mộng Hoa Liên.

Nhân Mỹ theo chân người đàn ông mặc comple đen bước vào quán trà. Hương trà vấn vương nơi cánh mũi khiến tinh thần dễ chịu lạ thường. Cô bước lên lầu hai.

Bà Vy ngồi ở đây đã lâu. Đây là quán trà mà bà thích. Không phải thích trà mà là thích cảm giác ở đây. Có một sự thanh lọc lạ kì. Bà ngẩng mặt lên khẽ nhếch môi cười khi Nhân Mỹ cúi người chào. Bà đưa đôi bàn tay của mình ra ý muốn nói mời người khách mà bà mong chờ từ lâu ngồi. Rồi đưa tay với lấy tách trà Long tỉnh quý nhẹ cho hương thơm bốc lên dịu nhẹ.

- Cháu không có nhiều thời gian. Có chuyện gì thì bác nói luôn đi ạ!

Bà Vy khẽ mỉm cười:

- Có vẻ như cô đang rất nóng lòng?

- Phải ạ!

Bà ta lại nhướn mày như để bộc lộ sắc thái cho câu nói vừa rồi. Rồi với tay gọi người phục vụ mặc xường xám cạnh đó:

- Cho cô đây một tách hồng trà.

Người phục vụ mỉm cười chấp thuận rồi đi xuống lấy.

Nhân Mỹ lo lắng. Bàn tay cô không ngừng mân mê vạt áo. Đôi lông mày cô không ngừng nhíu xuống. Cô cảm giác mồ hôi đang như đĩnh công mà thoát ra khỏi cơ thể cô. Tại sao lại lo lắng và sợ hãi thế này cơ chứ?

- Vẫn câu hỏi cũ! Cô yêu Cát Vũ là có ý đồ gì?

Nhân Mỹ cup đôi mắt xuống về mặt môi. Câu hỏi này cô không muốn mất thời gian để trả lời một tí nào:

- Cháu có ý đồ gì chứ? Bác nghĩ là gia sản nhà bác ư?

Bà Vy vẫn điềm tĩnh:- Không phải như thế sao?

Nhân Mỹ quả quyết:

- Không phải.

- Kể cả khi nó vốn là của cô?

Nhân Mỹ thoáng chút nhọc nhằn. Không hiểu bà ta đang nói gì:

- Cháu không hiểu.

Bà Vy nhếch môi lên cười nhạt. Khẽ nhấp một ngụm trà rồi bà nói với giọng điệu lạnh lùng:

- Cô tại sao phải phí công giả vờ trước mặt tôi chứ? Chẳng lẽ cô tưởng tôi không biết cô đang nhắm nhe muốn lấy lại cái công ti vốn là của nhà cô sao?

Nhân Mỹ khựng người lại. Tách trà trên tay bỗng tràn ra ngoài. Cô không để ý đến chuyện này mà chỉ để ý đến câu nói của bà Vy. Bà ta nói gì nhỉ? Công ti của nhà Cát Vũ... là của nhà cô? Cô không phải là một người nguốt, có thể lừa dối hiểu được công ti này là của nhà Cát Vũ đã cướp lấy.

- Bác nói gì? Không phải bố cháu thua lỗ sao?

Lần này thì đến bà Vy khựng người. Bà ta nhìn thẳng vào đôi mắt dài của Nhân Mỹ. Rõ ràng là cô không biết gì về chuyện này.

- Cô không biết chuyện gì sao? Năm đó tại sao nhà cô phải chuyển đi? Không phải là không muốn nhìn mặt gia đình tôi nữa hay sao?

Nhân Mỹ nắm mạnh tách trà, tưởng chừng có thể bóp nát nó được. Giọng run run:

- Cháu không biết.

- Cát Vũ cũng không nói?

Điều này càng làm cô cảm thấy đau đớn. Tại sao anh ấy lại giấu cô một việc như vậy? Tại sao lại muốn lừa dối cô cả đời, là chuyện lần trước mà anh ấy đã lo lắng sao? Là anh ấy muốn có con với cô để cô không thể dứt ra được khỏi anh ấy sao? Nước mắt Nhân Mỹ chỉ trước trào ra nơi khóe mắt. Nhưng cô biết mình phải thật kiên cường. Thế là cô ngẩng mặt lên nhìn cho nước mắt chảy ngược vào trong. Đường như chảy ngược cả vào trong tim khiến nó xót xa.

- Anh ấy chưa bao giờ nói.

Bà Vy mỉm cười hài lòng:

- Có vẻ như là nó cũng chỉ muốn chơi đùa với cô thôi nhĩ?

Câu nói này thật như muốn cào rách trái tim mềm yếu của nhân Mĩ. Nó như đặt một dấu chấm lạnh lùng cho sự tin tưởng mà cô dành cho Cát Vũ. Phải rồi, anh ấy chỉ muốn trêu đùa cô. Nếu không thì đã không giấu kín chuyện này đến vậy. Sợ cô sẽ cướp lại sao?

- Cháu hiểu.

Nghe Nhân Mĩ nói vậy bà Vy rất hả dạ. Xem ra Nhân Mĩ cũng chỉ là một đứa con gái tầm thường. Bà lo sợ nó sẽ cướp lại gia sản là quá đáng rồi. Ngay đến chuyện giành hạnh phúc cho riêng mình nó còn hoang mang như thế này thì chắc chắn công ti sẽ mãi mãi nằm trong tay gia đình bà.

- Xem ra Nhân Trịnh và Thiệu Vân là một ông bố và bà mẹ tốt. Không muốn gieo thù hận vào lòng con cái.

Nói bố mẹ cô? Sự tức giận ngập tràn trong lòng Nhân Mĩ. Nhưng cô vẫn làm ra vẻ bình thản.

- Cảm ơn vì lời khen của bác. Nếu không còn việc gì khác nữa thì cháu cũng không nên nán lại lâu.

Bà Vy làm ra vẻ chấp thuận:- Được. Tôi không tiễn cô.

Đường phố về chiều kẻ qua người lại tấp nập khiến Nhân Mĩ càng thêm cô quạnh và đau xót. Tại sao tất cả vẫn hỏi hà được? Tại sao họ vẫn bình thản đi qua một con người đang hăm hại như cô? Cả thế giới này tại sao vẫn xoay quanh một cái trục vô hình kia mà không lỡ dừng lại để cùng cô cảm nhận nỗi đau một lần? Chỉ một lần thôi.

Nhân Mĩ ngồi xuống tại một bậc thềm của tiệm sách đã đóng cửa. Bức tường màu vàng cổ kính hoen ố theo thời gian càng làm tâm trạng của cô thêm buồn. Bây giờ không còn ai nữa. Cô có thể khóc. Có thể để tất cả vỡ òa và bùng nổ ra như chưa bao giờ kìm nén. Thân thể nhỏ bé bỗng run bần bật lên vì những tiếng nấc. Mặt mũi cô bỗng méo xệch đi bởi cảm xúc đang lan tỏa, các cơ mặt hoạt động mạnh theo sự chi phối của giác cảm. Nhân Mĩ thật sự rất đau.

Giờ đây cô không biết làm gì với Cát Vũ. Giận anh ư? Cô không có quyền cảm anh giấu cô. Hận anh ư? Có lẽ anh ấy chưa bao giờ cần cô yêu anh ấy. Tiếp tục yêu anh ấy ư? Cô không thể yêu người con trai của kẻ đã làm hại gia đình cô. Tất cả đều bế tắc. Điều cô nên làm bây giờ là chạy trốn.

Đúng lúc đó, trời đổ mưa. Vậy là sau bao nhiêu ngày âm u nó cũng đổ mưa rồi.

- Đại tỉ.

Kiên tay cầm chiếc ô đứng trước mặt Nhân Mĩ mỉm cười đầy thân thiện. Nụ cười này làm tâm trạng của cô có trở lên ấm áp phần nào. Nhìn thấy Kiên, cô vội ôm chầm lấy anh. Cô cần có người ở bên cạnh lúc này.

Kiên bị hành động bất ngờ của Nhân Mĩ làm cho ngẩn người hồi lâu. Cậu đưa cánh tay còn lại vuốt nhẹ lưng Nhân Mĩ. Người cô ấy đang run lên không ngừng. Và cả tiếng nấc kia nữa, nó cũng không ngừng vang lên bên tai cậu:

- Đại tỉ. Có chuyện gì vậy?

Nhân Mĩ giống như một đứa trẻ. Khi có mẹ mới khóc. Cô vội òa lên khóc.

Kiên không nói gì thêm. Chỉ lặng yên nghe tiếng mưa rơi cùng tiếng khóc nức nở của Nhân Mĩ hòa vào nhau. Cậu biết lúc này, im lặng chính là cách để trấn an tinh thần cô ấy.

- Em thất bại rồi. Đã thất bại thật rồi.

Kiên dù không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nói:

- Đại tỉ chắc chắn chứ?

Nhân Mĩ buông Kiên ra. Cô ngồi xuống bậc thềm gần đó. Nước mắt như những hạt pha lê không ngừng rơi xuống:

- Em không biết phải làm gì lúc này.

- Có chuyện gì thì nói tôi nghe.

Nhân Mĩ cần một người dốc bầu tâm sự lúc này nên đã không nghĩ ngợi mà kể hết với Kiên. Kể cả chuyện cô đang có thai. Cô không biết làm thế là đúng hay sai, chỉ cần có người hiểu là cô không phải mang tâm trạng nặng nề như thế này nữa.

Kiên hơi bất ngờ. Cậu không nghĩ là Nhân Mĩ lại có thai với Cát vũ. Trong lòng đau đớn muôn phần. Rồi cô ấy lại còn phải đau khổ ngồi khóc lóc ở đây

nữa, thật tội nghiệp. Đại ca mà cậu kì vọng đang làm gì cô ấy thế này?

- Đại ti định làm gì lúc này? Có nói cho đại ca biết không?

Nhân Mĩ chợt nắm lấy cánh tay Kiên van nài:- Xin anh! Đừng để Cát vũ biết việc này.

- Vậy đại ti định làm gì?

Cô vội cup mắt xuống. Vẻ phiền não như bộ quần áo choáng ngợp lấy thân thể nhỏ bé của cô:

- Em sẽ chạy trốn. Chạy trốn khỏi anh ấy.

- Vậy công tử?

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt của Nhân Mĩ chợt thay đổi lạ kì. Vang vọng chút gì đó của nỗi cừ hận:

- Em nhất định sẽ lấy lại.

- Chạy trốn được không?

Nhân Mĩ quả quyết:

- Chỉ cần rời khỏi đây, em nhất định sẽ làm được.

Kiên chợt nắm lấy bàn tay Nhân Mĩ. Nếu cô ấy đã buông tay khỏi Cát Vũ thì tội gì cậu không nắm lấy bàn tay lạnh này mà sưởi ấm nó:

- Nếu đại ti muốn. Tôi có thể đưa đại ti đi khỏi đây.

- Cùng anh chạy trốn? Anh sắp tốt nghiệp rồi còn gì? Hoài phí mấy năm đại học kia sao?

Kiên nhìn xa xam nói:

- Tôi sẽ sang Anh tiếp tục học.

- Vậy em sao có thể đi cùng anh được?

- Tôi có thể.

- Em không có tiền.

- Tôi có.

Một đoạn đối thoại ngắn gọn được hai người tạo ra. Trong lòng toàn những sự rối ren khiến Nhân Mĩ không nghĩ ngợi được gì nhiều. Cô chỉ cảm thấy người con trai trước mặt mình sao lại toàn tâm toàn ý đến như vậy? Cô không đáng.

Kiên biết được Nhân Mĩ đang nghĩ gì. Cậu chỉ ôm cô vào lòng nói nhẹ nhàng. Đây là lần đầu tiên cậu dám làm việc này. Trước kia, cho dù cảm xúc có dâng trào thì cậu cũng không thể.

- Đại ti có thể lấy học bổng. Chi phí sẽ giảm đi rất nhiều. Học ở đó, đại ti có thể lấy lại được những gì của gia đình mình.

Nhân Mĩ chỉ hỏi:

- Đại học gì?

Kiên buông Nhân Mĩ ra nhìn thẳng vào mắt cô nói:

- Đại học Oxford.

Cát Vũ lo lắng đi trên đường. Dòng người qua lại khiến cậu càng thêm khó chịu. Nhân Mĩ rốt cuộc đang làm gì mà cậu gọi mãi cô ấy không nghe? Hay là cô ấy như sự sợ hãi của cậu, đã tự ý bước ra khỏi cuộc sống của cậu như mây khói tan đi? Cậu phải đi tìm cô ấy. Cảm giác bất an từ chiều đến giờ khiến cậu không thể tập trung làm được việc gì.

Cảnh tượng nơi hiệu sách cũ khiến Cát Vũ dừng chân. Cậu đứng như một bức tượng lẻ loi nhìn hai con người đang ôm nhau không chút ngại ngùng noidòng người qua lại. Là cô ấy sao? Là Kiên sao? Hai người đó sao lại ở đây? Cảm giác bất an trong lòng cậu là gì?

- *****!

Cát Vũ nói to khiến Nhân Mĩ và Kiên nghe thấy vội vàng quay ra. Nhân Mĩ theo phản xạ đẩy người con trai trước mặt mình ra và hoảng sợ nhìn Cát Vũ.

Sắc mặt anh khó coi đang nhìn về hướng này càng làm cô thấy sợ hãi.

- Anh Vũ...

Còn chưa kịp nói gì thì Cát Vũ đã đi đến túm cổ áo Kiên và giáng một cú đấm. Lực ở cánh tay không hề có ý giảm khi đến gần mục tiêu là Kiên khiến cậu vì một cú đấm mà văng ra. Máu mũi bắt đầu rỉ ra đau đớn. Cậu hôm nay không thể tỏ ra là một người nhường bộ được nữa.

- Đại ca. Tôi đã cho anh cơ hội chăm sóc đại tỉ nhưng sao anh lại làm không tốt?

Cát Vũ như không tin được vào tai mình:

- Cậu nói gì?

Chưa kịp nói gì thêm Kiên đã lao lên đánh khiến người đi đường không ngừng tò mò kéo đến xem. Chỉ có Nhân Mi đứng lặng người không chút động tĩnh. Kêu gào không, khóc lóc không. Cho dù thấy có lỗi khi lấy Kiên ra để làm bàn đạp chạy trốn thì cô cũng phải làm vậy. Người con trai mà cô yêu thương chắc chắn bây giờ đã xa mãi tầm tay rồi. Đành hẹn gặp anh vào một ngày khác, khi mà cô trở về, cùng anh đấu một trận xem ai thắng trên thương trường khốc liệt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Chạy trốn

Nhân Mi về nhà Cát Vũ trong tâm trạng ngổn ngang. Mọi đồ dùng ở nơi đây cô đều thu dọn sạch sẽ không một dấu tích. Cát Vũ ngồi ngoài sofa. Cậu đã hút gần hết cả một bao thuốc. Hút đến nỗi cổ họng bỏng rát vậy mà saotâm trạng không hề được kéo xuống?

Nhân Mi xách túi đi ra phía cửa. Cô không hề có ý quay đầu lại chào anh một câu.

Choang!!

Chiếc gạt tàn trên bàn giờ đây mỗi nơi một mảnh. Ánh mắt Cát Vũ hằn học, giận dữ nhìn về phía Nhân Mi. Cô ấy cứ thế mà đi, cô ấy ngay cả một lời chào cũng chẳng thèm nói với cậu. Rốt cuộc là cậu đã làm sai chuyện gì? Chẳng lẽ cậu đã sai lầm khi yêu cô ấy ư?

- Em có giỏi thì thử đi xem!

Nhân Mi cụp đôi mắt xuống. Đôi hàng mi rung động đến ủy mị. Câu nói này khiến cô thấy thương cảm nhiều hơn là sợ hãi:

- Có gì mà em không dám chứ?

Cát Vũ đứng lặng nhìn người con gái mình yêu đang đứng phía cửa. Chỉ vài phút nữa thôi, cô ấy sẽ rời xa cậu? Phải làm gì để níu giữ cô ấy lại đây? Đến bây giờ cậu mới phát hiện ra, Nhân Mi chưa bao giờ thuộc về cậu cả. Trái tim của cô ấy không toàn vẹn khi ở bên cậu. Nó được đặt ở một nơi nào đó rất xa, rất xa mà cậu không thể với tới được. Cát Vũ cứ đứng như thế cho tới khi Nhân Mi thực sự đã biến mất sau cánh cửa màu trắng kia. Cánh cửa. Nơi cất giấu những ước mơ về một gia đình hạnh phúc. Cánh cửa, nơi mà cậu đã những tưởng Nhân Mi đã thuộc về mình nhưng để rồi bây giờ, chính cánh cửa này là thứ khép lại bao ước mơ, bao hoang tưởng của cậu. Hết thật rồi.

Cát Vũ ngồi thụp xuống ghế. Ánh mắt lạnh như băng cô độc và giận dữ. Đôi vai rộng cứng nhắc như chống chọi với cơn đau. Cát Vũ lẩm bẩm, giọng mang đầy nỗi cừ hận sâu xa:

- Nhân Mi. Tôi đã nói nếu em rời bỏ tôi... Tôi nhất định sẽ hận em.

Màn đêm buông nhạt nhòa. Căn phòng tĩnh lặng chỉ còn hơi thở.

Nhân Mi trở về kí túc xá. Cô nằm bệt xuống giường, không muốn ngủ, không muốn ăn. Trông cô giờ đây tiêu tụy đến đáng thương. Nước mắt rơi không làm vơi đi cảm giác đau đớn đang ngập tràn trong tim. Ngay cả khi cô quyết định rời bỏ anh thì anh vẫn không bao giờ quên ý nghĩ đã độc chiếm được cô. Thật tàn nhẫn. Anh ấy là người mà cô ghét nhất trên thế giới này.... và cũng là người mà cô yêu tha thiết nhất trên thế gian này. Kể từ bây giờ, sẽ học cách hận anh.

Rồi Nhân Mi đưa tay xoa bụng mình, nơi đây cất giấu một sinh linh nhỏ bé. Đó là cái mà cô cảm thấy rất khó xử. Nước mắt lại rơi khi chạm tay vào, cô có thể cảm nhận được dòng chảy sinh mệnh đang ngập tràn trong người cô. Một sức sống mãnh liệt như thế này làm sao cô có thể đang tâm vứt bỏ được chứ?

- Con yêu! Mẹ phải làm sao với con đây?

Học bổng Oxford.

Thứ mà các sinh viên hằng mơ ước. Nó là một quá trình gian khổ, rèn luyện.

Đại học Oxford. Được chọn làm trường học phù thủy trong Harry Potter. Nằm tại thành phố Oxford của Anh. Theo xếp hạng của The Times năm 2007, thì đây là đại học cổ kính nhất nước Anh, có lịch sử hơn 800 năm

Nhân Mỹ nộp đơn xin học bổng. Trong lòng vẫn ngổn ngang tâm trạng. Cô đứng ở cửa đầy lưỡng lự. Kiên đứng bên cạnh thúc giục:

- Sao thế? Em không muốn à? - Giờ đây, người con gái trước mặt cậu đã không phải là đại ti nữa rồi.

Nhân Mỹ nhìn Kiên. Rồi cô quay người bỏ đi. Cô không thể, nếu làm như vậy đứa con trong bụng cô sẽ phải vứt bỏ sao?

Kiên vội vàng chạy đến giữ tay cô. Tại sao cô ấy lại bỏ đi? Có phải không muốn đi cùng cậu không?

Nhân Mỹ ngược đôi mắt nhìn Kiên.

- Em...Đứa con này, em thật sự không muốn vứt bỏ.

Kiên thở dài rồi ôm Nhân Mỹ vào lòng an ủi:

- Giữ nó lại thì em có học được không? Sau này em vẫn có thể có lại nó, chắc chắn nó sẽ hiểu cho em.

Nhân Mỹ cảm thấy sống mũi cay cay. Đứa trẻ này không hề có tội. Người có tội là cô, chính cô là người sai lầm khi đưa nó đến thế giới này, để rồi giờ đây lại khiến nó trở lại cái thế giới âm u lạnh lẽo.

- Hãy cho em giữ nó đến khi sang Anh. Chỉ như vậy thôi cũng đủ rồi.

Kiên không nói gì. Coi như đây được gọi là ngầm chấp thuận đi. Cô ấy cũng đã quá đau khổ rồi, nếu bây giờ vứt bỏ đứa bé này thì cũng không khác gì giết đi chính cô. Cậu sẽ để cho cô ấy thời gian, thời gian để cô ấy nhận ra đằng sau cô ấy luôn là cậu, đằng sau cô ấy là người sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy.

1 tháng sau.

Nhân Mỹ là người học không tồi, ngoại ngữ không phải là tệ nếu không nói là tốt. Cô nhanh chóng giành được học bổng. Tuy vậy nhưng khi trải qua quá trình ấy cô cũng như bị rút cạn sinh lực. Quả là gian khổ.

Cát Vũ như bốc hơi khỏi thế giới này sau khi anh ấy tốt nghiệp. Nhân Mỹ không còn nhìn thấy hình dáng cao ngạo đứng mỗi khi đứng trước cô nữa. Không còn nhìn thấy ánh mắt tựa băng tuyết của anh ấy nữa, không còn được anh ấy ôm vào lòng mà gọi tên nữa, không còn được nghe anh ấy hát mỗi khi cô mất ngủ nữa, không còn gì cả...

Nhân Mỹ đang thu dọn hành lý, cô chuẩn bị rời khỏi trường. Khánh Lâm mặt mày tiu nghỉu đi vào:

- Nghe nói cậu và Cát Vũ đã...

Nhân Mỹ tay vẫn gấp quần áo bỏ vào vali. Cô không nhìn Khánh Lâm nói:

- Phải. Sau này sẽ là người đứng.

- Vì thế mà cậu mới xin học bổng Oxford hay sao?

Nhân Mỹ khựng người lại. Câu nói này há chẳng phải bảo cô là muốn chạy trốn hay sao? Mà cũng đúng là như thế. Cô đang chạy trốn, chạy trốn khỏi cái nơi đầy ắp những kỉ niệm này. Trong thâm tâm có một ý nghĩ chỉ cần rời xa nơi này thì cô nhất định sẽ không đau khổ nữa, cô nhất định sẽ quên anh nhanh thôi.

- Sang đây thì vẫn phải nhớ đến bọn này. Thùng Mail của mình vẫn trống hoác. - Lương Chi nói về tiết nuôi.

Nhân Mỹ cười nhẹ. Cô xúc động ôm chầm lấy hai người bạn. Tuy ở cùng nhau không lâu nhưng trong lòng cô họ như chị em tốt từ lúc nào không hay.

- Biết rồi mà. Đợi khi mình về, nhất định sẽ tìm các cậu.

- Được.

- Được.

Bỗng điện thoại của Nhân Mỹ rung lên. Là mẹ Cát Vũ. Chẳng nhẽ bà ta còn sợ cô đeo bám Cát Vũ không chịu buông nữa sao?

- Có chuyện gì thế ạ?

Cô cảm tưởng phía đầu dây bên kia vang lên một tiếng cười nhẹ lạnh lùng.

- Tôi chỉ muốn bảo cho cô biết. 3 tháng nữa Cát Vũ nhà tôi sẽ làm đám cưới với Bảo An. Nếu cô không bận gì thì có thể đến dự.

Chiếc điện thoại trong tay như sắp rơi xuống. Bà ta cố tình làm cho cô không có đường quay về bên cạnh Cát Vũ.

- Cháu sang Anh du học. Nhờ cô gửi lời chúc mừng đến anh ấy hộ cháu.

Bà Vy vẫn không buông tha:

- Ô! Được. Chỉ sợ rằng nó đang hạnh phúc mà không để ý gì đến lời chúc mừng của cô thôi.

- Nếu không còn việc gì nữa thì cháu xin cúp máy ạ!

Nhân Mỹ thần thờ ngồi xuống. Anh ấy sẽ cưới người con gái khác. Lời hứa của anh ấy ngày trước vẫn còn văng vẳng bên tai cô:

- Đợi khi tôi tốt nghiệp xong nhất định sẽ cưới em làm vợ.

Vậy mà giờ đây, người cùng anh ấy bước đi trên con đường dài sau này lại là người con gái khác. Người con gái đã từng hại cô. Nỗi đau càng ngày càng lớn. Phải làm sao mới trấn tĩnh được. Biết rằng anh ấy sẽ không còn quan tâm đến cô nữa, anh ấy có lẽ đã quên cô thật rồi, nên mới cưới Bảo An không suy nghĩ như vậy. Những năm tháng qua đối với anh ấy có lẽ là tựa mây trôi.

Điều này làm Nhân Mỹ càng muốn rời xa nơi này. Phải chạy thật xa, xa đến khi nào cô không thể nhìn thấy anh ấy nữa, xa đến khi nào mà cô vẫn có thể mỉm cười mỗi khi nhớ đến anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Vùng đất xa lạ

Nhân Mỹ cùng Kiên về thăm mẹ và thông báo cho bà biết là cô sắp sang Anh một thời gian. Thiệu Vân rất mừng vì con gái được du học để mở mang kiến thức nên chấp thuận cho đi mà không suy nghĩ.

Ngày Nhân Mỹ đi.

Chỉ có cô và Kiên. Ánh mắt Nhân Mỹ cứ nhìn về phía con đường đằng sau, hi vọng Cát Vũ sẽ chạy đến và ôm cô vào lòng. Lúc ấy chỉ sợ cô sẽ vứt bỏ mọi thù hận và lại tiếp tục yêu anh, sống những ngày tháng tươi đẹp sau đó. Nhưng cô biết sẽ không thể có câu chuyện cổ tích nào như thế cả. Mà nếu có thì nó cũng không được dành cho cô. Nhân Mỹ thờ dãi và quay đầu bước đi. Cơ hội cuối cùng đã hết thời hạn. Cô chỉ còn biết vẫy tay chào tạm biệt nơi này, tạm biệt anh. Cô sẽ đi tới một vùng đất xa lạ, nơi đó mặt trời sẽ không bao giờ lặn, để cô luôn thấy được ánh sáng của cuộc đời.

Máy bay hạ cánh vào 6h tối.

Cô và Kiên không nghỉ ngơi mà đi thẳng về trường làm thủ tục nhập học luôn. Trường cách trung tâm của thủ đô London 60km về phía Tây Bắc. Đến Christ church - là nhà thờ đồng thời là nơi học tập của học sinh Oxford. Nhân Mỹ thực sự bị thu hút bởi vẻ nguy nga của nó. Nói về Oxford - Đại học cổ nhất các quốc gia nói tiếng Anh quả không sai. Rất cổ kính và mang vẻ gì đó Hoàng tộc. Họ đi qua sân trường với tòa tháp Tom Tower. Lần đầu tiên Nhân Mỹ được nhìn thấy một sân trường rộng lớn như thế này, rồi thư viện Bodleian - một trong những thư viện lâu đời nhất Châu Âu, bây giờ thì cô đã nhận ra các nước phát triển và các nước đang phát triển không chỉ là khác nhau, mà còn rất rất khác nhau.

Vị giáo sư đeo kính tròn nhìn hai sinh viên Việt Nam đứng trước mặt. Ông có hỏi mấy câu để kiểm tra và có vẻ như hai người đều vượt qua được. Nhưng khi ông ta hỏi Nhân Mỹ:

- Tại sao em lại đến đây học?

Câu hỏi này khiến cô lúng túng. Nói là cô vì muốn chạy trốn khỏi ai đó? Hay nói cô muốn cướp lại gia sản cho gia đình mình? Không thể. Nhưng rất may lúc đó Kiên nói hộ cô:

- Cô ấy muốn thay đổi hoàn cảnh cho gia đình.

Vị giáo sư ò lên như hiểu ra vấn đề rồi nói:

- Việt Nam là một nước có ý chí kiên cường. Luôn luôn không chịu học cách chấp nhận. Họ sẽ chiến đấu nếu có kẻ có ý đồ xấu với họ. Tôi rất hứng thú về lịch sử Việt Nam và rất khâm phục dân tộc các em. Hi vọng các em không để tôi thất vọng khi học trong một môi trường khắc nghiệt như thế này.

Nhân Mỹ cảm thấy bàn tay Kiên ấm nóng đang nắm lấy tay mình. Thật chặt, như để trấn an tinh thần đang hoang mang lo sợ của cô.

Xong xuôi, Kiên và Nhân Mỹ chọn một chiếc xe bus hai tầng để về khu trọ. Bọn họ không ở kí túc xá vì có vẻ chi phí sẽ đắt hơn, và lại khu trọ này là của một người bà con của Kiên. Tiền có thể xoay sở được.

Nhân Mỹ nhìn từ phía cửa kính ra ngoài. Ở đất nước này, họ có ý thức bảo vệ môi trường hơn Việt Nam rất nhiều. Rất nhiều người chọn xe đạp làm phương tiện đi lại của mình. Cô đã từng đọc về lịch sử Anh và được biết quốc gia này có nguồn gốc từ người Angles, một trong số các bộ tộc Đức đến định cư trên vùng lãnh thổ này vào thế kỉ 5 và 6. Đất nước được thống nhất vào khoảng thế kỉ 10. Nhân Mỹ đang đi trên thủ đô London, thủ đô lớn nhất trong liên minh Châu Âu, là nơi ra đời của Cách mạng công nghiệp vào thế kỉ 18. Nó đưa nước Anh trở thành đế quốc hùng mạnh hàng đầu thế giới vào thời gian đó. Nghĩ đến những thứ này khiến Nhân Mỹ không khỏi chế nhạo sự nông cạn của bản thân mình. Cô trước kia chỉ nhìn nước Anh bằng con mắt nơi đây có hoàng tử William, nữ hoàng Elizabeth, công nương Diana, nhóm nhạc Beatles... và một London hiện đại. Nhưng ai ngờ nó lại lớn hơn những gì cô tưởng tượng rất nhiều.

Kiên ngồi bên cạnh theo dõi ánh mắt của Nhân Mỹ. Có vẻ như cô rất thích thú với nơi đây. Cậu khẽ khàng đặt bàn tay mình vào bàn tay đang để chovà trên đùi của cô ấy. Lúc nào cậu cũng muốn nắm lấy bàn tay này. Bất ngờ là Nhân Mỹ lại không có phản ứng gì? Có phải là cô ấy cũng muốn thế không. Cậu đưa mắt nhìn người con gái đang bên cạnh mình. Nước mắt cô ấy rớt nhẹ xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. Rồi Nhân Mỹ ngả đầu vào vai cậu. Cậu biết cô ấy đang nhớ Cát Vũ. Nhưng sẽ qua thôi, một lúc nào đấy, Cát Vũ đối với cô ấy chỉ là một người trong dĩ vãng. Tuy không thể quên nhưng hình bóng sẽ không thể in đậm mãi trong lòng cô ấy được.

Để tiết kiệm chi phí nên Nhân Mỹ quyết định sẽ ở cùng một phòng với Kiên. Ngăn đôi phòng cũng không phải là một cách tồi. Cô xếp đồ đạc của mình ra. Những ngày tháng sau này có lẽ sẽ rất vất vả nhưng chỉ cần cố gắng là được. Hoặc cũng có thể coi đó là một liều thuốc tốt để quên và để ngăn không cho đau buồn kéo đến.

- Em nghỉ đi. Ngày mai chúng ta sẽ đi.

Nhân Mỹ thoáng chút không hiểu:

- Đi đâu ạ?

- Phá thai.

Hai từ phá thai mà Kiên nói ra khiến cô đau đớn khôn xiết. Ngày mai sao? Có cần nhanh thế không? Đứa con này dù sao cũng cảm nhận được tình mẫu tử mà cô dành cho nó được gần 2 tháng rồi. Cô tuy chưa được nhìn thấy nó nhưng cũng đã coi nó là mầm sống của mình từ lúc nào không hay. Bây giờ... ngày mai... Nó sẽ rời xa cô mãi mãi.

Cát Vũ ngồi thẫn thờ trên sa lông của Studio. Bộ ảnh cưới của cậu sẽ có cậu và Bảo An trong đó. Không phải Nhân Mỹ. Cát Vũ tựa người vào ghế. Cậu mở điện thoại, hình ảnh của Nhân Mỹ vẫn còn nơi đây, cậu vẫn cất giữ nhưng đến khi tỉnh dậy thì cô ấy đã vượt mắt khỏi tầm với. Cái còn lại là một thứ hư ảo, chỉ còn một nỗi nhớ đọng đây với hình bóng xa xăm. Đôi mắt của cô ấy trong ảnh không được nhìn rõ, lúc này cậu muốn nhìn đôi mắt của cô ấy biết bao. Đôi mắt dài với đôi hàng mi cong cong thỉnh thoảng khẽ rung động. Cô ấy đã đi, cậu không thể giữ cô ấy. Người cô ấy chọn là Kiên chứ không phải cậu. Nếu như cô ấy đã chọn một con đường riêng như vậy thì cậu không còn cách nào khác mà cũng chọn cho mình một lối đi riêng để cô ấy nhìn thấy cậu song hành phía bên cạnh. Nhưng lại không bao giờ gặp nhau. Chỉ là hai đường thẳng song song mà thôi. Sẽ luôn nhìn sang bên cạnh với một ánh mắt thù hận, để cô ấy biết cậu đây yêu cô ấy như thế nào và đã hận cô ấy ra sao.

- Anh Vũ!

Bảo An đi ra với chiếc váy cưới lộng lẫy và đắt tiền. Cát Vũ vội vàng gấp điện thoại lại. Cậu nhếch môi cười nhạt rồi nói:

- Bảo họ chuẩn bị đi. Phải chụp đẹp vào.

Bảo An thấy có gì bất thường nơi đôi mắt kia. Nhưng cô cũng không nói gì. Cô biết Cát Vũ không bao giờ thuộc về mình, chỉ là anh ấy cố chấp mà thôi. Nhưng như vậy cũng tốt. Chỉ cần con người anh ấy là được. Tâm hồn của anh ấy cô sẽ không để ý. Anh ấy có thể thương nhớ người con gái khác nhưng thể xác thì luôn ở bên cô, có thương nhớ cũng vậy thôi. Chỉ một thời gian ngắn nữa, anh ấy sẽ là chồng cô trên mặt pháp luật. Không người con gái nào có thể cướp anh ấy từ tay cô.

- Họ đã chuẩn bị xong rồi.

Cát Vũ đứng dậy nắm chặt lấy tay Bảo An rồi nói:

- Vậy ta vào thôi!!!

Cát Vũ bước lên cầu thang. Căn hộ trước kia vẫn còn đấy nhưng cậu sẽ không bao giờ quay lại. Nơi đó là mồ chôn những kỉ niệm đã từng một thời là hạnh phúc của cậu. Giờ đây nó chính là những con dao sắc nhọn sẵn sàng đâm vào trái tim đã đầy vết sẹo của cậu những nhát dao tàn bạo.

- Con chụp ảnh cưới về rồi đấy hả?

Bà Vy ngồi ở phía ghế uống trà. Quân gia Lý đứng bên cạnh sẵn sàng nghe sai bảo.

Cát vũ mệt mỏi nói:

- Bố con đâu?

Nói đến người đàn ông này bà Vy chỉ hờ hững. Là ông ta đã vứt bỏ bà, khiến bà chỉ còn tìm cách đi tìm những người đàn ông khác để trả thù. Nhưng sao chứ? Ông ta ngay cả đề ý cũng không thêm, bà càng làm tới thông ta càng nhạt nhòa hơn. Rốt cuộc thì đàn ông cũng chỉ là một loại động vật máu lạnh mà thôi.

- Ông ta đi công tác rồi.

Cát Vũ nói về chàm chọc:

- Với thư kí?

Để con trai phải hỏi tới vấn đề này bà Vy thực sự đau xót và có phần tủi hổ. Bà cảm hận thời gian, tuổi thanh xuân của bà đã để nó cướp đi một cách trắng trợn và cái nó đổi lại cho bà là tuổi tác và những nếp nhăn nơi khóe mắt kia. Phụ nữ cũng chỉ thế mà thôi. Một khi họ đã không còn giá trị về nhan sắc nữa thì cũng đồng nghĩa với việc phải đối mặt với sự lạnh lẽo của cánh phòng đơn gối chiếc mà thôi.

- Mẹ không biết. Mẹ cần đi nghỉ.

Rồi bà bước lên bậc cầu thang. Đi qua ánh mắt lạnh như băng của con trai bà khẽ rung mình. Đây có phải là nỗi cừ hận không? Bà không biết gieo nỗi hận thù vào lòng con trai mình là đúng hay sai nhưng chỉ không phải Nhân Mĩ là được. Nhất định không được là con bé đó. Rồi bà Vy khẽ thở dài và nói:

- Đau khổ cũng chẳng ích gì. Nó đã từ bỏ con. Hãy nhớ, Bảo An mới chính là vợ của con.

Cát Vũ vẫn giữ nguyên ngữ khí:

- Con nhớ.

Rồi không gian như vắng lặng hẳn đi. Mỗi người một suy nghĩ riêng để đi vào. Ngập sâu trong nó, đắm mình trong nơi ấy. Để cho ngày tháng trôi qua thật nhanh, chờ đón một người quay trở về. Lúc đó là lúc Cát Vũ sẽ trả cho cô ấy cả vốn lẫn lãi của ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thời gian thấm thoát thoi đưa

Bảy năm. Không phải là khoảng thời gian quá dài nhưng nó là một khoảng mà một người có thể làm một - việc. Là thời gian để người ta học cách chấp nhận, học cách quên, học cách để nỗi đau lắng xuống nhẹ nhàng...

Nhân Mĩ đã trải qua bảy năm sống như vậy... Bảy năm... Và giờ cô sắp sửa quay trở về nơi cũ, nơi mà cô đã từng phải trốn chạy... nơi ấy cất giấu một Nhân Mĩ yếu đuối, một Nhân Mĩ đau khổ vì yêu, một Nhân Mĩ ngổn ngang... Và giờ, Nhân Mĩ của bảy năm sau đã khác xưa rất nhiều.

Cát Vũ ngồi ở vị trí tổng giám đốc hiên ngang và lạnh lùng. Công ty giờ đây đã được anh đưa lên hàng mạnh không thể cản nổi. Chỉ với bảy năm, 4 chi nhánh đã được mở, tổng sản phẩm xuất khẩu luôn lớn hơn nhập khẩu rất nhiều, là công ty được nhà nước quan tâm hàng đầu trong thị trường xuất khẩu... Đó là những gì mà Cát Vũ đã làm trong bảy năm.

Cát Vũ. Sau bảy năm thời gian đã đưa ra cho anh một số tuổi chín chắn. Anh đã trưởng thành, là một người biết suy nghĩ kỹ càng, không sỗ nổi, không ngang tàn như cái thời ngày xưa. Nói thời gian có sức công phá lớn quả không sai, nó sẵn sàng thay đổi một con người nếu cần, sẵn sàng cướp đi những thứ mới đây vẫn còn nhuộm màu tươi mới... nhưng nó không đủ phá tan nỗi thù hận trong lòng. Ngược lại, càng làm nó lớn hơn đến không cần nổi. Tại sao cô ấy vẫn chưa chịu về? Anh đã chờ đợi suốt bảy năm. Bảy năm đằng đẳng nuôi nỗi chờ một nỗi hận thù sâu xa.

Đang chìm sâu trong suy nghĩ xa xăm thì điện thoại Cát vũ chợt rung lên.

- Anh Vũ!

- Có chuyện gì thế?

Bảo An nũng nịu phía bên kia:

- Em bị kẹt ở trung tâm thương mại. Anh đến đón em nhé?

Cát Vũ không suy nghĩ mà nói nhanh:

- Tôi không có thời gian. Bắt một chiếc taxi nào đấy đi.

Rồi anh tắt máy. Cuộc hôn nhân với Bảo An là cuộc hôn nhân trao đổi. Công ti của anh và của nhà cô ấy sẽ liên kết để vững vàng hơn. Kiểu như là kẻ tung người hứng, hỗ trợ cho nhau. Bảy năm qua, giữa anh và Bảo An chưa hề có một chút ân ái mặn nồng nào, đối với cô ấy, anh sẵn sàng choco tiền bao nhiêu cô ấy muốn nhưng tình cảm thì một chút cũng không. Vậy mà bảy năm cô vẫn chịu đựng chung sống cùng anh, chấp nhận làm một người vợ trên mặt pháp luật nhưng về tình cảm thì không hề. Chấp nhận để cho người ta nhòm ngó bàn luận nhưng vẫn kiên quyết ở bên anh không suy nghĩ. Một người con gái như thế này liệu có tốt hơn người trước?

Rồi Cát Vũ bấm số máy của Bảo An.

- Em đứng đấy. Tôi sẽ đến đón.

Anh vợ vội chiếc áo khoác và ra ngoài.

Bảo An đứng đợi ở cổng trung tâm thương mại. Cô đang rất vui mừng, hôm nay Cát Vũ chịu đón cô, chịu chấp thuận lời đề nghị của cô. Cho dù nó chẳng to tát gì? Bảy năm qua, cô ràng buộc anh ấy quả thực không uống phí. Cát Vũ là một người đàn ông độc lập. Nếu đã không thích thì nhất định không làm. Bảy năm chung sống cô đã hiểu.

Cô con nhớ như in bảy năm trước, khi mà người con gái nào cũng có quyền hưởng thụ đêm tân hôn của mình vậy mà... cô lại cùng anh ấy có một đêm tân hôn trong bệnh viện thành phố. Đám cưới xong xuôi, Cát Vũ vào bar uống đến nỗi xuất huyết dạ dày. Rồi sau đó, tuần trăng mật của cô đã bị anh ấy bỏ dở khi đi đến nửa đường thì có người gọi điện thông báo sổ sách công ti có vấn đề. Rốt cuộc thì nhiều lần cô cũng tự hỏi mình làm thế liệu có sai? Chấp nhận yêu một người đàn ông không yêu mình? Và chấp nhận ôm mộng tưởng một ngày nào đấy anh ấy trở về không phải trong tình trạng say rượu, ôm cô vào lòng mà không gọi nhầm tên ai kia... Và rồi cuộc cô cũng nhận ra, mình chỉ là một người thay thế. Đúng lúc Bảo An đang suy nghĩ mông lung thì cô nhìn thấy một chiếc xe đi tới. Hãng BMW đắt giá thứ hai thế giới được người con gái quý phái kia lái thuần thục. Cô ta có một dung mạo sắc sảo, một thân hình chuẩn mực cân đối, rất ra dáng một quý cô. Bảo An có chút chạnh lòng, bảy năm qua, cô đã quá lo cho hạnh phúc ảo tưởng của gia đình mà quên mất bản thân. Nhìn người con gái này, cô bỗng muốn lái một chiếc xe đắt tiền hơn. Phụnữ là động vật có tính cạnh tranh rất cao.

Khi cô gái kia bước qua Bảo An. Ánh mắt của cô gái đó khiến cô nhớ lại một người năm xưa. Một ánh mắt kiên cường, sắc sảo. Án sâu trong đó là bao nhiêu điều giấu kín khiến sự tò mò của bao nhiêu kẻ vì thế mà đuổi theo. Nhưng cô biết không thể nào là cô ta được. Người con gái năm xưa là người bị cô cướp đi người yêu thương nhất luôn luôn đứng dưới cô về đẳng cấp. Sự quý phái này toát lên chẳng phải đã là câu trả lời quá rõ ràng sao? Không phải cô ta.

Khi cô ta đi vào trung tâm thương mại thì cũng là lúc xe Cát Vũ đi tới. Bảo An lấy lại tâm trạng vui vẻ mà bước lên xe. Cô thất đảm an toàn và nhìn Cát Vũ nói:

- Hôm nay anh không bận gì à?

Cát Vũ vẫn nhìn đường phía trước mà trả lời:

- Tôi không bận.

Bảo An liền nắm lấy cơ hội này:

- Vậy anh đi ăn với em nhé? Vợ chồng mình lâu lắm không ăn cùng nhau rồi.

- Vậy sao? Chẳng phải mới đây còn gì?

Bảo An nhủ vậy. Cô nói về giận dỗi:

- Cách đây ba tháng rồi. Và lại lúc đấy là họp mặt gia đình, không thể tính được.

Cát Vũ liếc nhìn Bảo An rồi cậu trả lời:

- Lâu thế rồi sao?

- Phải.

- Được! Tôi đi với em. Chọn địa điểm đi.

Bảo An vui vẻ rồi làm vẻ suy nghĩ:

- Đến Kings anh nhé.

Nhân Mỹ bước vào trung tâm thương mại. Kiên có dặn cô mua cho anh ấy ít đồ dùng sinh hoạt vì ở nhà còn thiếu. Mới trở về, chỗ ở và nhiều thứ còn chưa hoàn chỉnh. Công ti của cô cũng chỉ vừa mới được mở cách đây hai tháng, do Kiên và cô cùng chung tay. Họ nuôi một ý chí vững vàng là sẽ đưa công ti lên một tầng cao mới, cạnh tranh với những công ti hàng đầu trong nước, du nhập tây hóa vào phương tiện sản xuất và kĩ thuật. Sử dụng văn minh hiện đại nhiều hơn là lối truyền thống... Nói chung là 5 năm ở Oxford, cô cũng đã trau dồi được không ít kinh nghiệm. Cô còn nhớ như in cái lần thực tập ở một xưởng sản xuất bánh kẹo bên đó, chỉ là một xưởng thôi nhưng phương tiện hiện đại cũng chẳng kém một công ti ở Việt Nam là mấy. Hơn nữa, tốc độ làm và trình độ của họ rất cao. Khiến cô rất nể phục. Lúc đó, trong đầu cô chỉ hiện lên một ý nghĩ duy nhất là học hỏi. Và giờ thì vốn liếng của cô cũng có thể bỏ ra để giúp công ti lên một cách vững vàng.

Kiên gọi điện:

- Mỹ, bao giờ thì em về? Đừng làm anh phải nhớ em như thế chứ? Nhân Mỹ mỉm cười trước vẻ nũng nịu đầy trẻ con của Kiên:

- Anh thật là, 28 tuổi đầu rồi đấy. Em sẽ về ngay.

Kiên cười giòn tan sau loa điện thoại của Nhân Mỹ. Rồi anh lấy lại giọng nói:

- Được. Về nhanh lên. Mà không cần phải mua gì đâu. Anh đã đặt ăn Kings rồi.

Nhân Mỹ cười khỏ sở:

- Anh yêu à? Ăn uống thôi cần gì phải tốn kém như vậy? Con của chúng ta vẫn còn ngủ chứ?

Kiên làm ra vẻ nội trợ:

- Bà xã, yên tâm. Bỏ nó mà đã trông nom là cu cậu chỉ có nước ngủ quên đường dậy thôi.

Cả nhà chúng ta vẫn đi ăn đấy nhé. - Kiên không quên nhắc nhở.

- Được rồi. anh tắm rửa cho con đi, em sẽ về ngay đây.

Tại Kings resort.

Từng ánh đèn vàng chiếu rọi lên khuôn mặt của mỗi con người nơi đây. Không gian ấm cúng lan tỏa mỗi khi ta bước vào. Không khí lãng mạn cũng là thứ ta nên nhắc đến nếu bạn và người yêu của mình ăn tại đây. Khi bước vào, không cần biết bạn là ai, bạn sẽ được tôn lên như một vị vua/hung tát nhiên là bạn phải ăn.

Bảo An và Cát vũ ngồi tại một chiếc bàn cạnh cửa sổ. Cát Vũ không thích ánh đèn vàng này, nó làm anh nhớ lại khung cảnh năm xưa, khi anh và ai đó cùng nhau ăn tối. Anh không muốn nhớ tên người đó. Bây giờ, người ngồi trước mặt anh là Bảo An - cô ấy là vợ của anh

- Anh ăn gì?

Bảo An thấy phục vụ đưa menu ra đã lâu mà Cát Vũ không hề có ý kiến gì khiến cô phải lên tiếng nhắc nhở. Đôi khi, tâm trạng của Cát Vũ cứ treng ngược lên như thế này đây.

Cát Vũ đẩy thực đơn về phía Bảo an nói giọng trầm ấm:

- Em chọn đi. Tôi ăn giống em.

Câu nói này khiến Bảo An hạnh phúc khôn xiết. Cô vui mừng đón lấy quyển menu của người phục vụ và chọn món. Xong xuôi, cô quay ra nhìn Cát Vũ. Hôm nay anh rất lạ, chẳng hề anh đã yêu cô rồi chẳng?

- Hôm nay anh có cái gì đấy rất đặc biệt?

Cát Vũ ngạc nhiên tự ngắm mình từ trên xuống dưới. Khi phát hiện ra mọi thứ đều bình thường thì anh mới quay lại bảo:

- Vậy sao? Tôi đặc biệt ở chỗ nào?

- Anh dịu dàng hơn rất nhiều.

- Trước kia tôi chưa từng dịu dàng với em?

Bảo An lắc đầu:

- Chưa hề!

- Vậy sau này tôi sẽ thử xem.

Bảo An liền nắm chặt tay Cát Vũ nói giọng xúc động:

- Anh nói là phải làm đấy nhé?

Cát Vũ nhấp một ngụm rượu nho rồi nói:

- Tôi chưa bao giờ là kẻ nuốt lời.

Kiên và Nhân Mĩ dừng xe tại Kings.

Họ bước xuống cùng đứa con của mình. Một gia đình... phải nói thế nào nhỉ? Nếu nói mang về hoàng tộc thì có lẽ hơi quá nhưng có thể là rất rất quý phái. Đứa trẻ có đôi mắt đẹp giống mẹ. Chiếc mũi cao giống bố khi nhìn vào thực sự khiến người ta thích thú. Bộ quần áo ngụy hằm hỏ làm cho nó thêm đáng yêu muôn phần. Cái này ta cũng cần nhắc đến kỹ thuật làm quần áo cho trẻ con càng ngày càng tinh xảo và hiện đại. Một bộ quần áo như thế này, khi mặc vào lại toát lên vẻ hồng hào đáng yêu thì quả thực rất đáng khâm phục. Kiên bế đứa trẻ lên yêu chiều nói:

- Ken! Chúng ta ăn cơm ở đây nhé?

Nhân Mĩ nghe thế vội nói:

- Trẻ con mà, ăn ở đâu mà chẳng được. chúng ta vào thôi.

Đúng lúc ấy thì Ken lại nũng nịu vúi lấy bờ vai rộng của Kiên nói:

- Ken không chịu đâu. Ở đây không có Tom.

- Thôi nào! - Nhân Mĩ dỗ dành - Tom còn phải đi cứu thế giới. Ken của mẹ bây giờ phải ăn đã, ăn thì mới lớn được, mới đi cứu thế giới được, đúng không nào?

Kiên ra vẻ chấp thuận nhưng rồi lại phụng phịu:

- Nhưng con không thích ăn ở đây đâu. Ở đây có lửa, sẽ cháy, yêu quái nhìn thấy lửa sẽ đến.

Kiên và Nhân Mĩ nhủ mảy mảy nhìn vào bên trong. Từng chiếc bàn có một trụ nến như để làm tăng thêm vẻ lãng mạn. Nhân Mĩ kéo tay Kiên nói:

- Anh có thể gọi điện bảo nhà hàng hủy được không? Em sợ con nghịch nển sẽ bén vào người nó. Chúng ta cẩn thận vẫn hơn mà.

Kiên chấp thuận, gật đầu:

- Không thành vấn đề. Chúng ta đến nơi khác.

Rồi họ lại bước trở về xe.

Trong khoảnh khắc ấy. Cát Vũ quay mặt ra hướng cửa sổ. Bóng dáng một người con gái vương vào mắt anh. Không nhìn thấy mặt vì cô ấy quay lưng về phía xe. Sự quý phái và lãnh đạm toát ra khiến người ta phải nhìn chằm chằm. Là cô ấy. Trong thâm tâm cậu mách bảo như vậy. Cát Vũ rời khỏi bàn chạy ra ngoài. anh lao với tốc độ nhanh nhất có thể, bỏ mặc phía sau là tiếng gọi của Bảo An. Nhưng anh vừa chạy ra đến cửa thì chiếc Porsche đã mất dạng phía đằng xa. Bảy năm trôi qua, có thể lắm chứ. Cô ấy có thể thay đổi. Và...có vẻ như, cô ấy đã có một gia đình mới. Một người con trai tốt hơn anh chăm sóc cho cô ấy. Tuy là vậy, tuy không chắc chắn về giả tưởng của mình nhưng Cát Vũ vẫn muốn tin, người đó chính là Nhân Mĩ. Một Nhân Mĩ của bảy năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Bước đầu trả thù

Cả ngày hôm đó Cát Vũ cứ hồi tưởng lại khung cảnh năm xưa và thắc mắc về người con gái mà anh gặp tại Kings. Cát Vũ tựa đầu vào sau ghế, anh đang làm gì? Ngay đến lúc này chính anh cũng chẳng biết mình nên làm gì nữa. Nhân Mĩ trở về tức là cũng đồng nghĩa với việc cô ấy sẽ trả thù và anh cũng vậy. Nghĩ vậy Cát Vũ liền bấm điện thoại:

- Tam! Nhờ anh tìm giúp có công ti nào mới mở gần đây không? Hoặc có công ti nào mới nổi gần đây. Lập tức thông báo với tôi ngay nhé.

Rồi Cát Vũ rút một điều thuốc trong bao. Khói thuốc màu trắng xanh bay quanh khuôn mặt anh, không gian trở lên mờ ảo. Ít ai hiểu được anh sẽ định làm gì. Tấn công trước để cho ai kia không có đường bước lên hay ngồi chờ xem họ sẽ làm gì và phản công lại để họ không có đường lui?

Nhân Mĩ ngắm nhìn Ken ngủ. Nó rất giống bố. Nhất là chiếc mũi và đôi môi. Cô đưa tay lướt nhẹ chiếc mũi rồi đến cặp môi hồng. Năm xưa cô cũng đã

từng làm như thế này. Cát vũ sẽ không bao giờ biết được Ken là con của mình. Bảy năm trước, cô và Kiên đã nộp đơn xin học chậm một năm vì việc này. Lúc Kiên đưa cô đến bệnh viện. Nhìn những khuôn mặt nhợt nhạt và những giọt nước mắt đau khổ của những người đồng cảnh ngộ khiến cô không thể vững vàng mà bước vào. Cô không có đủ dũng khí mà từ bỏ nó. Cho dù nó là con của kẻ đã làm hại gia đình cô. Nhưng nó cũng là con cô và nó không hề có tội.

Nhân Mỹ bước vào phòng làm việc. Kiên đang chăm chú tính toán sổ sách. Công ti vẫn chưa ổn định hẳn. Nhưng dù sao hai tháng mà đã làm cho nó được như thế này thì cũng là một bước đột phá rồi.

- Anh ngủ đi. Để em làm nốt.

Kiên ngẩng đầu lên nhìn Nhân Mỹ mỉm cười. Cô ấy lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng dịu dàng như vậy đấy. Cái vẻ yếu đuối của bề ngoài thật làm người ta muốn ôm vào lòng mà che chở. Bảy năm. Đó là quãng thời gian mà Kiên đã đủ để hiểu được cô. Tâm tư tình cảm của Nhân Mỹ anh đều hiểu. Tuy nhiên tâm tư ấy chưa bao giờ dành cho anh. Cô ấy đã chấp nhận lời cầu hôn của anh, chấp nhận sống cùng anh ngay cả khi không yêu anh. Mặc dù chỉ là do anh quá tham lam. Là anh đã cô thuyết phục cô, là anh đã lấy lý do đứa trẻ cần có một tờ giấy khai sinh, cần có một người bỏ mình bước vào tuổi biết nhận thức... Là anh tự chuốc lấy. Nếu một ngày cô ấy rời bỏ thì anh cũng không nên hối hận vì cô ấy chưa bao giờ thuộc về anh. Chỉ có anh thuộc về cô ấy mà thôi.

- Anh không sao! Em nghỉ trước đi.

Bỗng nhiên Nhân Mỹ đi ra phía đằng sau, quàng tay ôm lấy cô anh nói thì thầm bên tai:

- Em xin lỗi!

- Tại sao? - Kiên cố giữ cho mình thật bình tĩnh.

- Em đã làm anh buồn.

- Anh rất hạnh phúc.

- Vậy sao? Em biết em vẫn chưa thể yêu anh được nhưng em cần có thời gian.

Kiên nói về xót xa:

- Anh hiểu. Đối với em bảy năm vẫn còn là một thời gian ngắn.

Nhân Mỹ không nói gì chỉ vùi đầu vào bờ vai của anh. Nước mắt rơi trên bờ vai anh. Cô là một con người mang đầy tội lỗi. - Chúng ta có thể đón mẹ lên đây được không?

Kiên thở dài đứng dậy rồi nói:

- Em muốn là được.

Nhân Mỹ đứng trân trân nhìn Kiên rời khỏi phòng. Anh ấy có vẻ buồn bực thì phải. Cô biết, anh ấy có quyền như vậy.

Nhân Mỹ ngồi vào bàn làm việc. Khi đã làm việc là sẽ gạt bỏ mọi suy nghĩ riêng tư mà toàn tâm toàn ý vào công việc của mình. Ánh mắt cô trở lên kiên định lạ thường. Cô nghĩ ngợi một lúc. Chắc hẳn Cát Vũ đã biết công ti của cô và cũng có thể anh đã biết cô trở về nên anh ấy sẽ chuẩn bị để đón tiếp. Nếu đối phương đã biết ý đồ của mình thì tại sao mình không làm một màn tiệc cho anh ta thấy. Cô biết anh ấy đã nghĩ hai con đường, tấn công trước để đánh một đòn phủ đầu, hai là âm thầm chịu đựng phản công giành thời gian chặn đường lui của cô.

- Cát Vũ! anh đã quá coi thường tôi rồi. Anh nên nghĩ là Nhân Mỹ ngày xưa đã chết theo cái tình yêu mù quáng kia rồi. Nhân Mỹ bây giờ là kẻ thù đáng để anh phải nỗ lực phục.

Rồi Nhân Mỹ bấm điện thoại:

- Lập tức tung ra sản phẩm đầu tiên. Với số lượng ít thôi. Kể cả có bán hết cũng không được tung ra tiếp, thông báo với người tiêu dùng là hết hàng.

Rồi Nhân Mỹ làm vẻ cười mà như không phải cười. Bao nhiêu năm qua cô đã luyện cho mình được tính kiên cường, vững chắc. Không hề bị nao núng kể cả khi có gặp lại người mà cô luôn chạy trốn. Vì cô biết, một ngày nào đó chắc chắn sẽ gặp lại anh.

- Tổng giám đốc. Bên Hoa Mỹ đã cho ra sản phẩm rồi.

Cát Vũ nhếch môi cười nhạt. Nụ cười lạnh như băng khiến người đang đứng trước mặt anh không khỏi rùng mình. Tam không nghĩ là Cát Vũ có thể lạnh hơn cả mình năm xưa. Rồi anh đập bàn nói:

- Lập tức đưa ra sản phẩm của công ti chúng ta. Cạnh tranh thỏa đáng. Chắc chắn độ uy tín vẫn sẽ thắng được bọn họ.

- Vâng!

Khi cánh cửa đóng lại cũng là lúc Cát Vũ khép hờ đôi mắt. Nhân Mĩ. Cái tên này khiến cậu đau khổ suốt bao nhiêu năm qua và giờ về đây lại khiến cậu đau đầu. Cô ấy định làm gì?

Nhân Mĩ nháp một ngụm cà phê rồi cười nhạt. Kiên đứng ở phía cửa sổ khẽ đùa nghịch chiếc rèm tung bay trong gió.

- Xem ra Cát Vũ đã cắn câu rồi.

Nhân Mĩ vẫn điềm đạm:

- Cũng chưa hẳn đâu. Anh ta là một con người độc đoán. Ai biết sẽ làm gì tiếp theo chứ?

- Chúng ta chẳng phải đã có cửa thoát hiểm rồi hay sao? Em lo gì chứ?

- Em không lo, nhưng em muốn thắng.

Kiên quay lại nhìn Nhân Mĩ. Cô ấy đã khác xưa rất nhiều. Rất ra dáng một người lãnh đạo, có ý chí tiến thủ và tinh thần kiên định. Về điều này thì anh thực sự thua cô ấy rồi. Người đấu với cô ấy lúc này chỉ có thể là Cát Vũ thôi.

Buổi chiều. Nhân Mĩ đến trường đón Ken.

Những khuôn mặt hồng hào, đáng yêu lần lượt bước ra từ cánh cổng trường khiến Nhân Mĩ thích thú. Hi vọng môi trường ở Việt Nam Ken sẽ quen nhanh. Cô đã hi vọng ở cậu bé biết bao, hi vọng là nó sẽ sống tốt và thật hạnh phúc. Nhưng khi nhìn Ken bước ra từ cánh cổng trường thì cô thực sự hoảng hốt. Khuôn mặt trắng trẻo của Ken bị những vết xước in hằn. Bộ quần áo trắng phau được cô là sáng nay bây giờ trông nhàu nhĩ đến lạ thường. Đôi mắt đẹp đang hằn lên những tia bức dọc. Cô chạy lại phía Ken, ôm nó vào lòng rồi hỏi:- Ken! Sao thế này?

Ken không nói gì khiến Nhân Mĩ càng thêm lo lắng. Cô lại gắng hỏi:

- Nói mẹ nghe xem nào.

Ken ôm mẹ vào lòng nói:

- Con không thích ở đây nữa. Ở đây các bạn không thương con, cô giáo không thương con.

- Sao con lại nói thế?

- Các bạn nói con là đồ ngoại quốc. Không phải Việt Nam, các bạn còn lấy đồ ăn của con nữa.

Nhân Mĩ càng ôm chặt Ken vào lòng. Tại sao lại như thế? Những đứa trẻ kia sao lại độc ác với Ken của cô đến vậy? Nó chỉ là một thằng bé thôi mà, tại sao lại không chơi với nó? Không chấp nhận nó?

- Được rồi. Nghe mẹ nói nhé? Dù có thế nào con cũng phải kiên cường lên nghe không? Ken của mẹ là ai nhỉ?

Ken nghĩ ngợi một lúc rồi lấy lại nụ cười trên môi, những vết xước xấu xí không làm mất đi vẻ đáng yêu của cậu bé. Rồi cậu reo lên đầy tự hào:

- Con là người bảo vệ thế giới này.

Nhân Mĩ mỉm cười:

- Đúng rồi. Cậu bé superman đúng không nào? Nếu đã là người bảo vệ thế giới thì phải biết cách bảo vệ cho cả bản thân mình nữa. Nhưng tuyệt đối không được đánh nhau nhé?

- Tại sao ạ?

Nhân Mĩ đứng dạy dắt tay Ken lên xe rồi cô cũng ngồi vào ghế lái và nói:

- Thế này nhé, anh hùng là một người thông minh đúng không? Một người thông minh sẽ không dùng nắm đấm để giải quyết.

Ken lại hỏi:

- Vậy dùng cái gì ạ?

Nhân Mĩ xoa đầu con trai rồi nheo mắt nói đầy dịu dàng:

- Dùng sự thông minh của mình. Người ta hay nói là sử dụng cái đầu đấy.

Ken gật đầu ra vẻ hiểu ý. Nhân Mĩ biết đây là một cậu bé ngoan và rất thông minh. Cô vừa lái xe vừa nói:

- Hôm nay Ken bị bắt nạt mà không khóc. Rất kiên cường. Mẹ sẽ thưởng cho Ken một ly kem nhé.

- Ken muốn ăn hai ly.

Nhân Mi nhủ mày:

- Bố Kiên sẽ không vui nếu Ken chỉ ăn một bát cơm.

Nghe vậy Ken cúi mặt xuống nói về tiệc cưới:

- Vậy thì để lần sau mẹ nhé.

Nhân Mi bật cười. Rồi cô lại chìm vào suy nghĩ.

Cuộc sống như thế này chẳng phải là rất hạnh phúc hay sao? Chỉ cần mỗi ngày thức dậy cô đều nhìn thấy Ken nằm ngủ bên cạnh, khẽ nép vào lòng cô như cần che chở, chỉ cần mỗi ngày, đều được Ken ôm vào lòng và nói những tiếng nói trẻ con là cô đã mãn nguyện rồi. Ngay cả khi không có anh thì cô vẫn còn có Ken.

Chiếc BMW dừng lại ở quán Cool!!

Nhân Mi dắt tay Kiên đi vào trong ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người. Hôm nay cô mặc một chiếc váy dáng bút chì màu đỏ tươi nhìn thật quý phái. Chiếc vòng ngọc trai trên cổ không những không làm cô già đi mà còn làm tăng thêm nét quyến rũ. Mái tóc ngắn được nhuộm màu hạt dẻ rất đẹp. Đi cùng với cô là đứa con tuy người có hơi lồi thối khi vừa ở trường về nhưng không sao? Nó như làm nền cho cái gì đó ngược đến đáng yêu của cậu bé.

Cát Vũ sau ngày làm việc mệt mỏi anh lại đi dạo trong công viên. Nơi đây chính là nơi ngày xưa anh đã cùng Nhân Mi làm buổi hẹn hò đầu tiên. Nơi mà cô đã vui tươi cười rạng rỡ nắm lấy tay anh mà nói rằng... Thôi, tốt nhất anh cũng không nên nhắc lại quá khứ đau buồn. Nơi này cũng là nơi mà anh thấy dễ chịu nhất trong những nơi có cô ở đó. Ánh chiều tà dịu nhẹ. Từng cơn gió thổi vi vu khiến lòng người xao động. Cát Vũ cũng vậy, anh đang xao động. Anh muốn gặp Nhân Mi. Muốn gặp xem bao nhiêu năm qua cô ấy đã thay đổi như thế nào. Dù biết cô đã là một người phụ nữ ở tầng lớp thượng lưu rồi. Dù biết cô đã có gia đình và dù biết cô không thuộc về anh nữa nhưng anh vẫn muốn ôm cô vào lòng, muốn tham lam ngửi mùi hương dịu nhẹ nơi mái tóc của cô. Muốn hôn lấy bờ môi đẹp của cô... Rất nhiều, nhưng tất cả chỉ là muốn mà thôi.

Đúng lúc anh quay người định đi về thì một cậu bé đâm sầm vào người anh. Nhìn khuôn mặt này, thật sự... giống một người nào đó. Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác thân quen khó nói thành lời. Trông thật đáng yêu. Đôi mắt dài đang ngược nhìn cậu, đôi tay bụ bẫm cầm dây bóng bay làm nét trẻ con toát lên khiến người ta muốn ôm vào lòng mà nựng.

- Cho chú này.

Cậu bé đưa quả bóng về phía Cát Vũ.

Anh nhìn cậu bé đầy ngạc nhiên rồi cúi người xuống hỏi nhẹ:

- Sao lại cho chú?

- Chú chẳng phải thích quả bóng này hay sao?

- Sao cháu biết?

Cậu bé tươi cười để lộ hàm răng nhỏ xinh:

- Chú nhìn Ken.

- Ken! Lại đây con...

Nhân Mi chợt khựng lại khi người đứng cạnh Ken là Cát Vũ. Tâm trạng cô bắt đầu bước vào rối bời.

Cát Vũ nhìn người con gái đằng xa. Cô ấy... Nhân Mi đang ở trước mặt anh. Anh đã từng tưởng tượng ra rất nhiều hoàn cảnh gặp nhau nhưng không có cảnh nào như thế này cả. Cô ấy đứng ở chỗ đó giống như đã bước ra hunkhỏi cuộc đời anh, cô ấy nhìn anh với một ánh mắt phức tạp. Rồi anh muốn tham lam hỏi thêm bao nhiêu năm qua cô ấy đã sống như thế nào? Có nhớ anh không? Có nhớ anh như anh đã từng nhớ cô không?

- Chú. Chú cầm lấy đi. Cháu phải về rồi. Bố Kiên sẽ không vui nếu Ken về muộn.

Cát Vũ nhấn mạnh:

- Bố Kiên?

Ken vẫn hồn nhiên mà không để ý gì đến ánh mắt đang dần chuyển màu của Cát Vũ:

- Phải ạ! Bố Kiên.

Nhân Mĩ chạy lại kéo tay Ken, cô nở một nụ cười với Cát vũ:

- Chào anh! Lâu rồi không gặp.

Nụ cười này thật xa lạ. Nó làm trái tim Cát Vũ như vỡ tung ra, rất đau.

Nhân Mĩ không nói gì thêm vội quay người bước đi. Nhưng đi chưa được bao xa thì cổ tay cô đã bị một bàn tay khác kéo giật lại, tưởng chừng như muốn rút luôn cánh tay này khỏi người cô vậy. Cô khẽ kêu lên:

- Á!

Cát vũ vẫn giữ nguyên ánh mắt hần học. Cô ấy gặp lại anh chỉ lạnh lùng thế này thôi sao? Anh không biết làm thế này có ý nghĩa gì nhưng anh rất muốn cô ấy ở lại thêm vài phút nữa:

- Em chỉ có thể như thế thôi sao?

Nhân Mĩ vẫn giữ nguyên ngữ khí, không nhìn Cát Vũ mà trả lời:

- Xin anh hãy giữ thể diện! Tôi là người đã có gia đình. Và chắc anh Vũ cũng là người đàn ông đã có vợ?

Đúng lúc ấy thì Ken cắn mạnh vào tay Cát Vũ khiến anh đau đớn mà buông tay Nhân Mĩ ra.

- Ken không cho phép ai làm đau mẹ. Chú rút đi.

Nhân Mĩ nhú mày quát:

- Ken. Không được vô lễ. - Rồi cô quay sang phía Cát Vũ, cười mà như không phải cười - Cát Vũ. Chúng ta bây giờ mỗi người một cực rồi, anh nóng tôi lạnh, chuyện xưa kia hãy quên hết đi. Tôi nghĩ chúng ta chỉ có thể nói chuyện trên thương trường được thôi. Hẹn gặp anh vào lúc khác. Kiên đang ở nhà đợi tôi, anh ấy cũng rất mong được gặp anh.

Rồi cô quay người đi không để cho Cát Vũ nói gì thêm.

Cát Vũ đứng lặng người nhìn người con gái mình yêu bước đi. Ngược hướng với mình, bóng dáng cô ấy trải dài, anh thấy nó cô đơn hơn là hạnh phúc. Cô ấy đã hạnh phúc sao? Cô ấy đã đi thật sao? Đã bước ra khỏi cuộc sống của anh thật sao? Anh đã từng tự nói rằng sẽ hận cô ấy nhưng sao khi gặp lại cảm giác lại dâng trào đến không thể kiểm soát như thế này? Cát Vũ ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh đó, anh châm một điếu thuốc, càng ngày anh càng hút nhiều thuốc. Thôi thì anh sẽ buông thả cảm xúc cho nó tung hoành nốt ngày hôm nay, ngày mai sẽ quên đi. Nếu không quên được thì đành phải nén mà đặt chứ hận lên trên chữ yêu.

Nhân Mĩ lái xe mà trong lòng ngổn ngang tâm sự. Đã biết được rằng sẽ có một ngày phải gặp lại anh ấy vậy mà tại sao lại vẫn không thể giữ nổi bình tĩnh. Đến bây giờ cô mới biết được là cô đã nhớ anh ấy như thế nào. Nhưng nhớ thì làm được gì chứ? Lần về nước này cũng là lúc mà cô sẽ quyết định tổ chức đám cưới với Kiên. Sẽ là một người phụ nữ bước vào cuộc sống hôn nhân với bao ước hẹn. Sẽ quên đi cái thời của bảy năm về trước. Hãy để cho nó là một kỉ niệm đẹp của thời sinh viên, là một kỉ niệm khác cốt ghi tâm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nuôi tiếc

Cuộc họp giữa các quan chức cấp cao của tập đoàn Thanh Vũ.

- Giám đốc, chỉ là một công ti nhỏ bé...

Cát vũ ngồi tĩnh lặng. Anh không hề để ý gì đến buổi họp đang diễn ra. Sự mệt mỏi đang hiện rõ trên khuôn mặt Cát vũ. Tiếng người trao đổi bàn luận khiến đôi lông mày của anh khẽ nhíu xuống. Cô ấy đã thắng. Chỉ là bước đầu tiên thôi nhưng có ai dám chắc là cô ấy không thắng trong những bước tiếp theo? Thời gian vừa qua, sản phẩm của Hoa Mĩ mới lạ và số lượng có hạn nên dễ dàng thu hút được người tiêu dùng. Chỉ trong chưa đầy ba ngày, sản phẩm của Hoa Mĩ như bốc hơi khỏi thị trường, tỉ lệ tiêu thụ sản phẩm cũng vì thế mà tăng lên. Hoa Mĩ đương nhiên sẽ là công ti đầu tiên đánh bại Thanh Vũ để giành lấy ngôi đầu trong lĩnh vực tiêu thụ sản phẩm.

Là Cát Vũ đã quá chủ quan. Là anh đã không hiểu rõ đối phương mà cứ ngang nhiên tuyên chiến. Chắc chắn cô ấy đã quá hiểu anh rồi.

- Nhân Mĩ. Rốt cuộc thì bây giờ em là ai?

Nhân Mĩ tay cầm li rượu khẽ mỉm cười trước chiến thắng vừa giành được. Cuối cùng thì cô và Cát Vũ cũng đã có thể 1 đấu 1 trên thương trường khắc nghiệt. Đã bước vào trận đấu, đối với cô mà nói thì sẽ không đề ý đến chuyện riêng, cô sẽ đấu đến cùng. Phải làm cho anh ấy thanh bại danh liệt thì có lẽ cô mới thấy mình đã báo đáp được công ơn sinh thành của bố mẹ. Mà không, người bố kia cô không cần nữa. Ông đã vứt bỏ tất cả chỉ để nghĩ cho riêng mình, vứt bỏ người vợ và đứa con gái đã yêu thương ông hết mực mà chạy trốn khỏi những tên đòi nợ gớm ghiếc. Ông không đáng để cho cô hết mực yêu thương nữa. Hãy nhắm mắt làm ngơ và coi như ông đã chết rồi.

Cạch!

Tiếng mở cửa phòng khiến Nhân Mĩ vội từ bỏ suy nghĩ đang diễn ra. Cô đưa mắt nhìn Kiên đầy triu mến như thông báo sự vui mừng mà mình đang được chứng.

- Em thắng rồi phải không? - Giọng nói của Kiên có chút phấn khích.

Nhân Mĩ đi ra phía tủ, rót cho Kiên một li rượu đưa cho anh và nói:

- Không phải em, mà là chúng ta.

Kiên không cầm li rượu từ tay Nhân Mĩ mà kéo cô vào lòng mình. Anh khẽ khàng nói trong vui sướng:

- Chúng ta làm đám cưới nhé?

- Đón mẹ lên đã.

Kiên hôn phớt nhẹ lên bờ má Nhân Mĩ. Anh đã chờ đợi đám cưới suốt bao nhiêu năm rồi? Giấy chứng nhận kết hôn chỉ là về mặt pháp luật, cái anh muốn là lời nói ôi đồng ý là vợ của anh ấy cho dù anh ấy có giàu sang hay nghèo hèn, có khoẻ mạnh hay ốm đau bệnh tật... của Nhân Mĩ khi đối diện với cha trong thánh đường, với Chúa trời đang ngự trị ở nơi tối cao kia. Là khuôn mặt ửng hồng khi cô ấy đồng ý đăng hôn cho anh cả trái tim lẫn con người cô ấy... Tất cả đều trọn gói trong một lễ cưới mà anh đang chờ đợi.

- Được. Chiều chúng ta sẽ về nhà mẹ nhé?

- Nhanh thế sao?

- Anh đã chờ đợi bảy năm rồi. Ba ngày nữa... chúng mình tổ chức đám cưới. Được không em? Nhân Mĩ đưa mắt nhìn xa xăm hồi lâu. Bảy năm đã trôi qua rồi, thật nhanh. Chính vì quá nhanh mà cô chẳng thể quên nổi quá khứ ngày xưa ấy. Nơi đứng trên con đường kia: Có gió, có anh ấy, có cô... và có cả những giọt nước mắt cùng những nụ cười... Phải làm sao đây? Tại sao trong thâm tâm lại trào dâng thứ cảm giác tiếc nuối như vậy. Bảy năm trôi qua, anh ấy đã có vợ, cô cũng đã có chồng nhưng cả hai lại đang đi trên một con đường riêng biệt có thể nhìn thấy nhau mà lại không chạm được vào nhau. Cuộc sống sao lại cứ chạy mãi một vòng tuần hoàn như vậy? Hạnh phúc kéo đến đau thương, đau thương kéo đến tiếc nuối... Thật sự rất mệt mỏi.

Thấy Nhân Mĩ không trả lời, trong lòng Kiên có phần hụt hẫng. Cô ấy không muốn ư?

- Được. Quyết định ba ngày nữa đi.

Câu trả lời như xuyên thủng tầng không và lơ lửng tỏa ra một thứ gì đó dễ chịu khiến Kiên cảm thấy lâng lâng lạ thường. Cô ấy đồng ý rồi. Ba ngày nữa. Chỉ cần thế thôi là cô ấy đã là một người vợ hoàn toàn trọn vẹn của anh. Kiên vui sướng ôm Nhân Mĩ vào lòng. Anh muốn cảm giác này đừng rời xa anh, hãy cho anh tham lam ước muốn nó ở lại với anh đến suốt cuộc đời.

Nhân Mĩ cup đôi mắt xuống ngăn không cho giọt lệ đang dâng trên khoé mắt. Tại sao lại phải khóc? Cô đã là vợ anh ấy rồi còn tiếc nuối cái gì nữa cơ chứ? Cô đã có lỗi với anh ấy suốt bao nhiêu năm qua nên đâu có quyền tước đoạt đi niềm vui mà anh ấy đang chờ đợi để nắm bàn tay vào đó. Cô không thể là một người độc ác như thế được. Có lẽ cô cũng nên dừng chân tại đây thôi. In dấu lên cuộc đời anh ấy một chữ vợ.

Vào đúng lúc ấy, tàn thuốc của Cát Vũ rơi khẽ vào bàn tay anh khiến anh giật mình gạt ra. Cảm giác bỏng rát chẳng khiến anh biểu lộ gì. Chỉ thấy trong thâm tâm có một điều gì đấy khó chịu, một dự cảm về một điều tồi tệ sắp diễn ra.

- Cát Vũ! Con không nghe mẹ hỏi sao?

Cát Vũ chợt nhận ra câu hỏi của mẹ được đặt ra đã lâu mà anh vẫn không trả lời. Anh nói như phả ra làn hơi lạnh khiến người đối diện rùng mình:

- Phải! Cô ấy đã trở về.

Bà Vy đập bàn nói lớn:

- Biết ngay mà. Mẹ biết nó có dã tâm trả thù. Và bây giờ nó đang thực hiện rồi đấy. Năm xưa mẹ bảo...

Cát Vũ đứng dậy quát lớn:

- Nếu năm xưa không phải do mẹ thì cô ấy có quay về trả thù như thế này không?

Bà Vy ánh mắt sắc lẹm nhìn Cát Vũ:

- Tại sao con chưa trắng mắt ra?

- Con chưa bao giờ mù quáng. Bây giờ con cũng nói luôn, con là người quyết định trong cái gia đình này. Con không cho phép mẹ tham gia vào bất cứ chuyện gì của con nữa.

Bà Vy cứng họng không nói được gì. Bảy năm qua bà đã thôi mấy cái vụ bô bịch như trẻ con kia và toàn tâm toàn ý thờ người chồng đã mất vào cái đêm ấy. Chiếc xe của ông ta đã lao xuống vực, qua xét nghiệm thì cho thấy ông ta đã uống quá độ. Sao chứ? Bà có gì phải tiếc nuối một người chồng như vậy? Bà không thèm, ngay cả khi ông ta còn sống thì bà cũng... Thực ra, cứ mỗi lần nghĩ đến đây bà không thể không khóc. Chưa bao giờ bà hết yêu người đàn ông đáng ghét đó. Chỉ tiếc là ông ta ra đi quá sớm, bà chưa kịp nói ra câu nói này thôi.

Buổi tối.

Thiệu Vân nhìn đứa con gái của mình đầy trìu mến. Bà khẽ vuốt nhẹ mái tóc màu hạt dẻ của Nhân Mĩ và mỉm cười đầy viên mãn.

- Coi như những năm cuối đời mẹ đã có thể nhìn thấy đứa cháu ngoại của mình rồi.

Nước mắt của Nhân Mĩ chảy dài thành vệt như nỗi buồn vô hạn. Ông trời sao lại bắt công? Đã không cho cô hạnh phúc lại còn tước đoạt cả quyền sống của mẹ cô? Bảy năm xa nhà, căn bệnh ung thư quái ác này cũng đủ thời gian để hoành hành nơi cơ thể gầy gò của mẹ. Nhân Mĩ còn nhớ như in lúc sắp sang Anh. Nụ cười đầy viên mãn của mẹ cô hiện hữu trên môi nói mong ngày cô trở về. Và bây giờ cô đã trở về rồi đây, mẹ cô vẫn sống nhưng lại sắp rời xa cô mãi mãi. Nhân Mĩ lau nước mắt. Cô kéo cánh tay Ken lại để cho mẹ nhìn cậu bé được kĩ hơn.

- Ken! Chào bà ngoại đi con.

Ken chu môi về phía nệm:

- Mẹ đã bắt con chào ba lần rồi đấy.

Kiên ngồi cạnh đó khẽ nạt:

- Sao con lại vô lễ như thế?

Thiệu Vân cười mệt mỏi. Bà đưa cánh tay lên vuốt nhẹ bờ má hồng hào của Ken. Thật hạnh phúc khi bàn tay bà chạm vào nó, ý như cái cảm giác khi bà nhìn thấy Nhân Mĩ chào đời. Một cảm giác bất tận trong hạnh phúc ngọt ngào không kể xiết.

- Ken vẫn ngoan mà, đúng không?

Ken nhanh nhẹn ngồi vào giường cạnh nơi Thiệu Vân nằm rồi vỗ nhẹ vào lưng bà:

- Vâng, Ken vỗ lưng cho bà nhé? Như vậy bà sẽ không đau nữa. Khi Ken đau bụng mẹ Nhân Mĩ vẫn làm như thế này đấy.

Thiệu Vân nói:

- Mẹ Nhân Mĩ ngày xưa cũng được bà làm thế này.

Nhân Mĩ quay mặt đi cố gắng không để mẹ nhìn thấy những giọt nước mắt đầy đau thương đang chen chúc nhau rơi xuống. Bàn tay ấm nóng của Kiên chẳng làm vơi đi cảm giác lạnh lẽo và đầy sợ hãi của cô lúc này. Cô là một người mang đầy tội lỗi nữa rồi. Nếu thời gian có cho cô được về lại thì chắc chắn năm ấy cô sẽ không xách vali sang Anh mà để mẹ cô lại một mình. Nhưng đời có ai biết trước được gì và cũng chẳng có thời gian nào chạy ngược cả.

- Mẹ! 3 ngày nữa chúng con tổ chức lễ cưới, mẹ phải là người chứng kiến đầu tiên đấy nhé?

Kiên nói về vui mừng nhưng các cơ mặt của anh hoàn toàn không phù hợp. Nó cứ giật liên hồi như để chống lại nụ cười giả nơi khóe miệng.

- Vậy ông bà thông gia đã đồng ý chưa?

Kiên nói về tự hào:

- Họ đã đồng ý từ bảy năm trước rồi.

Thiệu Vân mỉm cười hiền hậu. Cuộc sống của bà sắp kết thúc. Được trông thấy con gái mặc bộ áo cưới lộng lẫy với hoa trên tay nhìn bà cười đầy vẻ hạnh phúc là bà không còn gì tiếc nuối nữa rồi. Bà cần phải nghỉ, phải nghỉ để cố gắng trong buổi lễ trọng đại của con gái. Buổi lễ cưới cuối cùng mà bà được hưởng và đó là lễ cưới thứ hai mà bà sẽ mang theo trong kí ức sang bên kia thế giới. Một là của bà và một là của Nhân Mĩ.

Nhân Mĩ, con nhất định phải hạnh phúc hơn mẹ. Con là đóa hoa đã quý giá nhất mà mẹ từng thấy - Thiệu Vân nói trong ý nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ mê mẫn.

Nhân Mĩ nhìn mẹ ngủ an lành như vậy thì trong lòng cũng cảm thấy dịu đi phần nào. Dù sao mẹ cô cũng thấy thanh thản là được. Nhân Mĩ quay sang nói với Kiên:

- Chúng mình đưa mẹ về nhà nhé?

Kiên gật đầu chấp thuận:

- Được. Em thu dọn đi. Chúng ta đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quà cưới của em là cả trái tim

Cát Vũ thức dậy sau một đêm làm việc đầy mệt mỏi. Anh đang tìm cách đánh bại Hoa Mĩ và lấy lại ngôi đầu trong lĩnh vực tiêu thụ sản phẩm.

Bảo An vẫn ngủ ngon bên cạnh. Cát Vũ vuốt nhẹ mái tóc người con gái này. Anh tự hỏi đến bao giờ thì trái tim anh mới thuộc về người con gái này? Đến bao giờ thì anh mới lấy lại được tất cả nỗi nhớ nhung, tất cả con tim... từ chỗ Nhân Mĩ đây? Có lẽ là không bao giờ. Tình yêu của anh dành cho Nhân Mĩ như đã bén những cái rễ to nhất vào trong tâm hồn của anh ngay từ thuở còn thơ ấu. Một tình yêu hai mươi mấy năm đối với anh là đủ để nuôi lớn một cậu bé thành một thằng đàn ông. Chính vì vậy, không gì có thể thay đổi được tình cảm của anh dành cho Nhân Mĩ cho dù bây giờ cô ấy có ở bên ai.

- Anh dậy sớm vậy? Hôm nay là ngày nghỉ mà. - Bảo An dụi dụi đôi mắt nói.

Cát Vũ đứng dậy rồi bước vào nhà vệ sinh. Anh nói vọng ra:

- Công ti vẫn còn rất nhiều việc.

- Chẳng phải là đã thua rồi hay sao?

Nghe câu nói này trong người Cát Vũ chợt dâng lên một luồng khí lạnh tanh. Anh thấy tức giận vô cùng. Cát Vũ bước ra với cốc nước được chuẩn bị để đánh răng và... hắt thẳng vào mặt Bảo An. Anh không cho phép ai nói mỉa mai lên những cố gắng của anh.

Bảo An bị bắt ngờ vội vàng hét lên:

- Anh Vũ! Anh điên à?

- Nói cho em biết, nếu đã ăn không ngồi rồi thì tốt nhất là ngậm miệng lại. Tôi không cho phép em nói đến những vấn đề này.

Bảo An nhìn ánh mắt lạnh lùng như tảng băng kia thì không khỏi sợ hãi. Cô gật đầu liên tiếp rồi nói lí nhí:

- Vâng. Em hiểu.

Cát Vũ không nói gì nữa. Anh trở lại nhà vệ sinh. Nhưng chưa được bao lâu thì Bảo An lại lên tiếng:

- Nhân Mĩ có gửi cho anh...

Còn chưa nói hết câu thì Cát Vũ đã chạy ra nắm lấy khuỷu tay cô nói vội vàng. Chỉ cần nghe thấy Nhân Mĩ là anh ấy không thể bình tĩnh lại được chay sao?

- Cô ấy gửi gì?

Bảo An nhìn anh một lúc. Trong lòng cảm thấy thật sự tủi, cô là ai? Là vợ anh ấy vậy mà khi nghe đến tên cô anh chưa bao giờ có một ánh mắt như thế này? Còn Nhân Mĩ là cái thứ gì? Chỉ là một cô nhân đã bước sang ngang của anh ấy, vậy anh ấy dùng ánh mắt này để làm cái gì?

- Thiệp cưới!

Hai chữ thiệp cưới ngắn gọn nhưng đối với Cát Vũ tưởng chừng như dài hàng cây số. Nếu không thì tại sao nó cứ vẫn vương nơi tâm trí anh như thế này. Cát Vũ như tưởng mình bị rút cạn kiệt sinh lực sau khi nghe câu nói vừa rồi. Bao nhiêu chờ đợi thì bây giờ thất vọng đáp lại anh là tràn trề.

Thiệp cưới!

Cuối cùng thì cô ấy cũng đã quyết định rồi. Cô ấy có do dự không? Hay là vui mừng quyết định trong hạnh phúc bất tận. À phải rồi, nhất định là cô ấy

đang rất hạnh phúc. Cô ấy có Ken cơ mà, một đứa trẻ đáng yêu và một Kiên - người chồng tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần. Cát Vũ ngồi xuống đệm cạnh người vợ của mình.

- Thiệp đâu?

Bảo An nhanh nhẹn lấy từ trong ngăn kéo của bàn trang điểm một chiếc thiệp đỏ rực và đưa cho Cát Vũ.

Cát Vũ đón chiếc thiệp từ tay Bảo An. Cứ như là cái thiệp này nặng đến trăm nghìn tấn vậy. Anh quay sang Bảo An nói nhỏ nhẹ:

- Em xuống cùng bà Lý chuẩn bị bữa sáng đi.

Bảo An thấy được điều bất thường trong con mắt của Cát Vũ thì vội vàng đi ra khỏi phòng.

Ngay sau khi cánh cửa phòng vừa được đóng lại thì cũng là lúc chiếc thiệp trên tay Cát Vũ hoá ra làm nhiều mảnh. Anh điên cuồng nhàu nhĩ, dầy vò tấm thiệp như nó là kẻ thù của mình. Mà có thể nó là kẻ thù của anh thật cũng nên. Nó đã gây cho anh biết bao thương tổn chỉ với thời gian chưa đầy mười phút.

Cát Vũ cảm thấy hoàn toàn bất lực. Không còn cứu vãn được gì nữa rồi. Hai ngày nữa, Nhân Mĩ sẽ là vợ người ta, sẽ chỉ còn nơi đây một bóng hình Nhân Mĩ của quá khứ, một Nhân Mĩ nhạt nhòa, không thể với tới, không thể chạm và không thể ôm cô ấy vào lòng mà che chở.

Thiệu Vân đã bước đến những ngày cuối cùng của cuộc đời. Nói không vãn vương, không tiếc nuối thì quả thật là có phần dối trá. Bà tiếc chứ.

Nhân Mĩ bước đến chiếc ghế mà mẹ nằm. Cô ngồi xuống để mẹ tựa vào lòng mình rồi lấy lược chải mái tóc chỉ còn thưa thớt vài ba sợi của mẹ. Thời gian cũng có thể được coi là một thứ thuốc nhuộm tốt cho tóc, nó làm tóc mẹ cô chuyển màu như thế này chính là bằng chứng. Nhân Mĩ nói nhẹ nhàng:

- Mẹ à? Mẹ vui chứ?

Thiệu Vân tuy mệt mỏi nhưng vẫn muốn nói chuyện cùng con gái. Chỉ còn mấy ngày nữa thôi, bà cần nói cho bằng hết những tâm tư của một người mẹ mà bao nhiêu năm qua bà chưa nói:

- Tất nhiên là rất vui rồi. Con gái mẹ vui là mẹ vui rồi.

- Không, con hỏi mẹ cơ!

Thiệu Vân đưa bàn tay lên nắm lấy tay con gái rồi bà nói:

- Vui. Chỉ cần nhìn thấy con hạnh phúc là bà mẹ này cũng là người vui nhất trên thế gian rồi.

Nhân Mĩ lại như muốn khóc. Tại sao tất cả lại luôn quay lưng về phía cô như vậy? Cuộc sống sao mà cực khổ.

- Ken không phải con của Kiên mẹ à! - Nhân Mĩ biết mình cần phải nói điều này cho mẹ.

- Kiên đã nói rồi.

Nhân Mĩ nặc nhiên:

- Anh ấy nói?

- Phải! Nó là một người tốt. Nó nói cho dù Ken có là con của ai thì nó cũng sẽ là một ông bố kiêm một ông chồng tốt nhất thế gian này.

Thiệu Vân nói đến đây chợt bật cười rồi lại tiếp:

- Thằng đó quả là rất ngốc đúng không?

Nhân Mĩ ôm mẹ vào lòng. Cô dụi đầu vào bờ vai gầy gò của mẹ. Nước mắt lại như chực trào ra.

- Phải. Rất ngốc. Tại sao lại tốt với con như thế chứ? - Bố của thằng bé đó mẹ cũng biết là ai.

Nhân Mĩ chợt thấy sợ hãi. Tại sao Kiên lại nói những điều này? Anh ấy không sợ mẹ sẽ sốc quá mà...

Còn chưa kịp nghĩ xong thì Thiệu Vân đã nhìn thấu tâm can cô:

- Mẹ không trách con về điều này. Yêu thương khó đoán, ta không thể ngăn cảm tình cảm của mình được. Thù oán của gia đình ta thực ra là mẹ chưa bao giờ nghĩ đến. Mẹ không muốn con cái mình bị cuốn vào vòng xoáy đó.

- Mẹ à? Những thứ của gia đình ta lại cho không dễ dàng như vậy sao?

- Không phải là cho không. Ông trời sẽ không bắt công với ai, nếu họ đã lấy được công ti thì có ai dám chắc là họ sẽ giữ được mãi. Hãy cứ để như thế

đi. Mẹ chỉ muốn con sống trong hạnh phúc chứ không phải mang một nỗi thù hận.

Nhân Mĩ không nói. Cô làm sao có thể chứ? Tại sao mẹ cô lúc nào cũng tốt như vậy? Là ai đã hại bà như vậy? Bà không nhớ sao? Bao nhiêu năm quaco cô cố gắng cũng chỉ là để làm những việc này, cố gắng để cho người đàn bà kia thấy cô không hề kém cỏi như bà ta đã nghĩ.

Cách ngày cưới một hôm.

Tại văn phòng.

Kiên nhìn Nhân Mĩ. Cô ấy tại sao lúc nào cũng chỉ quan tâm đến công việc như vậy? Bỏ ngoài tai mọi lời nói của anh, cô ấy có biết là anh sắp là chồng của cô ấy một cách vẹn toàn hay không?

Nhân Mĩ còn phải thực hiện nhiều kế hoạch cho bản thân và cho cả công ti. Cô nhất định phải lấy lại tất cả.

- Tại sao em lúc nào cũng vậy?

Cuối cùng Kiên cũng không thể chịu đựng được nữa. Anh không thể chịu được vẻ thờ ơ của Nhân Mĩ trước lễ cưới như vậy. Không có người con gái nào không hồi hộp và chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Vậy mà cô ấy thì sao? Ngay đến cả một câu hỏi lễ cưới chuẩn bị đến đâu rồi cô ấy cũng không thèm hỏi. Có phải là không muốn tổ chức lễ cưới không?

Nhân Mĩ ngẩng mặt lên nhìn Kiên. Ánh mắt tức giận của anh nói lên tất cả suy nghĩ của anh. Cô cảm thấy mình lại gây ra lỗi lầm nữa rồi. Nhân Mĩ vội đứng dậy khỏi bàn làm việc và đi về phía Kiên đang ngồi. Nhân Mĩ nắm lấy bàn tay Kiên đang bơ vơ nơi đó mà nói:

- Em xin lỗi! Cũng tại công ti quá nhiều việc.

Kiên vội vàng xoay vai Nhân Mĩ để cô ấy phải nhìn mình. Phải nhìn thẳng vào mắt anh thì cô ấy mới hiểu được anh đã mong muốn đám cưới này biết bao.

- Nghe anh một lần nhé? Mình đi chụp ảnh cưới bây giờ được không em?

Nhân Mĩ ôm Kiên vào lòng và nói. Có lẽ cô nên chuộc lỗi với anh lúc này:

- Được chứ.

Cát Vũ bước vào Bar.

Một Bar mà anh chẳng biết tên và cũng chẳng muốn biết. Tâm trạng anh bây giờ có thể để ý đến cái bar này tên là gì nữa hay sao?

Bước thẳng vào quầy. Nhìn người pha chế rượu một lúc lâu rồi anh mới tự gọi một cốc rượu...không pha chế cho mình. Một loại rượu mạnh. Cốc rượu được Cát Vũ uống cạn trong giây lát. Cổ họng và ruột gan anh như bị thiêu đốt sau khi uống vào. Rồi Cát Vũ lại tự gọi cho mình một cốc nữa. Tại sao anh lại phải uống như vậy? Anh đã tự nói với lòng rằng dù có yêu thì cũng phải nén chặt cơ mà. Ấy thế mà bây giờ lại đến bar uống rượu vì tình như một thằng nhóc vừa mới bước chân vào đời.

- Anh chàng đẹp trai. Tại sao lại uống một mình thế này?

Một cô gái dóm dáng. Ăn mặc sành điệu uốn ** thân hình bốc lửa bên cạnh Cát Vũ. Nhìn cô ta anh chỉ muốn nôn mửa. Nhưng rồi anh cũng chỉ nhếch môi lên cười nhạt mà uống tiếp cốc rượu của mình.

Bị quên lãng một cách dễ dàng. Cô nàng có chút không cam tâm, có đàn ông nào lại hờ hững trước cô như vậy chứ? Rồi cô ta lại tiến sát lại, để bộ ngực mình ép vào người Cát Vũ rồi nói về lãng lợ:

- Anh chàng đẹp trai quả là sắt đá.

Cát Vũ vẫn không nói gì. Nhưng một lúc sau cậu lại ôm lấy thân hình này, dùng tay vuốt ve khuôn mặt rồi từ đó di chuyển xuống bộ ngực đầy đặn và nói:

- Cô em không phục sao?

Cô gái khẽ cười. Cuối cùng thì đàn ông cũng chỉ thế mà thôi. Cắn câu một cách dễ dàng. Cô ta ngang nhiên ngồi lên đùi Cát Vũ. Ôm lấy cô anh một cách trắng trợn rồi nói khẽ:

- Không phục. Tất nhiên là không phục rồi. anh quả là đẹp trai.

Đây là câu nói thật lòng của cô. Người đàn ông trước mặt cô mang một vẻ đẹp của vị thần. Và cả vẻ nam tính của anh ấy nữa, thật không thể làm cô chối từ. Có bao nhiêu phụ nữ điên đảo vì anh ta đây?

Cát Vũ lại nhếch môi cười nhạt rồi đẩy cô ta ra và nói hờ hững:

- Cũng đành chịu thôi. Tôi không có hứng thú với cô em.

Cô gái tức khí đang định nói đốp chát lại vài câu thì tiếng người nói bên cạnh đã vang lên:

- Nếu đã không có hứng thú thì cô còn đứng đây làm gì nữa chứ?

Cô gái quay lại, một người phụ nữ quý phái. Bộ váy voan màu xanh dương hài hoà với đôi mắt đẹp của cô ấy.

Nhân Mỹ đưa đôi mắt nhìn cô gái vừa ve vãn không thành công Cát Vũ. Cuối cùng thì cô ta cũng chịu bỏ đi. Rồi cô quay ra người phục vụ nói:

- Cho tôi một ly.

Cát Vũ nhìn người con gái bên cạnh mình không chớp mắt, từ bao giờ cô ấy lại có thú vui đến những nơi như thế này? Và tại sao ông trời lại cho hai người gặp nhau trong hoàn cảnh này?

- Em...

Nhân Mỹ quay sang nhìn Cát Vũ. Cô cố giữ cho mình thật bình tĩnh. Thực ra cô đã trông thấy anh ngay từ khi anh bước vào, rồi cả cảnh tượng anh vuốt ve cô gái kia nữa. Trong thâm tâm cô trào dâng một cảm giác khó chịu, chỉ hận một nỗi là cô không thể lao ngay đến mà tát người con gái lẳng lơ kia. Tuy nhiên bây giờ thì cô có tư cách gì cơ chứ? Chỉ là một kẻ thù nơi thương trường của anh ấy mà thôi.

Nhân Mỹ lại quay vào lắc lắc ly rượu sóng sánh trong tay mình nói về hờ hững:

- Chúng ta hãy coi như là hai người bạn đi. Cát Vũ mỉm cười đau khổ. Cô ấy bây giờ lại lạnh lùng hơn cả anh cơ đấy. Bao nhiêu năm qua, trái tim cô ấy có phải cũng đã băng giá rồi không? Nhưng ai mới là người cần lạnh lùng cơ chứ? Là cô ấy đã tự ý bỏ đi không màng đến tình cảm của anh, là cô ấy vứt bỏ mọi lời hứa với anh khi đó, là gì nữa nào? Là anh đã cưới Bảo An và là khi bây giờ cô ấy chuẩn bị làm đám cưới với Kiên. Thật đau xót.

- Em sắp làm đám cưới?

- Phải.

Nhân Mỹ vẫn giữ nguyên ngữ khí khi nói khiến Cát Vũ có chút hẫng.

- Tại sao lại mời tôi?

- Bởi vì anh là bạn!

Nhân Mỹ cố tình nhấn mạnh chữ bạn để anh ấy hiểu được khoảng cách giữa hai người lúc này. Chỉ là hai người bạn không hơn không kém.

Cát Vũ lại uống một hơi hết cốc rượu như để rửa trôi cái câu nói đau lòng vừa nãy. Bao nhiêu cố gắng gìn giữ tình cảm của anh bây giờ được cô ấy đúc kết thành một chữ bạn lạnh lùng như vậy đấy.

- Tôi có cần tặng em một món quà không?

Nhân Mỹ không hiểu ẩn ý nơi câu nói này nhưng cô vẫn trả lời:

- Theo truyền thống thì là có.

- Vậy để tôi theo truyền thống nhé?

Cát Vũ gọi một người phục vụ lại, nói thì thầm gì đó vào tai anh ta. Khi cái gạt đầu của người phục vụ đó kết thúc thì cũng là lúc ánh mắt Cát Vũ chuyển sang nhìn Nhân Mỹ. Ẩn sâu trong nó là biết bao nhiêu điều.

Nhân Mỹ quay ra tránh ánh mắt của anh. Cô không muốn nhìn vào đó. Nhìn nó cô sẽ không cảm được lòng và lại muốn ôm anh vào lòng.

Hôm nay cô đến bar cũng chỉ là để thư giãn cho tâm trạng đang bị đè nén của mình. Cô thừa nhận là mình không muốn làm lễ cưới. Cô thừa nhận là bản thân mình ích kỉ vẫn ôm một tình yêu mù quáng không chịu vứt đi mà đón nhận một tình yêu mới. Phải làm sao đây? Làm sao mới có thể vứt nó đi? Cô không thể hay là không muốn?

Vừa lúc ấy tiếng một người trên sân khấu vọng lên:

- Sau đây là bài hát của người muốn tặng cho người anh ấy yêu nhân ngày cưới của cô ấy. Bài hát mang tên Thật lòng.

Cát Vũ không đợi Nhân Mỹ nói gì thêm anh liền bước lên bục. Chiếc micrô lên âm thanh chói tai. Anh chỉnh lại mic và nhìn về phía Nhân Mỹ cũng đang nhìn mình đầy chờ đợi. Câu nói của người dẫn chương trình cũng đã nói lên tất cả, anh yêu cô ấy và cô... ngày mai sẽ bước lên thánh đường cùng một người khác. Thật là trớ trêu khi anh cũng làm điều này với cô ấy. Qua ngày hôm nay, cả hai người sẽ thật sự kết thúc, những hi vọng, những yêu thương nồng nàn đã từng gửi trao. Cát Vũ cất giọng nói:

- Tôi không thể tặng em thứ gì khác ngoài trái tim mình. Đây là bài hát cuối cùng mà tôi dành cho em... My venus.

Khán giả bên dưới vỗ tay rầm rộ. Rốt cuộc thì họ cũng chỉ để ý đến người hát và bài hát mà không hề để ý đến tâm tư của hai con người này.

Nhạc cất lên du dương nhẹ nhàng và chất giọng trầm ấm đi vào lòng người của Cát vũ cũng theo đó cất lên. Như toả ra bao tình cảm mà anh đã kìm nén trong suốt bảy năm qua:

Chuyện tình yêu, ai đâu biết

Ngày mai sẽ chia hai ngã đường

Anh dối gian, em ưu phiền mà vội bước ra đi thật xa...

Thế gian này, nhiều gian dối

Anh không muốn cho em đau lòng,

Mà anh đã lãng quên tình em ấm nồng

Cho bước chân lạc lăm.

Thật lòng anh không mong dối lừa

Anh chỉ muốn yêu em suốt đời,

Chốn dương trần, một kiếp người

Mộng mơ sẽ đưa anh về đâu...

Thật lòng anh mong em ấm nồng,

Dù nơi ấy em vui với người

Ở nơi này anh khóc thầm...

Từng đêm bước lang thang mình anh...

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Lễ cưới

- Muộn rồi, để tôi đưa em về nhà.

Cát Vũ nhìn đồng hồ và quay ra nói với Nhân Mĩ.

Nhân Mĩ cũng không nói gì. Nếu thời gian cho cô nốt ngày hôm nay để nhìn anh ấy thì tại sao cô lại không tận dụng nó cơ chứ? Chỉ nốt hôm nay nữa thôi.

Chiếc Bentley màu khói lè loi giữa không gian bao la của bãi gửi xe. Cũng như Cát Vũ lúc này, cô độc giữa một nỗi đau không thể nào nguôi. Có lẽ là nó sẽ đến suốt đời, sẽ không tìm được ai như cô được nữa.

Rồi chiếc xe lao vút đi.

- Mấy năm qua anh vẫn khoẻ chứ?

Nhân Mĩ cảm thấy không khí trong xe hơi ngột ngạt, tâm trạng cô cũng hơi rối bời và mất bình tĩnh. Cô cần phải kiếm chuyện để nói với anh ấy.

Cát Vũ đưa mắt liếc nhìn Nhân Mĩ một lúc rồi lại chuyển tâm vào con đường mịt mù phía trước. Anh trả lời:

- Tôi đứng trước mặt em như thế này... Theo em thì có khoẻ không?

Nhân Mĩ giật mình vì bị anh ấy hỏi ngược lại. Anh ấy hỏi cô anh có khoẻ không? Cô biết trả lời sao đây? Anh ấy có thể khoẻ mạnh nhưng có lẽ tinh thần

đã bị thương tổn rất mạnh rồi. Nhân Mi cụp đôi mắt xuống. Đôi hàng mi cong rung động nhìn rất...lấp lánh. Nó khiến trái tim Cát Vũ rộn ràng, y như những năm về trước, không hề thay đổi.

- Em cũng giống anh.

Nghe câu nói này, Cát Vũ đã thấy vui mừng đến nhường nào. Cô ấy vẫn còn yêu anh, nhưng sao quyết định của cô ấy vẫn không thay đổi.

- Tuy nhiên... Tất cả cũng đã kết thúc thật rồi..

Một câu nói sau cùng mới đủ sức công phá làm sao? Cát Vũ cảm thấy khó thở. Anh không biết chiếc vô lăng trong tay mình có còn lạnh lặn nữa không. Rồi anh cố giữ cho mình thật bình tĩnh. Cát Vũ hạ thấp giọng:

- Tôi biết. Em không cần giải thích. Và tôi cũng nghĩ như em.

Không khí trong xe trở lại về tĩnh mịch và trầm lắng. Ánh trắng le lói phía cửa xe, thỉnh thoảng có vài đám mây đi qua che lấp nó. Nhưng rồi lại giải thoát cho nó được ló rạng. Nhân Mi nhìn vầng trăng mà tự hỏi: Tại sao tình yêu của cô không thể như vậy? Tại sao không thể có kiểu sau cơn mưa trời lại sáng như vậy?

Chiếc xe dừng lại phía cuối dốc nhà Nhân Mi.

Nhân Mi nhìn người con trai đang đứng trước cổng. Kiên vẫn chờ cô. Chờ cô suốt bảy năm như vậy mà anh ấy không hề bỏ cuộc. Có lẽ cô ra ngoài đã quá lâu rồi, anh ấy vẫn thức đợi cô về.

- Em xuống nhanh lên, Kiên đang đợi.

Nhân Mi quay ra nhìn Cát Vũ. Không gian tối làm cô không thấy rõ ánh mắt anh lúc này. Nhưng tai cô có thể nghe được giọng nói của anh, nó trầm ấm, nhẹ nhàng chứ không hề lạnh tanh cho dù cô có mở cửa xe ra và bước đến bên một người con trai khác.

Nhân Mi không nói gì thêm. Cô mở cửa xe ra chào anh lần cuối và bước về phía Kiên đang đứng.

Kiên đứng ở phía cổng nhìn thấy Nhân Mi bước ra từ chiếc Bentley đắt tiền kia mà không khỏi bồn chồn, lo lắng. Cô ấy đã đi cùng ai? Tại sao lại để xe ở nhà? Rồi anh chạy nhanh ra chỗ Nhân Mi. Ôm cô ấy vào lòng, anh sẽ cảm thấy yên tâm hơn nếu làm thế này. Người Nhân Mi phảng phất mùi rượu khiến Kiên càng cảm thấy lo lắng. Anh nắm lấy tay cô gắng hỏi:- Em đi đâu vậy?

Nhân Mi đáp:

- Em có vào bar. Lâu rồi không vào thử xe bar ở Việt Nam khác với Anh thế nào.

Kiên như trút được gánh nặng. Nhưng rồi lại nhớ ra được điều gì đó anh lại hỏi:

- Em đi cùng ai vậy?

Nhân Mi giật thót người sau câu hỏi này. Cô không biết phải trả lời thế nào. Nhân Mi không muốn giấu anh ấy nhưng nếu nói ra thì có lẽ anh ấy sẽ giận.

- Một người bạn thôi. Mình vào nhà đi. Mai chúng ta phải làm lễ cưới nữa mà.

Kiên thấy có gì đó trong câu trả lời này nhưng anh cũng không nói gì. Bất giác Kiên quay lại phía đằng sau. Một dáng người quen thuộc đang đứng cạnh chiếc Bentley nhìn cô ấy.

Nhưng trời quá tối khiến anh không thể nhìn rõ mặt. Kiên cảm thấy trong lòng giãy lên sự bất an. Cô ấy đang giấu anh điều gì?

Cát Vũ đứng lặng thinh tại nơi đó. Nơi cuối dốc nhìn Nhân Mi cùng Kiên đi vào nhà. Ánh đèn vàng vọt hắt vào khuôn mặt anh càng khiến nó trở lên thật thảm hại. Nếu là trước kia thì người bước bên cô ấy có lẽ đã là anh, nhưng... Có gì để mà

hưng nữa đây? Hết thật rồi. Kỷ niệm khi xưa anh dành chất lên căn gác xép của trái tim thôi.

Sáng sớm. Nhân Mi tắt bật lên xe đến nơi trang điểm. Cô biết hôm nay cả Khánh Lâm và Lương Chi cũng đến.

Nói về hai con người này thì Nhân Mi lại nhớ lại những năm tháng đại học xưa kia. Khánh Lâm tính tình phóng khoáng, xinh đẹp vậy mà đến bây giờ, ở cái tuổi 26 cô vẫn còn đang do dự giữa hai anh chàng. Một anh chàng gốc xứ luôn yêu cô ấy hơn chính bản thân mình và một anh chàng làm tiền nhiều của, đúng mẫu người mà Khánh Lâm thích. Còn Lương Chi? Con người này có lẽ là càng buồn cười hơn. Khi đi học thì luôn đeo biển utướng lạc hậu lên cổ. Ấy vậy mà vừa bước chân ra khỏi trường đại học đã tiến hành làm lễ cưới luôn, đưa con bấy giờ đáng yêu cũng chẳng kém Ken của Nhân Mi là mấy. Đúng là đời không ai biết được chứ

gờ.

- Woa!!

Mấy cô nhân viên trang điểm thốt lên khi Nhân Mĩ bước ra cùng bộ váy cưới của mình. Chiếc váy không quá phồng nhưng nó mang màu be thật nhẹ nhàng. Phần thân áo quây quanh khuôn người cô để lộ ra những đường cong sắc sảo. Phía trên ngực áo là hàng ngàn hạt pha lê kết thành hình một bông hoa bản to và thật đẹp. Trông lấp lánh, trông điệu đàng và huyền ảo. Hôm nay, chắc chắn Nhân Mĩ sẽ là cô dâu đẹp nhất mọi thời đại.

Chiếc Porsche của Kiên kết đầy hoa đã được đỗ ở bên ngoài. Và nó sẽ thẳng tiến đến thánh đường trong giây lát.

Ken ngồi trong xe với bó hoa bách hợp trên tay. Bộ comple của trẻ con khiến cậu bé trông thật lịch thiệp. Quả thực đến bây giờ cậu vẫn không hiểu nổi là tại sao mẹ lại làm đám cưới với bố Kiên. Chẳng phải họ đã là vợ chồng rồi hay sao? Đúng là người lớn. Có lẽ cậu vẫn chưa hiểu được.

Chiếc xe dừng lại ở nhà thờ rộng lớn.

Khách khứa có lẽ đã đến đầy đủ chỉ còn vắng mặt cô dâu nữa thôi. Nhân Mĩ không biết hôm nay Cát Vũ có đến dự đám cưới của cô không? Cô cầu mong anh đừng đến. Anh đến rồi thì trái tim mong manh của cô lại cảm thấy sẽ không thể nói câu ời đồng ý với cha được. Hãy để cho cô là một cô dâu tội lỗi nhất thế gian này đi. Giữa hai người đàn ông, cô là người mang lỗi lầm lớn nhất. Nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ báo đáp anh, có lẽ duyên kiếp này sẽ kết thúc tại đây thôi.

Nhân Mĩ hít một hơi thật sâu rồi quay ra bảo với Ken đứng bên cạnh:

- Ken phải luôn đi sau mẹ nhé!

Ken mỉm cười rồi gật đầu:

- Ken nhớ rồi! Khi mẹ nói đồng ý với cái ông mặc áo đen thì con sẽ đưa hoa cho mẹ đúng không?

Nhân Mĩ mỉm cười xoa đầu con rồi nói:

- Không phải là ông! MÀ là cha.

Ken gật đầu coi như đã hiểu ý rồi bước ra sau Nhân Mĩ ra hiệu cho cô tiến vào trong.

Tiếng nhạc vang vang lên khi cô bước vào. Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía người cô. Cô dâu xinh đẹp bước đi trong ánh mắt trầm trồ của mọi người. Nhân Mĩ nhìn thấy Kiên đang mỉm cười đứng cùng cha, nhìn thấy Khánh Lâm và Lương Chi đang ra hiệu nói cô thật tuyệt vời, nhìn thấy mẹ mỉm cười thanh thản với cô. Nhìn thấy bố mẹ Kiên cũng đang xúc động nhìn cô... Nhưng cô không nhìn thấy Cát vũ. Phải rồi, anh ấy sao lại đến dự lễ cưới của cô được cơ chứ?

Đang sau Ken khẽ nói:

- Mẹ! Mẹ đi nhanh lên, Ken đạp vào váy mẹ rồi.

Nhân Mĩ mỉm cười rồi bước nhanh hơn. Cô còn chần chừ gì nữa chứ? Là Ken đang thúc giục cô cơ mà. Nếu Ken đã muốn thế thì có lẽ cô cũng lên muốn thế. Chỉ cần nó hạnh phúc là được.

Kiên đưa tay ra đón lấy bàn tay của Nhân Mĩ và mỉm cười thật tươi. Anh đã chờ đợi cái nắm tay này biết bao, anh đã chờ đợi được nhìn thấy cô trong bộ váy cưới lộng lẫy này biết nhường nào.

Cha đứng chính giữa nhìn hai người con của Chúa hạnh phúc tay trong tay cũng bất giác làm khoé miệng giãn ra thành một nụ cười. Ông đã chứng kiến nhiều lễ cưới nhưng có lẽ ông chưa thấy lễ cưới nào có chú rể hạnh phúc như thế này. Ánh mắt hy vọng, chờ đợi và có cả lo lắng... Một người có trái tim thiết tha và ngọt ngào.

Sau khi những câu hỏi nghi thức kết thúc thì cũng là lúc câu nói cuối cùng cất lên:

- Con có đồng ý nhận Kiên làm chồng cho dù anh ấy có giàu sang hay nghèo hèn, có khoẻ mạnh hay ốm đau bệnh tật không?

Nhân Mĩ hít một hơi thật sâu rồi giơng dạc:

- Con đồng ý!

Rồi câu hỏi được chuyển đến Kiên. Anh mắt của anh ấy ngập tràn hạnh phúc. Khuôn miệng mở ra câu trả lời:

- Con...

- Tránh ra...

Tất cả không để ý gì đến lễ cưới nữa mà quay ra người con gái đang đi ngược chống đỡ với hai người bảo vệ to con và lực lượng. Ánh mắt cô tàn hốc như một nỗi thù hận.

Kiên và Nhân Mĩ nhìn người con gái này. Cả hai người đều nhận ra, đó là Bảo An. Cô ta đến đây làm gì? Nhân Mĩ nghĩ có lẽ cô ta đến dự lễ cưới. Nhưng có cần phải vào bằng cách này không? Cô ta muốn gây ồn ào sao?

Ken nép vào sát Nhân Mĩ khẽ nói:

- Mẹ! Cô ấy kinh quá.

Nhân Mĩ cúi xuống nói khẽ:

- Cô ấy đến dự lễ cưới.

Rồi cô ngẩng đầu lên nói với hai người bảo vệ đang khoá lại những cái giầy giũa của Bảo An. Vừa thả được tay ra thì Bảo An đã lao người lên tận thánh đường và:

Chát

Một cái tát trời giáng in hằn lên má phải của Nhân Mĩ. Lốp phần mỏng manh không thể che giấu được 5 vết tay hằn đỏ trên mặt. Tất cả đều ngỡ ngàng sau hành động này. Những tiếng bàn tán, những ánh mắt tò mò bắt đầu hoạt động trước cảnh tượng này. Rốt cuộc là đã có chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lừa dối và sự thù hận

Nhân Mĩ thật sự bất ngờ về cái tát này. Cô không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với Bảo An mà khiến cô ta làm vậy. Nhân Mĩ có thể nghe thấy tiếng người bàn tán trong nhà thờ, âm thanh vang vọng...

- Cô cút đi!

Ken đứng gần đó lao ra đẩy Bảo An. Người phụ nữ này đánh mẹ cậu. Cô thật đáng ghét. Tuy nhiên những cái đẩy của Ken không thể làm khó Bảo An. Cô ta càng cảm thấy chướng mắt bởi thằng trẻ con trước mặt. Nó là con của ai? Của người con gái mà cô căm hận nhất thế gian này.

Bảo An đưa tay lên định vung ra một cái bạt tai về phía Ken. Nhưng cái tát còn chưa chạm được đến mặt cậu bé thì đã bị một bàn tay giữ lại. Cô ta ngẩng mặt lên nhìn người con trai mặc đồ chú rể đang hằn học nhìn mình đầy giận dữ. Phải rồi! Cô đã đánh người hèn yếu thương nhất cơ mà.

Kiên hiếm khi phải dùng đến ánh mắt này nhìn người khác nhưng hôm nay anh không thể chịu được người con gái như con mãnh thú điên cuồng này được nữa. Cô ta không những phá đám hôn lễ của anh mà còn đánh cả người mà anh sẽ lấy làm vợ. Để rồi bây giờ cô ta còn định ra tay với cả đứa trẻ mà anh đã nuôi nấng suốt 7 năm qua nữa. Thật là quá quắt.

- Bảo An! Nếu cô đến đây để dự lễ cưới thì chúng tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu cô có ý khác thì chúng tôi mời cô ra ngoài cho.

Nhân Mĩ nói rất từ tốn. Cô không giận dữ, không quát tháo. Đơn giản là vì cô không muốn đôi co với người không có chút phép tắc lịch sự tối thiểu này.

Thiệu Vân ngồi bên dưới không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng sự hoảng hốt đang gần như rút cạn sinh lực của bà. Những cơn đau đốn trong người bắt đầu kéo đến. Bà chỉ cầu mong sao cho hôn lễ của con gái được trôi qua một cách êm đẹp.

Bảo An nghe Nhân Mĩ nói vậy thì vội vùng tay ra khỏi bàn tay của Kiên. Rồi cô ta cười như điên như dại. Cười ngặt nghẽo, nhưng trong những tiếng cười này ta mới thấy được một nỗi đau đang lan toả không trung. Bảo An chỉ tay vào Nhân Mĩ nói giọng run run:

- Mày là con hồ li tinh. Mày giờ giọng nhân đạo với ai đây? Hãy tự xem lại bản thân mình đi đã, hôm nay là ngày cưới của mày vậy mà hôm qua mày vào Bar với chồng tao cả đêm. Mày hạnh phúc chứ?

- Chúng tôi chỉ nói chuyện như hai người bạn.

- Có ai làm chứng không? Có ai điên mà tự nhận mình điên không? Ai mà biết mày và anh ấy đã làm những gì?

Tiếng ồn ào lại được dịp vang lên. Chủ đề thì miễn bàn, kiểu nào cũng có.

Nhân Mĩ thờ dãi. Cô cụp đôi mắt xuống, bên má phải vẫn còn thấy rất rõ cái tát vừa rồi. Kiên đang nhìn cô đầy dò xét. Anh ấy đã biết người hôm qua là Cát Vũ, anh ấy có giận không?

- Mời cô về cho.

Giọng của Kiên đồng đặc như tuyên bố. Anh đã chờ đợi lễ cưới này quá lâu rồi. Anh muốn nó phải thật trọn vẹn. Để cho anh được trả lời câu hỏi cuối cùng của cha. Còn về phía Nhân Mĩ. Phải rồi. Là anh đang giận cô ấy. Tại sao hôm qua lại giấu anh? Cô ấy và Cát Vũ có thực sự là đã nói chuyện như

hai- người - bạn không? Nhân Mĩ nhìn Kiên đầy triu mến. Anh ấy không hề để ý đến những gì Bảo an nói. Có nghĩ là anh tin cô. Có phải như vậy không? Cô không mong rằng anh sẽ không giận, chỉ xin anh hãy nhẹ nhàng mà để lễ cưới diễn ra vẹn toàn. Người cô lo bây giờ là mẹ cô. Cô biết bà đã cố trụ đến ngày hôm nay để được nhìn thấy cô mặc váy cưới bước lên xe hoa với một nụ cười hạnh phúc.

Bảo An nhếch môi cười nhạt rồi lại nói cay nghiệt:

- Kiên! Ngày xưa anh là một người như thế nào? Công tử hào hoa với một lũ gái đẹp luôn vây quanh, mà tôi trông bây giờ anh vẫn còn phong độ là thế vậy hà cớ gì lại chịu phủ phục dưới chân con ti tiện này như một con chó vậy?

Nghe những lời này thì có ai mà không sôi máu? Kiên nắm tay mình lại thành nắm đấm. Anh hận là không thể lao ra giết chết người con gái ở trước mặt mình. Chỉ cần nó nói thêm một câu nữa thôi thì anh sẽ cho bùng nổ sức chịu đựng của mình.

Nhân Mĩ nhủ vậy. Cô nhìn khách khứa đang không ngừng rỉ tai nhau và cha đứng bên cạnh có vẻ không hài lòng về lễ cưới này. Tại sao cuộc đời cô lại chịu nhiều bất trắc như vậy? Cô đã làm gì nào? Cố gắng sống tốt, cố gắng giành lại cho mình chút ít hạnh phúc để sống hết cuộc đời... Vậy tại sao tất cả lại không ủng hộ cô? Cô đã sai ở đâu?

- Cha! chúng ta tiếp tục nhé? - Nhân Mĩ thờ dài rồi quay ra nói với cha.

Ông hiểu ý và gật đầu.

Nhưng chưa kịp bắt đầu gì thêm thì đã bị lời nói của Bảo An kết thúc không thương tiếc:

- Mày nhìn đi! Cát Vũ anh ấy đã đòi li hôn với tao đây. Mày đã nói những gì với anh ấy?

Tất Cả nhìn vào tờ giấy nhàu nhĩ được Bảo An lôi ra từ đâu đó. Nói đến đoạn này, nước mắt Bảo An bắt đầu nhạt nhòa trên đôi mắt đau thương kia.

Nhân Mĩ bàng hoàng khi Bảo An mang tờ giấy này ra. Đó là... chắc chắn là đơn li hôn rồi. Cát Vũ anh ấy đã nghĩ những gì? Anh ấy đã chung sống với Bảo An bảy năm trời vậy tại sao lại không thể sống đến hết đời. Tại sao lại không chịu chấp nhận? Chấp nhận giống như cô vậy. Hãy buông xuôi tất cả mà sống, mà để thời gian lấy đi hết tuổi thanh xuân, sức khỏe... cho đến cuối đời và yên lòng nhắm mắt để từ từ lấy đi sinh mạng già nua và cảm ơn ông ấy làm điều này. Tại sao anh ấy không làm như thế?

- Tôi không biết tại sao anh ấy lại làm như vậy?

Bảo An nước mắt nhạt nhòa nhưng vẫn gầm lên như một con thú hoang không ai kiềm chế nổi:

- Cảm ơn. Nếu không phải mày thì là ai? LÀ ai có thể khiến cho anh ấy từ bỏ tao?

- Bảo An!

Lại một nhân vật nữa xuất hiện khiến mọi người chú ý. Cát Vũ xuất hiện nơi cửa nhà thờ như một vị thần. Anh hiên ngang nhưng lại cô độc. Ánh mắt lúc nào cũng chỉ khiến người khác cảm thấy lạnh, rất lạnh.

Nhân Mĩ nhìn Cát Vũ đang tiến vào mà thấy tim đập loạn nhịp. Anh ấy... anh ấy đang tiến vào thánh đường, cô đang mặc váy cưới nhìn anh ấy nhưng anh ấy lại không phải chú rể. Anh ấy chỉ là một người ngoài, một người đến để gọi vợ mình. Vợ anh ấy là người đã tát cô.

Bảo An nhìn Cát vũ mà không khỏi sợ hãi. Ánh mắt của anh ấy luôn làm cô có cảm giác sợ suốt bảy năm qua, Đối với cô, ẩn sâu trong đó chỉ có những hơi khí lạnh lẽo và nó chưa bao giờ nhìn cô một cái ấm áp. Chưa bao giờ.

- Anh Vũ! - Bảo An nói giọng run run.

Cát vũ không nói gì đi đến. Anh nhìn Kiên, người con trai sẽ là chồng của Nhân Mĩ. Và anh hi vọng cô ấy sẽ hạnh phúc. Hạnh phúc hơn anh...

- Thành thật xin lỗi cậu!

Cát Vũ cúi người xuống về thành khẩn. Anh ấy đang xin lỗi Kiên. Con người hiên ngang, kiêu hãnh như Cát Vũ ngoài Nhân Mĩ ra chưa từng xin lỗi ai. Và giờ thì anh ấy đang cúi người xin lỗi Kiên một cách thành thật nhất có thể.

Kiên cũng ngỡ ngàng về hành động này. Anh không biết làm gì cả. Chỉ biết nhìn Cát Vũ sau bảy năm không gặp, anh ấy là một Cát Vũ của bảy năm sau, đã có sự thay đổi, một Cát Vũ bị thời gian bào mòn.

Rồi Cát Vũ quay ra nhìn Bảo An. Anh thờ dài rồi nói về một mối:

- Tại sao em lại làm vậy?

Bảo An đang chờ con giận dữ của Cát Vũ, và giờ thì cô nhận được là những lời nói nhẹ nhàng như thế này, trong lòng có chút bất an. Cô không dám nhìn Cát Vũ. Chỉ biết cúi xuống mà trả lời anh ấy:

- Em... Em... Xin lỗi!

Cát Vũ nhắm hờ đôi mắt lại. Anh đang nghĩ gì? chính anh cũng không biết. Hôm qua, rượu đã làm anh suy nghĩ là sẽ li hôn với Bảo An. Còn bây giờ thì sao? Cô ấy đang làm loạn ở đây. Anh có gì tốt để mà cô ấy phải làm vậy? Chỉ là một thằng tòi không hơn không kém, tòi đến nỗi ngay đến người con gái mình yêu anh cũng không thể giữ lại bên mình. Cát Vũ đưa tay giật mạnh tờ giấy trên tay Bảo An và xé nó ra thành nhiều mảnh. Như xé toạc hết mọi hi vọng, mọi trông mong mà anh đã nuôi nấng. Tất cả nên kết thúc vào ngày hôm nay.

Bảo An nhìn hành động của Cát Vũ như vậy thì không khỏi bàng hoàng. Anh ấy không phải vì tức giận quá mà làm thế chứ? Nghĩ vậy cô vội vàng:

- Anh Vũ! em xin lỗi!

Cát Vũ dừng lại nhìn Bảo An. Rồi anh kéo đầu cô lại và... đặt môi mình lên môi cô, hôn cuồng nhiệt.

Bảo An bị bất ngờ nên chỉ ú ớ vài câu. Cô không hiểu Cát Vũ đang làm những gì và anh ấy tại sao lại làm như vậy với cô.

Nhân Mỹ nhìn Cát Vũ hôn Bảo An trong lòng giấy lên một sự khó chịu. cô không biết tại sao nhưng ngay lúc này cô thực sự muốn ***** mình là đồich ki. Cuối cùng, Nhân Mỹ cũng quay mặt đi như chạy trốn cảnh tượng đang diễn ra.

Kiên nhìn Nhân Mỹ. Anh cảm nhận được nơi đôi mắt đang trốn chạy kia là một sự đau đớn tột cùng.

- Tôi sẽ không li hôn với em. Chúng ta về nhà thôi.

Câu nói của Cát Vũ khiến Bảo An không tưởng nổi. Anh ấy nói gì? Anh ấy sẽ không li hôn với cô ư?

- Anh nói thật chứ? - Bảo An không chắc chắn liền hỏi lại.

Cát Vũ nắm lấy bàn tay Bảo An rồi bước đi nói:

- Tôi nói thật.

Bóng dáng hai người khuất dần. Nhân Mỹ vẫn có thể ánh mắt chiến thắng của Bảo An khi quay đầu nhìn mình. Cô gào thét trong tâm can, cô không muốn như vậy. Cô thật sự đau lòng...

- Cha! Chúng ta tiếp tục chứ?

Nghe Kiên nói vậy. Tất cả bỗng trở lại trạng thái của một buổi lễ cưới đầu cho xung quanh đó vẫn là những lời bàn tán không ngớt. Người ta nói miệng lưỡi thế gian là một câu rất chí lý.

Cha bắt đầu lại câu hỏi dành cho Nhân Mỹ. Cô ấy trả lời rất đồng ý nhưng ẩn sâu trong đó vẫn là sự tiếc nuối.

Câu hỏi được chuyển sang phía Kiên. Không gian rộng lớn bao trùm lên một sự im lặng.

- Con... Không đồng ý.

Câu trả lời của Kiên làm tất cả như ngập tràn trong bất ngờ. Nhân Mỹ quay sang nhìn Kiên. Cô không hiểu nổi. Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Anh ấy vẫn còn giận cô sao?

Cha nhìn Kiên hỏi lại:

- Kiên. Đây là hôn lễ của con, con...

- Con đã nói rồi! Con không đồng ý.

Nhân Mỹ nắm lấy tay Kiên hỏi:

- Tại sao vậy? Anh vẫn còn giận em ư?

Kiên mỉm cười. Lúc nào anh cũng dịu dàng như vậy. Nói ra câu này anh đã đắn lòng rất lâu rồi. Anh là một thằng đàn ông, anh không chỉ nghĩ đến hạnh phúc của bản thân mà ràng buộc cô ấy ở bên cạnh mình đến hết cuộc đời được. Như vậy sẽ khiến cả hai thêm một mối mà thôi.

- Anh đang giải thoát cho em.

Nhân Mỹ nhủu mày hét lên:

- Anh không thể làm thế. Mọi người. Ken, mẹ em, bố mẹ anh và cả chúng ta đã chờ đợi rất lâu rồi.

Kiên liền dứt bung bông hoa cài trên ngực áo của mình. Rồi kéo tay Nhân Mỹ, đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi cô ấy. Ánh mắt buồn bã nheo lại thành một vầng trăng khuyết cùng một giọt nước mắt lăn dài:

- Nếu làm thế...cả hai sẽ mệt mỏi, không thể hạnh phúc. Trái tim em không dành cho anh...

- Em...

- Đừng nói nữa. Hãy cho anh có quyền được từ bỏ em một lần. Cho anh được là người ruồng bỏ em một lần thôi. Cho dù đó là lừa dối. Hãy hận anh một lần như em đã hận Cát Vũ vậy, hãy hận anh để rồi lại yêu anh như yêu Cát Vũ... Cho dù đó chỉ là giả tạo.

Nhân Mi nhìn sâu vào đôi mắt của người đối diện. Hoá ra bao nhiêu năm nay cô chỉ dày vò anh chứ không hề mang lại cho anh chút tình cảm thật lòng nào. Thật tội lỗi và đau lòng làm sao. Trái tim cô như anh đã nói, nó chưa bao giờ dành cho anh dù chỉ một phút.

- Em xin lỗi!

Khi Nhân Mi vừa nói dứt câu thì cũng là lúc Thiệu Vân đổ gục người xuống. Bà chỉ còn có thể nhìn thấy Ken hét lên:

- Bà ngoại!

Và rồi...

Thiệu Vân đã thực sự rời khỏi cuộc sống này. Bước chân vào một cuộc sống mới phía bên kia thế giới.

Nhân Mi đứng trân trân tại chỗ. Nỗi đau găm nhám từng chút một trong tâm hồn cô. Cảnh tượng hỗn độn trước mặt... Trên tay cô vẫn là đoá hoa bách hợp đẹp thuần mỹ. Nhân Mi nhìn tất cả cảnh tượng qua làn nước mắt. Nhạt nhòa, mờ ảo... phía trước của cô cũng vậy. Con đường không thấy mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Mình em cô đơn

Nhân Mi dắt tay Ken bước lạng trên hè phố. Một tuần trước, đây là ngày cưới của cô. Và giờ thì tất cả đã không còn gì sau ngày cưới ấy, mẹ cô đã ra đi, Cát Vũ vui vẻ chung sống bên một người con gái khác, còn Kiên... Có lẽ anh ấy đã đi thật rồi. Anh ấy ngay cả công ti cũng không cần... Cuối cùng... cô là người cô đơn nhất trên thế giới này.

- Mẹ!

Tiếng Ken vang lên khiến Nhân Mi vội rời khỏi hồi tưởng:

- Sao thế Ken?

Ken ngồi ngơ một lúc lâu rồi nói:

- Tại sao bố Kiên đi đã lâu mà chưa về? Con nhớ bố Kiên!

Nhân Mi nhìn Ken đau đóm. Trong đầu cô hiện lên những hình ảnh như thước phim quay chậm... có Kiên, Nhân Mi và Ken trong đó. Kiên là một người tốt, anh ấy không những chăm lo tốt cho cô mà bảy năm qua anh ấy vẫn ghi dấu những hình ảnh đẹp nơi trái tim trong sáng của Ken. Nhân Mi chợt nhớ ngày 1 - 6 năm trước. Kiên đã tổ chức một buổi lễ tại công viên Disney cho Ken. Nó không hoành tráng, không to lớn nhưng lại rất ấm áp. Nụ cười trên môi Ken khiến Nhân Mi hôm đó thực sự thấy Kiên là một ông bố tốt không ai có thể thay thế.

- Mẹ...

Ken hỏi đã lâu mà không thấy mẹ trả lời thì vội sốt sắng:

Nhân Mi vội vàng nắm chặt tay Ken hơn. Ráng chiều buông nhẹ lên hai mẹ con, bóng họ chảy dài trên đường. Nhân Mi cúi xuống Ken nói khẽ:

- Bố Kiên... một ngày nào đó bố Kiên sẽ trở về thôi.

- Ngày đó là bao giờ ạ?

- Rất xa... Rất xa... mẹ cũng không biết.

Ken ngẩng mặt lên nhìn mẹ rồi cậu lại cúi mặt xuống về giận dỗi:

- Bố Kiên thật đáng ghét. Ken sẽ giận bố Kiên. Nhưng nếu một ngày bố trở về mà ôm Ken vào lòng thì Ken nhất định sẽ hết giận bố.

Nhân Mi siết chặt tay đứa con trai của mình hơn nữa. Cô ước gì được thông tay như nó, để cô không phải hiểu được những đau khổ nơi thế gian này. Và cô thật kiên cường khi vẫn bám trụ sau ngán ấy nỗi đau. Nhân Mi nhắm mắt lại cho dòng chảy thời gian trôi qua đôi hàng mi mình, lướt nhẹ, êm dịu chứ không hề nặng nề như khi cô nhìn chúng. Nhân Mi chợt đứng lại ửng tư. Đèn xanh chưa lên. Từng dòng xe vội vã chuyển động... năm nay cô đã 26 tuổi. Cái tuổi mà người ta đã không còn sự hồn nhiên, trong trắng thiếu nữ được nữa. Nhân Mi tự hỏi 26 năm qua mình đã làm được gì? Có lẽ chỉ toàn gây ra những lỗi lầm, có lẽ chỉ khắc lên trái tim ai kia những vết khắc đau đớn mà thôi. Để rồi đến lúc quay đầu lại... Đứng ở cuối con đường, chỉ có riêng mình cô mà thôi.

Kiên đứng ở phía đằng xa Ken và Nhân Mi bước đi. Anh đang rất đau lòng. Yêu cô ấy thật đấy, nhưng lại không thể nắm tay cô ấy cùng bước đi. Yêu cô ấy thật đấy nhưng lại không thể chạy lại ôm cô ấy như một người đàn ông của cô ấy. Yêu cô ấy thật đấy, nhưng lại không có đủ dũng khí để đối mặt với sự lừa dối của bản thân được nữa... Anh không thể ràng buộc cả hai chỉ vì một chữ yêu không trọn vẹn của anh. Của riêng anh, chứ không phải cô ấy. Anh đã quyết định như bao quyết định trước đó, anh sẽ rời xa cô ấy. Sẽ đi thật xa... Rồi xa những tình yêu chân thành mà anh dành cho cô. Để lại sau lưng ánh mắt đầy tội lỗi của cô ấy, để lại sau lưng tình yêu của anh.

Cát Vũ nằm bên cạnh Bảo An. Anh đã có một đêm mặn nồng bên cô. Tất cả đều được anh tự hiểu là mình đang vun vén hạnh phúc cho gia đình. Anh đang cố gắng, cô gắng ngay cả những khi lên giường cùng Bảo An. Nhưng tất cả, cảm giác vẫn chỉ có thể, anh không thể cố gắng yêu cô giống như anh đã tưởng. Tất cả đối với cô ấy chỉ là thương hại mà thôi.

Ngày cưới của Nhân Mi anh đã nghĩ gì nhỉ? À, để cho cô ấy có một đám cưới vẹn toàn, anh sẽ yêu thương Bảo An một cách giả dối. Để cho cô ấy yên tâm sống bên người con trai cô ấy đã chọn, anh sẽ yên phận chung sống với người vợ trên mặt pháp luật của mình một cách đầy cố gắng.

- Anh Vũ!

Bảo An đã dậy từ khi nào. Ngoài kia vẫn là màn đêm buông nhạt nhòa. Ánh mắt cô ấy đang tràn ngập hạnh phúc. Ngay cả khi anh giả dối thì cô ấy vẫn hạnh phúc như thế này.

- Vẫn còn là đêm. Em ngủ tiếp đi.

Chợt, Bảo An ngã người vào lòng Cát Vũ. Cô thích cảm giác này. Nhưng nó không hề an toàn đối với cô.

- Em không ngủ được nữa.

Cát Vũ vội đứng dậy. Vội tạm lấy một chiếc áo choàng tắm và choàng vào người.

- Tùy em. Tôi sang phòng sách.

Nói rồi anh bước đi luôn mà không để Bảo An nói gì thêm.

Bảo An ngồi lặng lẽ trên giường. Nước mắt cô lại lăn dài. Bao nhiêu năm qua cô đã khóc như thế này khi mỗi đêm tỉnh dậy là chiếc giường trống không và nhìn thấy Cát Vũ ngủ ở phòng khách. Còn bây giờ? Đêm nay tỉnh dậy, cô đã thấy anh ở bên cạnh... Nhưng sao cô vẫn khóc? Tất cả là do cô quá cố chấp rồi, vẫn biết anh ấy chỉ yêu người ta mà không phải là cô, đã biết rằng mình là một người thứ ba thừa thãi nhưng cô vẫn không thể từ bỏ anh. Vẫn nuôi hi vọng nhỏ cho mình, một ngày kia, một ngày xa vời vợi nào đấy anh ấy sẽ quay lại nhìn cô và mỉm cười. Chỉ cần anh ấy dành cho cô một nụ cười thôi. Cô phải làm sao đây? Thật là bế tắc.

Một ngày làm việc mới bắt đầu. Nhân Mi bỏ mặc mọi ánh mắt dò xét của nhân viên mà tập trung vào làm việc. Sẽ không còn Kiên nữa, cô sẽ là người phải gánh vác tất cả. Mẹ cô đã mất rồi, cô cũng không muốn trả thù nữa, tâm nguyện của bà là như vậy. Cát Vũ từ nay có lẽ cô cũng nên quên đi. Mỗi người một khung trời riêng, không ai phạm ai, sống cuộc sống đến hết đời. Cô có Ken và anh ấy có Bảo An. Thế là đủ.

Đúng lúc ấy thì thư kí đi vào nói:

- Giám đốc. Vừa rồi tổng giám đốc bên Thanh Vũ có gọi điện, lúc đó, giám đốc không có ở đây nên tôi nói khi nào cô về sẽ thông báo.

Nhân Mi chợt thấy tim đập rộn ràng. Anh ấy gọi điện cho cô ư? Phải rồi, anh ấy không biết số di động của cô. Anh ấy muốn gặp cô làm gì?

Thôi quên đi.

Đúng lúc ấy thì tiếng điện thoại lại vang lên. Nhân Mi ngồi lặng người nghe tiếng chuông điện thoại réo rất liên hồi. Và cuối cùng thì cô cũng nghe máy:

- Alo!

Đầu dây bên kia lại là sự im lặng đến nghẹt thở. Giống cái thời đại học xa xôi, anh ấy cũng làm vậy, cũng im lặng khi cô nhắc máy. Sao lại thân thuộc như vậy?

- Tôi có thể gặp em không?

Lời đề nghị này như đánh vào yếu điểm của Nhân Mi. Chân tay cô bắt đầu lỏng lẻo.

- Em rất bận.

Như biết được Nhân Mĩ đang hiểu lầm ý mình, Cát Vũ vội giải thích:

- Tôi chỉ muốn nói đến vấn đề hai công ti có thể hợp tác không thôi.

Nhân Mĩ hốt cảm thấy hơi hụt hẫng. Hóa ra anh ấy chỉ bàn về công việc. Lẽ cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Anh ấy sao có thể nói với cô chuyện gì được cơ chứ? Nín thở ư? Thật nực cười. Anh ấy là người đã có vợ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hợp tác hay ràng buộc?

Tại Mộng Hoa Liên trà.

Nơi đây khiến cô gọi nhớ bao kỉ niệm khi xưa nghe mẹ Cát Vũ nói về cái bí mật mà anh ấy luôn sợ hãi ấy. Cô nhận ra là mình đã quá mù quáng, không hề có phòng bị và để bị đẩy vào vòng xoáy thù hận một cách dễ dàng. Cát Vũ... Anh ấy đã cố làm cho cô hiểu công ti này vẫn có thể thuộc về cô, nếu như cô tin anh ấy... Nhưng có lẽ bây giờ đã là quá muộn để nhận ra.

Cát Vũ ngồi đối diện với Nhân Mĩ, chiếc Vaio đặt ở giữa mặt bàn như để chứng minh hai người đến đây là vì công việc. Tuy nhiên, Cát Vũ vẫn không thể không nhìn cô ấy một cách quyến luyến và dịu dàng. Nhân Mĩ 26 tuổi và anh 29. Hai người vẫn cứ mãi chơi cái trò rượt bắt của trẻ thơ.

- Em xem đi, đây là bản kế hoạch hợp tác.

Nói rồi Cát Vũ quay màn hình về phía Nhân Mĩ để cô nhìn thấy bản kế hoạch của mình.

Nhân Mĩ nhìn Cát Vũ hồi lâu và cô nhìn vào chiếc màn hình Vaio. Qua xem xét, cô có thể nhận thấy nếu hợp tác thì công ti của cô sẽ được hưởng lợi nhiều hơn. Nếu có bất trắc cũng không sợ mất vốn, hoàn toàn là bên Thanh Vũ sẽ chịu thiệt hại. Hơn nữa, Thanh Vũ đồng ý giao cho Hoa Mĩ 50% cổ phần, và cũng có nghĩa cô là cổ đông ngang hàng với Cát Vũ.

- Anh... Thế này có thể là gọi là hợp tác sao?

Cát Vũ nhấp một ngụm trà rồi kéo chiếc máy tính về phía mình.

- Em không nhìn ra sao? Chúng ta tuyệt đối sẽ không gặp bất trắc gì thênên cái dòng bên Thanh Vũ sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm là thừa thãi. Em không cần để ý đến nó.

- Anh có ý gì đây? - Nhân Mĩ nhìn Cát Vũ dò xét.

Cát Vũ nhếch môi cười nhạt. Cô ấy vẫn sắc sảo như vậy, hoàn toàn nhìn ra ý đồ của anh rồi.

- Em đoán xem?

Nhân Mĩ nhàu mày xách túi đứng dậy. Trước khi đi cô có nói:

- Nếu anh muốn trả Thanh Vũ cho em thì có lẽ là không cần đâu...

Cát Vũ giữ tay Nhân Mĩ lại hỏi đầy vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Thanh Vũ này đã là của anh rồi, trước kia nó chỉ là một công ti bình thường về mọi mặt. Nhờ anh mà nó mới được như ngày hôm nay. Thế nên anh hoàn toàn xứng đáng với nó.

Cát Vũ vẫn cố nói:

- Tôi cố gắng là để chờ em lấy lại nó.

- Vậy tại sao anh lại phải đấu với em?

- Tôi muốn thế. Muốn nhìn xem em đã thay đổi thế nào.

Nhân Mĩ thờ dãi rồi khẽ nhắm đôi mắt lại. Tại sao Cát Vũ lại làm thế này? Anh ấy không ràng buộc trái tim cô thì không được sao? Chẳng nhẽ anh ấy không hiểu cô đang cố quên anh ấy? Anh ấy có biết là cô đã cố quên anh ấy suốt bảy năm rồi không?

Cát Vũ gục mặt xuống hai bàn tay.

- Tôi đã quá mệt mỏi rồi.

Nhân Mĩ thờ dài. Cô nhắm hờ đôi mắt vào:

- Em cũng thế. Cả hai chúng ta đều mệt mỏi rồi, cho nên... hãy dừng ở đây nhé anh?

Chúng ta, không ai liên quan, không ai quan tâm đến nhau nữa, hãy coinhau như hai con người xa lạ. Sống một cuộc sống riêng cho đến hết đời. Việc hợp tác này em cũng không chấp nhận, dừng lại thôi anh...Cát vũ có thể nghe từng câu từng chữ mà Nhân Mĩ nói nhưng anh vẫn cố lừa dối bản thân không nghe nó. Đây có phải là những lời nói cuối cùng giữa cô và anh không?

- Được. Tôi chấp nhận.

Nhân Mĩ bước ra khỏi Mộng Hoa Liên trà trong lòng ngổn ngang tâm sự. Từ nay cô và Cát Vũ sẽ chấm dứt tại đây. Hai người hai con đường. Tách biệt nhau.

Anh ấy đề nghị cô hợp tác, hay là muốn ràng buộc trái tim cô đây? Nhân Mĩ gục đầu trên vô lăng, trong người như mất hoàn toàn sinh lực. Một mối bao quanh lấy cô không chịu rời.

Kiên đứng cạnh quán trà nhìn người con gái trong chiếc BMW kia. Chiếc xe vẫn đứng nguyên ở đó như chưa bao giờ rời đi. Anh cứ đứng nhìn như chưa bao giờ bỏ mặc cô ấy. Rồi anh lấy điện thoại ra bấm số của Nhân Mĩ.

Chợt điện thoại rung lên phía bên cạnh khiến Nhân Mĩ phải vực người dậy. Màn hình hiện lên hai chữ chồng yêu. Đó là hai chữ mà Kiên đã cài cho cô. Lúc đó, anh ấy rất hạnh phúc, nụ cười hoàn mĩ của anh ấy khiến cô mãi mãi không quên được. Thấy dòng chữ này, Nhân Mĩ vội vàng đưa điện thoại lên sát tai nói:

- Anh đang ở đâu?

Kiên nhìn dáng vẻ của Nhân Mĩ trong xe mà không khỏi đau lòng. Cô ấy bồn chồn như vậy là sao? Ngày qua, anh không còn việc gì khác là theo dõi cô. Anh tự ***** rủa mình hàng trăm lần, tại sao lại không thể yên tâm mà rời khỏi cô ấy?

- Nhân Mĩ! Ngày mai em ra tòa chúng ta li hôn. Đơn li hôn tôi sẽ gửi fax cho em.

Rồi Kiên lại nhìn thấy nét bàng hoàng hiện lên trên đôi mắt kia. Anh có thể tưởng tượng ra những giọt nước mắt của cô ấy. Cô ấy đang buồn ư? Đang đau khổ ư? Không. Chắc chắn là không có chuyện ấy. không bao giờ có chuyện ấy.

- Được. Ngày mai em sẽ đến đúng giờ.

Rồi tiếng tút dài của điện thoại vang lên như cười nhạo Kiên. Cô ấy ngày cả một lời thách thức cũng không có. Cô ấy không do dự, không do dự khi sau lưng cô ấy là bảy năm chung sống với anh, khi sau lưng cô ấy là một người đang nhìn cô ấy suốt bảy năm qua.

Nhân Mĩ thật sự thấy cuộc sống đang đẩy cô đến bờ vực thẳm. Kiên đã quyết định li hôn thì có lẽ cô cũng không nên ngăn cản. ai nói là cô không đau lòng? Ai nói là cô không do dự? Cô đã như thế cả nghìn lần rồi và bây giờ nên đối mặt với sự thật. Có lẽ cô cũng không nên ràng buộc anh ấy nữa. Nghĩ vậy rồi Nhân Mĩ khởi động xe và trở về công ti. Cô cần phải làm nốt mấy công việc để về nhà sớm. Bây giờ không có Kiên nữa. Cô phải đảm đương trọng trách của cả một người vợ và một người chồng, phải làm một người mẹ kiêm một người bố tốt về mọi mặt.

Cát Vũ ngồi trong quán trà.

Anh cảm giác hương thơm của Nhân Mĩ vẫn dịu dàng nơi đây. Quẩn quanh bên anh không chịu tách rời. Cuối cùng thì cô ấy cũng để lại cho anh một chút ít những gì là của cô ấy...

Khi Cát Vũ bước ra khỏi quán trà.

Kiên đứng cạnh đó khiến anh hơi ngạc nhiên. Cậu ta đến đây làm gì nhỉ? Không phải biết anh và Nhân Mĩ hẹn nhau ở đây mà đến chứ?

- Kiên! - Cát Vũ gọi.

Kiên quay ra phía có tiếng gọi. Anh không ngạc nhiên khi người gọi anh là Cát Vũ. Rồi anh lại quay về về trầm mặc. Buông một câu nói trước khi đi:

- Chúng ta nói chuyện một chút chứ?

Một bar nhộn nhịp.

Hai người đàn ông đã bước vào cái độ tuổi trưởng thành ngồi kể cho nhau nghe những phong ba bão táp mà mình đã trải qua. Và để rồi hai người cùng rút ra một kết luận:

- Chúng ta vẫn không hề trưởng thành khi đứng trước cô ấy.

Kiên cười khẽ rồi đưa cốc rượu lên nhấp một ngụm. Đắng chát.

- Đại ca!

Cát Vũ nghe câu nói thân thuộc này thì có hơi chút bàng hoàng. Cái thời đại học đã rồi xa lâu rồi.

- Bây giờ còn gọi như thế này nữa sao?

Kiên đặt tay lên vai Cát Vũ nói:

- Trong lòng tôi. Anh vẫn là đại ca. Nói trắng ra thì tôi là con kị đà cản mũi của anh.

Rồi cả hai người cùng cười sáng khoái. Sau bảy năm trôi qua, tình bạn vẫn còn đó. Không hề phai màu.

- Tôi yêu cô ấy từ khi vẫn còn là một cậu bé. Cái tình yêu trẻ con cũng cứ thế lớn và phát triển trong tôi thành người lớn. Thế đấy, cả đời, tôi là thằng thâm hại nhất khi mất đi trái tim ngay từ lúc còn như thế này này...

Vừa nói Cát Vũ vừa đưa tay thấp xuống dưới. Rồi lại cười sáng khoái.

- Đại ca còn có thời gian để thích nghi, những người bị tiếng sét tình yêu dờ hơi như tôi thì không thể chịu được rồi.

Cát Vũ không nói gì. Dòng đời cứ thế trôi thế này, đến bao giờ mới kết thúc cuộc rượt đuổi này đây? Một mối nhưng vẫn cố, vì sợ để vượt mất, để vượt mất rồi lại thấy nuôi tiếc vì mình đã quá kém cỏi.

- Đại ca có bao giờ nghĩ là mình sẽ có một thằng con trai chưa?

Nghĩ đến vấn đề này Cát Vũ chợt nhớ lại ngày xưa. Khi anh và Nhân Mĩ lần đầu tiên. Cô ấy đã sợ có con đến mức nào. Cát Vũ chợt nở một nụ cười nhạt nhẽo nhưng lại lạnh đến thấu xương.

- Tôi chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có con.

- Với ai? Bảo An hay Nhân Mĩ.

- Với cả hai.

Kiên gạt gù về hiểu ý. Bảy năm qua, anh đã tự cho mình là có một đứa con rồi.

- Bỏ đi! chúng ta không nên nói về vấn đề này nữa.

Cuộc nói chuyện cứ thế tiếp diễn. Trong lòng mỗi người một tâm sự, đành đem hòa vào rượu mà để nó trôi đi mãi mãi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ken

Tiếng trống vang lên báo hiệu uôi học đã hết. Ken rời khỏi chỗ ngồi và chuẩn bị về nhà. Cậu bé với đôi mắt dài và chiếc mũi cao hoàn mỹ. Bộ quần áo trắng tinh tuom như tách biệt cậu khỏi đám học sinh kia.

Vừa ra khỏi cửa lớp đã có 3 thằng chặn lại. Mặt mũi dữ tợn nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống. Ken trong lòng có chút sợ hãi nhưng lại nhớ đến lời mẹ nói. Cậu là người bảo vệ thế giới cơ mà, những con quái vật còn đáng sợ hơn thế này ấy chứ.

- Thằng ngoại quốc!

Câu nói thốt lên đầy sự nhạo báng khiến Ken tức giận. Nhưng cậu bé là một người thông minh, cậu biết nếu đánh nhau thì người chịu thiệt sẽ chỉ là cậu. Mẹ Nhân Mĩ đã nói phải sử dụng sự thông minh để đấu lại những đứa trẻ hiếu chiến này.

- Tao là người Việt Nam.

Một thằng nghe Ken nói thế thì vội lao lên đẩy cậu bé khiến cậu loạng choạng mà lùi lại. Nó cười khoái chí trước vẻ tức cười của Ken rồi nói:

- Người Việt Nam mà lại ngu ngốc không đánh nổi ba thằng bọn tao hay sao? Một mình tao có thể đánh 4 thằng như mày.

Ken nén giận nhìn bọn nó. Nắm tay cậu bé được nắm thành nắm đấm và sẵn sàng vung lên bất cứ lúc nào. Nhưng lời nói của mẹ vẫn vang bên tai khiến cậu không dám động thủ. Chỉ bặm môi về nghĩ ngợi rồi nói.

- Đánh nhau là hành động ngu ngốc nhất mà tao từng thấy cho nên tao có thể đánh chúng mày bằng những thứ khác.

Ba thằng trẻ con nhìn nhau đầy khó hiểu rồi hát hàm nói:

- Mày không thể đánh bọn tao bằng cái gì được đâu. Tốt nhất có bao nhiêu tiền thì nộp ra đây. Có thể bọn tao sẽ tha cho.

Nói rồi chúng xông vào túm lấy túi quần của Ken khiến cậu bé hét lên:

- Cút đi.

Một thằng đã thò tay được vào trong túi quần. Nhưng xem kìa, cái thứ móc ra được chỉ là một cái khăn bầy sắc cầu vồng dài tưởng chừng như vô hạn. Chúng cứ rút và cứ thế trở mất ra với chiến lợi phẩm mà mình thu được. Và cuối cùng thì cũng xong.

Ken thích thú theo dõi ánh mắt kinh ngạc của ba đứa trẻ con này. Trong người cậu bé lúc nào cũng có những đạo cụ chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Kể từ khi cậu bị bọn nó đánh dạo trước. Và giờ thì xem ai đánh chúng? Ken đã đánh một đòn phủ đầu vào tâm lý của chúng. Trò ảo thuật luôn thần bí với những đứa trẻ con, chú Henry - một nhà ảo thuật mà mẹ quên bên Anh đã dạy cho Ken. Và bây giờ thì nó thực sự hữu dụng với cậu.

- Thằng này... Sao mày có thể giấu nó trong túi quần một cách không ai biết như vậy?

Ken nở một nụ cười rồi nói:

- Chúng mày chỉ biết đến những trò bắt nạt bạn bè thì sao có thể biết được.

- Mày nói láo. Bạn bè, tất cả đều sợ bọn tao. Là bọn nó tự phục tùng bọn tao.

Ken lại rút từ trong túi ra một cặp kính, ba thằng trẻ con lại được dịp trở mắt ra. Rõ ràng vừa nãy bọn nó không hề thấy cặp kính này trong túi quần nó. Tại sao nó lại làm được? Rồi bọn chúng nghe thấy Ken nói:- Đeo cặp kính này vào và nhìn lại tất cả đi. Bạn bè, chẳng ai ưa bọn mày cả, mọi người chỉ giả vờ phục tùng để đổi lấy bình yên cho họ. bọn mày chỉ là những người bạn không nên có.

- Mày nói láo.

Ken biết mình đang chiếm ưu thế:

- Ngày mai bọn mày thử làm người tốt một lần đi. Nở nụ cười và giúp đỡ mọi người hơn là giờ những cái nắm đấm không có sức mạnh và thật sự ngu ngốc kia ra. Nếu tao nói sai thì bọn mày muốn làm gì tao cũng được.

Ba thằng nhìn nhau về ngẫm nghĩ. Rồi một thằng bước lên nói:

- Được. Dù sao mày cũng nằm trong tay bọn tao rồi. Cứ chờ đấy, nếu dám đùa với bọn tao thì mày biết hậu quả rồi đấy.

Thế là ba thằng bọn chúng kéo nhau đi. Ken thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cậu cũng đã thắng. Mẹ đã nói đúng, mọi việc xảy đến cần bình tĩnh mà tìm cách giải quyết hơn là mù quáng theo những con người ngu kia. Bỗng Ken chợt nhớ đến mẹ, có lẽ mẹ đã đợi cậu rất lâu rồi. Nếu cậu không ra nhanh thì mẹ sẽ vào tận trường mất. Rồi cậu chạy nhanh ra khỏi lớp.

Ra khỏi cổng trường. Ken không thấy xe của mẹ đâu cả? Hôm nay mẹ quên Ken rồi ư? Sao lại không thấy mẹ đến đón?

- Ken!

Có tiếng gọi. Nhưng không phải tiếng của mẹ. Cậu quay lại, người kia là chú hôm nọ mà cậu đã cắn. Cậu rất ghét chú đó nhưng cũng chính nhờ chú mà cái cô tát mẹ cậu mới chịu bỏ đi. Suy cho cùng thì cậu chỉ là không thích chú ấy thôi. Dù sao thì chú ấy cũng thật tốt khi cứu mẹ khỏi cái cô kia.

Cát Vũ bước gần về phía Ken. Đến nơi, anh cúi xuống vuốt nhẹ bờ má của Ken nói nhẹ:

- Ken sao lại đứng đây một mình?

- Ken chờ mẹ.

Cát Vũ nửa ngồi nửa quỳ, anh cười nhẹ. Trông anh lúc này mới đúng nghĩa là một vị thần hơn:

- Mẹ Nhân Mỹ ngày nào cũng đón Ken muộn như thế này sao?

Ken lắc đầu như thanh minh cho mẹ:

- Không. Hôm nay có lẽ mẹ bận công chuyện nên không đến đón Ken sớm được.

Cát Vũ nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Vậy Ken đi chơi với chú nhé?

- Không được. Mẹ Nhân Mĩ không cho Ken đi chơi với người lạ.

Cát Vũ mỉm cười vội lấy điện thoại ra. Số của Nhân Mĩ hiện lên trên màn hình, anh bấm nút gọi. Những tiếng tút dài vang lên khiến lòng anh trống trải. Anh không biết mình đang làm gì nữa? Cô ấy đã nói tất cả nên dừng lại vậy tại sao anh vẫn ngoan cố không chấp nhận? Phải, anh là một con người ngoan cố.

- Alo! - Tiếng Nhân Mĩ vang lên khiến Cát Vũ có phản giật mình.

- Tôi sẽ đưa Ken đi chơi.

Dường như anh có thể cảm nhận được Nhân Mĩ đang hốt hoảng:

- Anh...Sao anh lại đưa nó đi?

- Em không cần phải lo. Tôi không làm hại nó đâu. Chỉ là muốn đưa nó đi thôi.

- Không! Ý em không phải vậy. Cũng tại công việc nhiều quá nên em quên mất việc đón con. Em..Cát Vũ mỉm cười:

- Được rồi! Tối tôi sẽ đưa Ken về.

Không để Nhân Mĩ nói gì thêm, Cát Vũ tắt máy. Anh quay sang Ken mỉm cười:

- Mẹ Nhân Mĩ đã đồng ý rồi. Chúng ta đi chơi nhé?

Nhân Mĩ xong công việc ngồi lặng người một lúc lâu. Cát Vũ. Cô đã nói tất cả đã hết rồi mà, sao anh ấy vẫn làm vậy? Anh ấy không hiểu tâm tư của cô ư? Xin đừng chạm vào cuộc sống của cô nữa.

Hôm nay, tại tòa. Cô và Kiên đã li hôn trong êm đẹp. Lúc bước ra ngoài, Kiên đã ôm cô thật chặt vào lòng. Nhân Mĩ có thể hiểu được tình cảm của anh ấy nhiều như thế nào trong cái ôm chặt này. Anh ấy đang buồn, đang đau khổ và thật sự lạc lõng... Vậy mà cô chẳng thể làm gì khác ngoài lặng im đứng nhìn bước chân anh ấy bước chậm ra khỏi cuộc sống của cô. Không níu kéo, không ràng buộc. Câu nói của anh ấy trước khi đi là:

- Hãy sống thật hạnh phúc. Anh đã làm tất cả những gì có thể cho em. Đối với anh, hạnh phúc thực sự chính là được nhìn thấy nụ cười của em, trong sáng, không vương chút sầu, vô tư nhìn anh và nói em thật sự hạnh phúc. Hãy làm như thế với anh thay vì xin lỗi anh em nhé!

Nhưng anh ấy đâu biết rằng hạnh phúc với cô còn xa xỉ hơn những thứ có thể xa xỉ trên thế gian này. Cuộc sống của cô bây giờ sẽ đặt hết niềm tin vào Ken, chỉ cần Ken được hạnh phúc, cũng có nghĩa là cô được hạnh phúc. Tình yêu với cô đã xa khỏi tầm với, một mình không thể tìm lại được nữa và cô cũng đã quá mệt mỏi để tìm lại nó. Đôi khi nhiều lúc cô tự hỏi: Một ngày trong bao nhiêu ngày như thế, nó vô tình trở lại bàn tay cô và để cô nắm thật chặt không bao giờ từ bỏ? Sẽ thật là xa vời khi điều đó xảy ra.

- Chú tên gì?

Cát Vũ nghe Ken hỏi liền quay ra nhìn cậu bé. Kiên đã nói đúng, cậu bé rất giống anh, tại sao anh lại không nhận ra? Tâm trí Cát Vũ trở lại ngay hôm qua tại quán bar:

Kiên bỗng nhiên hỏi anh câu đó, con ư? Anh chưa bao giờ nghĩ đến, mà bây giờ nghĩ đến thì cũng chẳng sao.

- Tại sao cậu lại hỏi tôi câu đó?

Kiên mỉm cười rồi lại uống rượu.

- Đại ca, tôi đã nói là quên nó đi rồi mà.

Cát Vũ anh không phải là một thằng ngốc. Chắc chắn có điều gì đó trong câu hỏi này. Nếu không thì sao Kiên phải chối nhanh như vậy?

- Cậu. Bao nhiêu năm qua cậu vẫn không nói dối được.

Kiên quay ra nhìn Cát Vũ. Phải, bao nhiêu năm qua anh vẫn không thể nói dối Cát Vũ, không thể thắng Cát Vũ. Anh là một thằng đàn ông kém cỏi và đầy ỉch kỉ.

- Ken là con của anh!

Câu nói này khiến Cát Vũ ngỡ ngàng.

...

Đồng hồi tưởng cũng bị ngắt ở đó. Ken là con của anh. Câu nói đã khiến anh vui mừng như muốn nổ tung, cả đêm hôm qua anh đã trằn trọc chỉ mong muốn được gặp thằng bé. Đứa trẻ đáng yêu này là con của anh. Cát Vũ muốn hét lên cho tất cả thế giới biết điều này. Anh đã nhiều đêm mơ thấy gia đình có anh Nhân Mĩ và một đứa trẻ đáng yêu... thật hạnh phúc biết bao và bây giờ, đứa con này đã bước ra khỏi giấc mơ của anh để đi vào đời thực. Là thật sự, nó đang ngồi bên cạnh anh, ngay cạnh anh, để anh đưa nó đi chơi giống như những người bố khác vẫn hay làm với đứa con yêu quý của mình. Như thế thật tuyệt vời.

Và bây giờ thì anh phải cảm ơn Nhân Mĩ. cô ấy đã từng hận anh, vậy mà vẫn không bỏ đứa con này. Cô ấy luôn như vậy, có thể tỏ ra ghét người ta nhưng tận sâu trong tâm hồn vẫn là một sự bao dung và hiền hòa. Cô ấy sẽ không thể đóng một vai ác trong những bộ phim nếu cô ấy là diễn viên. Vì cô ấy quá tốt.

- Chú là Cát Vũ!

- Chú quen mẹ nhân Mĩ à?

Cát Vũ mỉm cười:

- Chú còn quen cả bố Kiên nữa.

Nghe đến đây Ken mừng rỡ nói đầy phấn khích:

- Vậy chú còn biết bố Kiên đi đâu không?

- Bố Kiên...Bố Kiên đã đi đến một nơi rất xa rồi.

Ken nói vội vàng:

- Có phải Ken đã làm gì sai không? chú nói với bố Kiên là cháu sẽ không giận bố nữa, bố về đi. Ken rất nhớ bố.

Cát Vũ ghen ngào. Bảy năm qua, có lẽ Kiên đã thành công khi làm một người bố tốt thay anh. Để bây giờ anh thấy mình là một thằng tồi khi bỏ mặc đứa con của mình. Anh đáng để Ken suốt đời chỉ gọi một chữ chú xa lạ như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tôi không quan tâm em

Nhân Mĩ ngồi ở ghế xem tivi. Đã quá 9h tối mà không thấy Cát Vũ đưa Ken về. Thật khiến cô bồn chồn lo lắng. Buổi tối, vì có một mình ở nhà nên cô cũng chẳng muốn ăn cơm nữa. Nếu như là ngày xưa, chắc chắn Kiên sẽ không để cô phải nhịn đói, ngược lại, anh ấy còn ép cô phải ăn thật nhiều. Nhưng bây giờ thì... Sẽ không còn ai làm như thế với cô nữa cả. Sẽ không còn ai làm trứng ốp la cho cô mỗi sáng, sẽ không còn ai cùng cô dọn nhà, sẽ không còn ai đưa cô và Ken đi chơi, và sẽ không còn ai... Nhân Mĩ không đủ dũng cảm để nghĩ tiếp. Cô đã nhìn lại, bây giờ thì cô đã biết nhìn lại rồi. Cô đã mất tất cả, đầu tiên là mất Cát Vũ và bây giờ thì mất Kiên, mất một gia đình trước đó đã từng hạnh phúc.

Tin! Tin!

Tiếng còi xe khiến Nhân Mĩ vội lau khô nước mắt. Cô ra ban công và ngó xuống. Chiếc Maybach màu khói đang đỗ trước cổng. Đồng nghĩa với việc Ken đã về rồi.

Cát Vũ mở cửa xe và vòng qua cửa bên kia mở cửa cho Ken. Tiện thể anh xách luôn chiếc cặp của cậu bé. Vì trên tay cậu giờ đây là những túi đồ chơi linh tinh mà anh mua cho rồi. Cửa xe vừa được đóng thì cũng là lúc cánh cổng kia mở ra.

- Mẹ!

Ken chạy lại ôm mẹ. Cậu bé dụi đầu vào vai mẹ. Thật êm dịu.

Cát Vũ nhìn Nhân Mĩ và Ken như vậy thì trong lòng không khỏi xót xa. Bao nhiêu năm qua, cô ấy đã nuôi thằng bé thật vất vả. Anh có thể tưởng tượng được. Cho dù có Kiên bên cạnh nhưng anh vẫn hiểu một người bố thực thụ đối với cô ấy là thế nào. Có lẽ, anh là người bố đáng trách nhất thế gian này.

- Cảm ơn anh đã đưa thằng bé đi chơi.

Nhân Mĩ dắt tay Ken ra chỗ Cát Vũ nói.

Cát Vũ đưa chiếc cặp của Ken cho Nhân Mĩ cầm rồi nói:

- Tôi chỉ muốn gần thằng bé một chút.

- Vậy...

- Tôi không có ý định quan tâm em nữa - nói câu này ra, chính Cát Vũ cũng không thể ngờ. Nhưng có lẽ anh nên làm như vậy vì Nhân Mĩ muốn vậy mà - Tôi chỉ muốn quan tâm đến thằng bé.

Nhân Mĩ cảm thấy hơi hụt hẫng sau câu nói này. Anh ấy định không quan tâm đến cô nữa.

Thế này thì có tốt hơn không?

- Dù sao thì vẫn cảm ơn anh!

Cát Vũ cười nhẹ. Một cơn gió thoảng qua. Anh nói:

- Muộn rồi, trời cũng lạnh hơn. Em vào nhà ** kéo bị cảm đấy.

Trong lòng ấm áp trở lại. Anh ấy vừa nói không muốn quan tâm cô nữa trong khi đó lại nhắc cô vào nhà. Thật trẻ con. Cái tính này bắt đi bắt dịch trong con người anh ấy. Nhân Mĩ mỉm cười rồi nói:

- Anh có muốn vào nhà không?

Cát Vũ ngỡ ngàng sau lời mời này. Cô ấy mời anh vào nhà à? Tâm tư của Nhân Mĩ thật khó nắm bắt. Anh không bao giờ có thể hiểu cô.

- Tôi sẽ uống một tách trà gừng trước khi về nhà.

Một ngôi biệt thự rộng lớn. Đây là nhà của Nhân Mĩ, là nơi mà cô ấy và Kiên cùng đứa con của mình đã từng chung sống và bây giờ cô ấy vẫn đang sống tại đây, chỉ khác một điều là không còn Kiên nữa. Ánh đèn vàng ở đây làm anh nhớ lại năm xưa. Căn hộ đó, đến bây giờ vẫn trống không. Như nhốt hết những kỉ niệm đau thương của hai người vào đó. Anh không bán đi nhưng cũng không dùng. Sẽ mãi để nó như vậy. Bơ vơ, chơ vơ như tình cảm của anh.

Nhân Mĩ hiểu được Cát Vũ đang nghĩ những gì về ngôi nhà này. Tất cả như mô phỏng lại không gian xưa kia của hai người. Tuy nhiên, bây giờ đã không còn là những con người của năm đó nữa.

- Em rất thích ánh đèn vàng.

Không khí yên tĩnh bị Nhân Mĩ phá vỡ bằng câu nói này. Cô thích ánh đèn vàng vì nó gọi cho cô những cảm giác thật sự ấm áp và cũng nhờ nó mà cô đã được trải qua những sự hạnh phúc vô bờ bến.

- Vậy sao? - Cát Vũ không thể tìm câu nói nào khác ngoài câu nói này.

Rồi Cát Vũ lại đưa mắt nhìn Ken đang thích thú với đồ chơi mà anh mua. Hôm nay, Cát Vũ đã có một ngày được ở cạnh Ken. À không! Không thể coi đó là một ngày được... chỉ là một buổi tối thôi. Nhưng ít nhất, anh cũng có thêm thời gian để hiểu về đứa con của mình. Đó là một cậu bé ngoan và rất thông minh. Ngoài ra, về đáng yêu là điều không ai có thể phủ nhận. Cát Vũ sao có thể vứt bỏ một đứa con như vậy được cơ chứ? Nếu có cũng chỉ là những sự hiểu lầm ngu ngốc gây ra thôi. Từ bây giờ, anh quyết định sẽ cố gắng hơn nữa để Ken luôn biết rằng, Cát Vũ anh mới là một người bố tốt nhất trong mọi người bố trên thế giới này.

- Anh và Bảo An vẫn... tốt chứ?

Nhân Mĩ không biết mình hỏi câu này có đúng không nhưng cô rất tò mò.

- Em quan tâm sao?

Cát Vũ đã nhìn thấu tâm tư của cô rồi.

- Em...

Cát Vũ ngồi dựa người vào ghế nói:

- Vẫn tốt.

- ừm!

Tiếng ừm nhẹ của Nhân Mĩ như chút hơi thở cuối cùng cho cuộc nói chuyện này để nó đi vào trong trầm lặng. Không khí xung quanh lại bộn bề những suy nghĩ riêng của hai người. Có nhiều điều muốn nói cho nhau nghe nhưng lại có quá nhiều vật cản khiến ai cũng vậy, không thể nói ra cho dù rất muốn.

Bỗng, Tiếng điện thoại của Cát Vũ vang lên khiến tất cả đều chú ý. Cát vũ đưa điện thoại lên sát tai nói:

- Tôi sẽ về ngay bây giờ.

Nhân Mĩ không biết đầu giây bên kia nói gì mà sắc mặt của Cát vũ lại xám xịt như vậy. Đôi lông mày anh nhíu xuống, bàn tay đặt trên ghế như dồn lực vào đó.

- Em đừng nói linh tinh.

Chiếc điện thoại bị anh tắt máy không thương tiếc. Rồi Cát vũ quay ra nhìn Nhân Mĩ. Anh thấy cô đang nhìn mình.

- Tôi phải về đây.

Nhân Mĩ chợt bừng tỉnh. Cô ý thức được ánh nhìn vừa nãy của mình. Thật quá lộ liễu. Rồi cô đứng dậy mỉm cười:

- Được. Để em tiễn anh.

- Không cần đâu. Ken cần có người trông nom.

- Nó đã học lớp 3 rồi.

Nhân Mĩ bước ra mở cổng. Trong lòng cô tự nhủ về cuộc gọi vừa nãy, chắc hẳn là Bảo An đã gọi. Là vợ anh ấy. Nhân Mĩ cảm thấy cô ấy vẫn còn may mắn hơn cô rất nhiều. Vẫn luôn có một người chồng bên cạnh cô ấy, còn cô thì sao? Một thân một mình, sống không mục đích, không biết đến ngày mai.

Cát Vũ bước vào nhà. Bảo An liền đi ra với tâm trạng say khướt. Người nòng nặc toàn mùi rượu. Anh vội vàng đỡ lấy cô. Cô ấy đã uống rượu sao? Từ khi cưới nhau đến giờ cô ấy rất tôn trọng anh nên không bao giờ xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng say khướt như thế này.

- Em sao vậy?

Bảo An nhìn Cát vũ một cách mơ hồ trước mặt. Cô cố đứng vững vàng rồi ôm chặt lấy anh khóc như một đứa trẻ. Cô cứ ôm anh và khóc như vậy. Đầu cô giờ đây đau như có hàng ngàn con ong chích trong đó. Nhưng nó sao có thể đau bằng tất cả nỗi đau mà cô phải chịu đựng suốt bảy năm qua chứ? Phải! Cô không bao giờ là của anh ấy được và anh ấy cũng chưa bao giờ là của cô.

- Cát Vũ. Em là vợ anh...

Cát Vũ vội bế thốc cô lên giường. Chạy vào nhà vệ sinh lấy chiếc khăn rồi lau mặt cho Bảo An. Cô ấy sao vậy nhỉ?

- Em nghỉ đi. Tôi vào phòng làm việc.

Khi bước chân Cát Vũ định rời đi cũng là lúc bàn tay Bảo An nắm được vào tay anh. Chối vói. Nước mắt vẫn còn nhạt nhòa trên đôi mắt kia. Cô nói:

- Đừng đi. Xin anh đừng đi!

Cát Vũ cảm thấy xót xa.

- Em sao thế?

- Anh Vũ! Em đã là vợ anh rồi. Vậy xin anh hãy đối xử với em như một người vợ đúng nghĩa.

Cát Vũ ngồi xuống mí dường nói khẽ:

- Tôi chưa đối xử với em như một người vợ hay sao?

- Chưa hề. Em cũng muốn như đám bạn, được chồng gọi một tiếng vợ đầy thân thương. Em cũng muốn như chúng nó được chồng đưa đi shopping mỗi buổi sáng chủ nhật, được chồng ngủ an lành bên cạnh mỗi tối, và cái em cần chỉ là một cảm giác an toàn khi ở bên anh.

Cát Vũ đã nghĩ những lời nói này là do rượu chi phối. Bảo An với khuôn mặt đỏ gay đang nhìn anh đầy chờ đợi. anh là người có lỗi. Rồi Cát Vũ vuốt nhẹ mái tóc Bảo An mỉm cười nói:

- Được. Em ngủ đi. Tôi tắm xong sẽ ngủ.

Bảo An mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Cát vũ nhìn Bảo An ngủ hồi lâu. Cô ấy là một người đáng để tội nghiệp. Không phải vì cô ấy ích kỉ không buông tay anh mà là vì cô ấy không cam chịu để thua trong tình cảm. Cô ấy đang nuôi một thứ hi vọng trong tuyệt vọng. Rằng một ngày nào đó thực sự độc chiếm được con người anh.

Chương 29: Khi tôi đã quyết định như vậy, có nghĩa là tôi sẽ chung sống với em

Một ngày làm việc mới lại bắt đầu. Nhân Mi lái xe đưa Ken đi học. Trước khi chạy vào trường Ken đã quay ra nói với mẹ rằng:

- Mẹ! hôm qua con đã thắng bọn nó.

Rồi cậu bé đặt một nụ hôn vào má Nhân Mi và mở cửa xe đi vào trường.

Lúc đầu, Nhân Mi thoáng không hiểu những gì Ken nói, nhưng cuối cùng cô cũng đã hiểu. Thế là Nhân Mi chột ním cười. Ken thật sự rất thông minh, cho nên nó biết cách để thắng những người muốn làm hại nó. Phong thái có đôi phần giống Cát Vũ.

Nhân Mi nắm chặt vô lăng rồi lái xe đến thẳng công ti. Hôm nay có một cuộc họp quan trọng, cô cần đến sớm vì đối tác là người Đức. Nghe nói họ rất ghét những người có thói quen giờ cao su. Mặc dù Nhân Mi không phải là người có thói quen đó nhưng cô cũng muốn gây được thiện cảm với đối tác, biết đâu họ còn hợp tác lâu dài thì sao.

Đề xe vào khu gửi xe.

Nhân Mi bước vào công ti. Giờ đây, mọi lời bàn tán xôn xao về buổi đám cưới của cô đã kết thúc. Trước lúc đó cô cũng chẳng muốn nhắc nhở ai về cái miệng của họ và cũng chẳng muốn trả đáp ai, vốn trò đời luôn là thế. Có thể là do cuộc sống quá buồn tẻ, họ muốn tìm một việc nào đó để làm cho cuộc sống vui lên một chút.

Phòng họp hôm nay toàn những nhân vật quan trọng. Dự án hợp tác của cô cũng cần có những chuyên gia xem xét. Buổi họp diễn ra sôi nổi, tuy không phải quan điểm nào cũng đồng nhất với nhau nhưng như vậy đã là tạm ổn rồi. Sau 5 tiếng thì ai nấy đều đã mệt mỏi. Buổi họp tạm hoãn lại ở đó, khi tất cả nghị ngại xong sẽ lại tiếp tục.

Khi Nhân Mi vừa bước ra khỏi phòng họp cô đã nhìn thấy Bảo An lao về phía mình. Những tưởng hành động của cô ta sẽ là cho cô một cái bạt tai như hôm ở đám cưới. Nhưng nực cười làm sao khi cô ta vừa gặp Nhân Mi đã chạy đến quỳ rạp xuống khóc nức nở khiến những người ở đó cùng đứng lại xem và ai cũng tò mò. Nhân Mi có phần khó xử, cô gỡ vôi cánh tay của Bảo An đã ôm chặt lấy chân mình và nói khẽ:

- Bảo An. Có chuyện gì chúng ta ra chỗ khác nói chuyện.

Bảo An vẫn không chịu buông tay. cô ngẩng đôi mắt nhật nhòa nước mắt của mình lên thút thút nói:

- Không. Tôi không đi đâu cả. Nhân Mi, tôi xin cô, nếu hôm nọ tôi có tát cô thì bây giờ hãy tát lại tôi đi, 100 cái cũng được. Chỉ xin cô hãy buông tha cho Cát Vũ đi.

Mọi người đã phần nào hiểu ra vấn đề. Những lời bàn tán của Nhân Mi công ti đối với Nhân Mi thì cô sẽ không quan tâm. Nhưng hôm nay là các chuyên gia đang đứng đây, họ sẽ nghĩ sao về cô?

- Bảo an. Cô đứng dậy đi.

- Cô đồng ý đi. Hãy đồng ý với tôi đi.

- Được. cô đứng dậy đi.

Bảo an nghe thế liền đứng dậy rồi theo Nhân Mi vào phòng làm việc của cô ấy trong ánh mắt của bao nhiêu người. Xem ra cô ta đang rất đặc ý về những gì mình đã làm.

Bảo An đã biết được hôm nay Nhân Mi sẽ có một cuộc họp quan trọng nên cố tình đến đây làm mất mặt cô ta. Giả vờ làm người đáng thương có thể sẽ gây được cảm tình của mọi người. Còn Nhân Mi chỉ trơ ra một cái mặt móm thôi. Với cô, tất cả những ai đã và đang cướp đi những gì cô yêu quý đều không đáng nhận lấy một cái kết tốt đẹp. Nhân Mi khẽ thở dài rồi ngồi xuống ghế. Cô sao thế này? Quả thực bây giờ cô không hiểu sao Bảo An lại làm vậy.

- Bảo An...

Nhân Mi chưa nói xong thì Bảo An đã nhếch môi cười nhạt:

- Sao? Muốn mắng mỗ gì? Muốn dạy đời gì?

- Tại sao cô làm vậy?

- Nhân Mĩ. Mày không ngu ngơ nhưng rất hay giả vờ. Hôm qua, Cát vũ đến nhà mày phải không?

- Sao cô biết? - Nhân Mĩ kinh ngạc.

Bảo An ngồi xuống phía ghế đối diện. Đôi mắt hơi sắc của cô ta như xoáy vào tận tâm can Nhân Mĩ. Cô ta giống như một con rắn độc vậy.

- Tao có nên nói cho mày biết không? Mày và Cát vũ làm gì tao đều biết. Là mày, mày đã lôi kéo anh ấy.

Nhân Mĩ vội vàng biện minh cho mình:

- Xin cô hãy tôn trọng tôi một chút. anh ấy là người đã có vợ. Tôi cũng không muốn phá hoại gia đình của các người.

Bảo An đập bàn đứng dậy và không tiếc tay tát thẳng vào mặt Nhân Mĩ một cái bạt tai.

Nhân Mĩ hoàn toàn bị bất ngờ nên chỉ lặng điếng người sau cái tát này rồi nhìn Bảo An. Cô khẽ đưa tay lên má mình, cảm giác sự phồng rộp đập bắt đầu trên da.

- Tôn trọng? Mày bảo tao làm sao có thể tôn trọng mày trong khi mày lôi kéo chồng tao vào nhà mày? Bảo tao làm sao mà tôn trọng được khi hằng đêm anh ấy chỉ gọi tên mày?

- Xin cô! Hãy để tất cả tự nhiên đi.

Bảo An nhếch môi cười nhạt rồi chỉ vào mặt Nhân Mĩ nói:

- Nói cho mày biết. Nếu như mày còn làm những trò như thế nữa thì người tao tìm đến sẽ là đứa con của mày đấy.

Bảo An đẩy cửa bước ra thì có rất nhiều người đang đứng ngoài đó, có vẻ như là họ đã nghe thấy cuộc nói chuyện không mấy tốt đẹp của hai người. Bảo An trợn mắt lên quát:

- Nhìn cái gì? Không thấy giám đốc của các người là một con hồ li tinh hay sao mà còn làm cho nó?

Một số cô nhân viên bĩu môi nhìn theo bóng dáng Bảo an đang khuất dần rồi nói:

- Cô ta mới chính là con hồ li tinh.

Nhân Mĩ gục đầu xuống bàn. Nước mắt lại lăn dài, lăn vào luôn cả chỗ má đang phồng rộp lên làm nó đau rát. Cô nghĩ có lẽ mình đáng bị như vậy. Bảo an thực ra rất đáng thương, cô ấy cũng chỉ vì quá yêu Cát Vũ thôi.

Khi Nhân Mĩ bước vào phòng họp. Mọi người ai nấy đều nhìn cô với ánh mắt phức tạp. Họ cho rằng Nhân Mĩ sẽ không còn sức để chủ trì cuộc họp nữa. Nhưng Nhân Mĩ là người công ra công, tư ra tư. Khi đã bước vào công việc thì phải tập trung hết sức. Lúc diễn thuyết rất lưu loát và đạt được sự thuyết phục. Cuối cùng buổi họp kết thúc vào 3h chiều. Khi rời khỏi phòng họp một giáo sư đã mỉm cười nói với cô rằng:

- Chúc mừng cô đã chiếm được lòng tin của mọi người. Chúng tôi rất yên tâm nếu được hợp tác với cô.

Câu nói này khiến Nhân Mĩ có phần nào vui lên. Ít ra thì buổi họp cũng đã thành công, cô đã cố gắng hết sức rồi.

Nhân Mĩ làm nốt mấy công việc rồi mới lái xe đến trường đón Ken.

Hôm nay Ken rất vui vì cậu bé và ba người bạn kia đã trở thành bạn tốt của nhau. cuối cùng thì họ cũng hiểu ra được cái sai của mình đã mắc phải trong suốt thời gian qua.

Nhân Mĩ bước xuống dắt tay Ken lên xe. Khi đã yên vị trên ghế lái cô mới mỉm cười nói:

- Ken đi học vui chứ?

Ken vừa định quay ra trả lời mẹ nhưng lại nhìn thấy bên má sưng đỏ của mẹ thì cậu vội vàng hỏi lại:

- Mẹ, ai đã đánh mẹ à?

Nhân Mĩ vội quay mắt đi và lấy tay sờ lên má. Cô cười gượng gạo nói:

- Không, Mẹ bị dị ứng thôi. Chúng ta về nhà nhé?

Ken vẫn còn là một đứa trẻ con, cậu rất dễ bị mắc lừa bởi người lớn cho nên đã không nghi ngờ gì câu nói của mẹ cả.

Cát Vũ ngồi trong một quán cà phê yên lặng làm việc. Nơi đây rất yên tĩnh cho nên anh có thể tập trung cao độ được. Thêm vào đó là hương cà phê lúc nào cũng ngào ngạt khiến đầu óc anh luôn trong trạng thái tỉnh táo.

Vừa lúc đó, vị giáo sư khi nãy nói chuyện với nhân Mĩ đã đi vào. Ông ta đã nhìn thấy Cát Vũ ngồi làm việc ở đây. Hai người đã có đôi lần hợp tác nên cũng có thể gọi là quen biết nhau. Nhìn thấy Cát Vũ ông ta liền hồ hởi đi đến nói:

- Cát vũ. Thật trùng hợp.

Cát Vũ ngẩng lên nhìn người đàn ông trước mặt mình. Là giáo sư Biên. Anh liền đứng dậy mỉm cười và đưa tay ra bắt:

- Chào ông!

Ông Biên gọi một tách cà phê đen rồi cũng ngồi xuống đối diện Cát Vũ trò chuyện.

- Cậu có qua lại với giám đốc bên Hoa Mĩ sao?

Cát Vũ ngẩng đầu lên nhìn vị giáo sư đầy ngạc nhiên rồi hỏi lại:

- Sao ông lại hỏi thế?

- Hôm nay vợ cậu đã đến làm âm ỉ ở công ti người ta kia kia.

- Bảo An? Cô ấy đã làm gì?

Cát Vũ biết rằng vợ anh luôn hồ đồ, chỉ biết làm theo cảm tính nhưng cô ấy có cần đến mức này không? Chẳng phải hôm qua anh đã nhận lời cô ấy làm một người chồng đứng mực rồi còn gì.

- Vợ anh đã đến công ti và quỳ dưới chân tổng giám đốc của Hoa Mĩ cầu xin buông tha cho anh - Nói đến đây ông Biên liền cười khoái chí. Ông cho rằng câu chuyện này rất thú vị - Sau đó hai người dẫn nhau vào phòng nói chuyện, khi đi ra thì vợ anh ***** bói nghe rất lọt tai.

Cát Vũ nắm chặt cốc cà phê trong tay. Máu trong người anh như chảy dòng đập. Việc anh cần làm bây giờ là đi tìm Bảo An. Nghĩ thế anh liền đứng dậy đóng máy tính lại rồi nói:

- Xin lỗi ông! Tôi có việc.

- Nếu muốn tìm vợ cậu thì cậu hãy đi nhanh lên.

Cát Vũ không nói gì mà đi thẳng ra ngoài.

Anh lái xe về nhà luôn. Vừa vào nhà, Bảo An đã chạy ra nói ngọt:

- Anh Vũ. Sao hôm nay anh về sớm vậy?

Cát Vũ đưa tay lên vung một cái bạt tai mạnh khiến Bảo An ngã lăn rạ sàn. Cô không hiểu tại sao anh ấy lại tức giận như vậy. Từ lúc cưới đến giờ, cho dù cô có làm sai bao nhiêu việc thì anh cũng chỉ quát tháo vài câu rồi bỏ đi. Chưa bao giờ anh ấy đánh cô. Rồi Bảo An nghe thấy Cát Vũ gằn từng tiếng:

- Bảo An. Tôi và em...tại sao em lại làm như vậy? Em không thấy mặt mặt hay sao?

Bảo An dường như hiểu ra Cát Vũ đã tức giận vì chuyện gì. Cô đứng dậy rồi gằn cổ lên nói:

- Là ai đã nói với anh? Nhân Mĩ có đúng không?

- Là ai không quan trọng. Nhưng tôi không cho phép em làm như thế với Nhân Mĩ. Một lần tôi đã bỏ qua, tại sao em vẫn không biết điều mà làm điều đó lần thứ hai?

- Em không biết! Cô ta cướp chồng em

Cát Vũ thở dài rồi hạ thấp giọng nói:

- Tôi vẫn là bằng xương bằng thịt trước mặt em, ai cướp của em nào? Nếu em đã không hiểu chuyện gì thì tốt nhất là hãy ngồi yên. Có phải tốt hơn không?

Bảo An biết mình đã sai, cô cúi gầm mặt xuống lí nhí:

- Em xin lỗi!

Cát Vũ lại thở dài, anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, lấy tay day thái dương rồi nói giọng mệt mỏi:

- Chúng ta li hôn đi.

Câu nói này như xuyên thẳng vào trái tim Bảo An khiến nó vỡ vụn trong phút chốc. Bảo An vội chạy đến bên Cát Vũ cầu xin:

- Anh Vũ! Em xin anh. Anh đừng làm vậy.

Cát vũ đẩy Bảo An ra quát:

- Đừng làm vậy? Em xin tôi đừng làm vậy thế mà tại sao em lại làm vậy với tôi? Em không nghe tôi, tại sao lại cứ thích tìm đến Nhân Mĩ? Tìm tôi, hãy tìm tôi đây này, cô ấy có tội gì không? Cô ấy đã làm gì với em?

Bảo An lại khóc. Cô lắc đầu nói:

- Không. Em mới là người có tội. Em biết lỗi rồi mà.

- Quá muộn rồi. Tôi không thể chịu nổi nữa.

Nói rồi Cát Vũ đứng dậy đi vào phòng ngủ. Anh sắp xếp quần áo và ra khỏi nhà ngay trong ngày hôm đó. Chỉ còn Bảo An bơ vơ một mình với trái tim đang rất tiêu tụy, héo mòn đi vì đau.

Một tuần sau.

Cát Vũ và Bảo An vừa làm xong thủ tục li hôn. Lúc đóng dấu li hôn, có người đã lắc đầu thở dài. Những người không hiểu chuyện thường như thế. Lẽ ra cuộc li hôn này nên kết thúc từ lâu mới phải. Chỉ là tình yêu từ một phía, nếu cứ cố chấp mà lao vào thì sẽ chỉ khiến cho tất cả cùng đau khổ và mệt mỏi mà thôi.

Lúc bước ra.

Bảo An đã nghĩ rất nhiều trong những ngày qua. Cô đã thông suốt rồi, cô chấp nhận buông tay, có lẽ cô đã quá mù quáng vào tình yêu tuyệt vọng mà mình tự tạo lên. Tất cả chỉ là một bức tranh không màu do cô tự vẽ, chẳng có người, chẳng có cảnh vật. Một ngày nào đó cô cũng sẽ nhìn ra sự vô vị. Và ngày đó là hôm nay.

Trước khi bước đi cô đã hỏi Cát Vũ rằng:

- Có phải anh muốn li hôn với em lâu rồi không?

Cát Vũ nhìn Bảo An hồi lâu như để ghi nhớ hình ảnh của cô ấy. Bảo An đã quyết định sang Mĩ. Cô ấy muốn rời khỏi nơi đau khổ này, nơi đây cô đã chôn vùi trái tim mình suốt bảy năm cùng người chồng không hề yêu cô.

- Bảo An. Khi tôi đã quyết định lấy em có nghĩa là tôi sẽ chung sống với em cả đời. Dù là miễn cưỡng thì tôi cũng chấp nhận. Nhưng có lẽ chúng ta không hiểu nhau.

Hai người mỗi người một con đường. Ngược nhau. Khi bước đi, không ai quay đầu lại nhìn nhau. Vì họ biết rằng, có quay đầu lại cũng không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Vạch xuất phát hay điểm dừng

Hè đã đến mang theo cái nóng oi ả.

Bây giờ việc của công ti cũng đã ổn định. Nhân Mĩ cũng rồi rảnh. Thời gian rảnh rồi là cô đưa Ken đi chơi chỗ này chỗ nọ. Vì cậu bé cũng đang trong thời gian nghỉ hè. Cuộc sống cứ thế tiếp diễn. Nhân Mĩ những tưởng nó sẽ kéo đến hết đời.

Cát Vũ cũng đã lâu Nhân Mĩ không thấy. Có lẽ là tất cả đã bốc hơi hết, tất cả đã chấm dứt. Cả anh cũng vậy. Trong công việc, Hoa Mĩ và Thanh Vũ, không ai phạm ai. Mỗi người một bầu trời riêng, tránh không để đụng chạm đến nhau.

Cát vũ hiện giờ đang ở Mĩ. Tuy là đã li hôn với Bảo An nhưng anh vẫn phải có trách nhiệm với cô ấy. Cát Vũ còn bận tìm chỗ ở cho Bảo An, chăm lo cho cô ấy một thời gian anh mới về nước. Mặc dù Bảo An luôn miệng đuổi anh về nhưng anh vẫn nhất quyết ở lại. Đơn giản vì anh thấy anh đành cô ấy quá nhiều.

Tại đây, Cát Vũ đã gặp Kiên.

Cậu ấy đang học nốt đề lấy bằng thạc sĩ. Nghe nói Kiên đã không muốn đến Oxford nên mới đến Mĩ. Ở đó lưu giữ quá nhiều kỉ niệm, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục học ở đó thì Kiên sẽ không thể tập trung vào học hành được.

Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là trái đất tròn. Dù cho họ có đi xa thế nào, có đi xa cả nửa vòng trái đất. Nhưng vẫn gặp được nhau, không ai chạy trốn khỏi ai được. Gặp Kiên ở đây, Cát Vũ có thể yên tâm về Bảo An được rồi. Có thể nhờ cậu ấy chăm sóc Bảo An giúp anh.

Ngày Cát vũ về Việt Nam, Bảo An và Kiên đã ra sân bay chào tạm biệt. Anh nhìn thấy giọt nước mắt của Bảo An mà không khỏi xót xa. Cô ấy cũng không còn trẻ trung gì nữa, tuổi thanh xuân đã đốt cháy hết cho anh, vậy mà cái cuối cùng cô ấy nhận được lại là một đơn li hôn. Nghĩ thế, Cát vũ liền ôm Bảo An vào lòng và nói:

- Đừng khóc nữa! Sẽ có một ai đó yêu em hơn em đã yêu tôi. Lúc đó, hãy gửi gắm, hãy khắc ghi hết vào đó cho thỏa lòng của em.

Bảo An bấu chặt vai áo của Cát Vũ mà khóc. Cô định nở một nụ cười khianh đi, vậy mà anh lại nói như vậy. Cô không thể ngăn được những dòng nước mắt của mình.

- Em biết.

Rồi Cát vũ quay sang Kiên mỉm cười:

- Thăng khi. Cậu không nói gì với đại ca của mình à?

Kiên đặt tay lên vai Cát vũ nói:

- Nói. Rất nhiều điều muốn nói nhưng không có thời gian. Đợi khi tôi trở về, nhất định sẽ nói cho đại ca không muốn nghe nữa thì thôi.

Cát Vũ bật cười rồi ôm Kiên vào lòng một cái. Tình bạn như được thắt chặt rồi anh bước đi. Nhưng đi chưa được bao xa thì đã nghe thấy tiếng Kiên gọi lại.

- Đại ca!

Cát vũ quay lại chờ đợi nốt câu nói của Kiên:

- Anh nhất định phải tốt với Nhân Mĩ. Nếu anh còn làm cô ấy đau khổ, tôi nhất định sẽ không nương tay như bảy năm trước nữa đâu.

Cát vũ mỉm cười không nói gì rồi quay người bước đi tiếp. Đây là câu nói Cát vũ đã muốn Kiên nói. Chỉ cần Kiên nói như thế thì anh nhất định sẽ làm theo. Và anh biết là Kiên sẽ nói thế. Cái Cát Vũ cần bây giờ là một điểm xuất phát. Còn trước mặt anh lại là một điểm dừng mà Nhân Mĩ đã đánh dấu. Anh không biết có nên bắt đầu từ đó hay không, tuy rằng là mạo hiểm nhưng anh vẫn muốn thử. Cát vũ biết, tận sâu đó nơi tâm hồn cô ấy anh vẫn tồn tại. Rõ ràng mà không hề phai nhạt. Dã tâm độc chiếm của anh đã ăn sâu trong con người Nhân Mĩ, cô ấy có chạy nữa, chạy mãi thì cũng không thể thoát khỏi anh. Nhất định anh phải lấy lại những gì đã đánh mất.

Nhân Mĩ hôm nay không đi xe đến chỗ làm. Hôm nọ còi xe hơi có vấn đề nên cô đã mang đi sửa. Đó là lí do vì sao cô lại phải đi xe bus vào ngày hôm nay. cũng đã lâu cô không đi xe bus. Cảm giác vẫn vậy, ngồi trên đó, có thể suy nghĩ về mọi thứ cho đến khi xe dừng lại tại điểm mình muốn đến, và lúc đó ta nhận ra đi xe bus vừa rẻ lại vừa nhanh. Đó là kết luận chung.

Đến lúc về. Trời mưa tầm tã. Từ chỗ làm đến trạm xe bus cũng phải mất đến 5 phút đi bộ. Mà lúc này trời đang mưa rất to. Có lẽ cô nên gọi taxi. Nghĩ vậy, Nhân Mĩ bèn lấy điện thoại và gọi cho một hãng taxi nào đó.

- Alo! Cho tôi một xe đến trước cổng công ti Hoa Mĩ.

- Vâng! tôi hiểu.- Câu nói Nhân Mĩ hơi mang âm sắc thất vọng.

Mưa như thế này, taxi hết cũng là một điều đương nhiên. Nhân Mĩ thờ dãi rồi tiếp tục gọi cho một hãng taxi khác. Đầu dây bên kia còn chưa kịp bắt máy thì Nhân Mĩ đã thấy xe của Cát Vũ dừng trước mặt mình. Cửa xe được mở cùng với một chiếc ô màu...hồng. Chiếc ô đó đã cũ, cản bị gì ravi thời gian. Vải ô cũng không còn sạch sẽ gì nữa. Nhưng có vẻ như là nó vẫn còn dùng tốt.

Cát Vũ mỉm cười nói:

- Trả em cái ô năm xưa tôi lấy của em khi trời mưa.

Nhân Mĩ đứng lặng hồi lâu. Hồi ức ngày xưa bắt đầu trở về chậm chậm. Đó là một ngày mưa tầm tã.

Nhân Mĩ được mẹ mua cho cái ô này. Cô mang đi học và cố gắng cất nó vào ngăn cặp kín nhất. Cô rất sợ, nếu để Cát Vũ thấy được thì nó sẽ rơi vào tay anh ấy. Cho đến lúc về. Trời mưa như trút nước, mưa to đến nỗi cảm tưởng trước mặt mình ai đó đang giăng một chiếc màn trắng xóa. Nhân Mĩ biết có lẽ

cũng nên bỏ ô ra được rồi.

Thế là Nhân Mĩ vội vàng lấy chiếc ô hồng đó ra. Vừa đi được một đoạn thì Cát vũ từ đâu chạy đến. Người anh ấy ướt sũng như chuột lột, xòe bàn tay ra trước mặt cô nói:

- Đưa ô cho anh.

Nhân Mĩ sợ hãi vội lùi lại một bước nhíu mày nói:

- Không.

Dường Như lúc đó Cát Vũ rất tức giận. Anh liền xô cô ngã xuống ngay cái vũng nước cạnh đó rồi giật lấy cô của Nhân Mĩ.

Nhân Mĩ bị xô ngã nhưng vẫn kiên cường đứng dậy hét lên:

- Trả ô cho em.

Cát Vũ quay lại cười gằn:

- Khi nào hết mưa anh sẽ trả.

Lúc này, Nhân Mĩ cũng đã bị mưa làm cho ướt hết đầu tóc và bộ quần áo. Còn Cát Vũ thì có vẻ như rất thích thú khi cô bị như vậy. Anh đi đến gần kéo tay Nhân Mĩ vào trong ô nói:- Đi cùng với anh.

Nhưng lúc đó, Nhân Mĩ rất ghét Cát vũ nên đã đẩy anh ra và chạy thẳng về nhà trong làn mưa buốt lạnh.

Kể từ đó, Cát Vũ cũng không trả ô cho Nhân Mĩ nữa và cô cũng không đòi. Nhân Mĩ được mua một chiếc ô mới nhưng Cát Vũ cũng không cướp. Câu chuyện dần lùi vào dĩ vãng.

Nhân Mĩ nhìn chiếc ô cạnh mình. Rồi cô lại nhìn Cát Vũ. Đúng lúc ấy có mấy cô nhân viên trong công ti đi ra. Họ reo:

- Giám đốc. Bạn trai giám đốc đẹp trai quá. Nhớ phải mời chúng tôi đấy.

Nhân Mĩ mỉm cười trước câu nói này. Rồi cô lại cụp mắt xuống:

- Chiếc ô này, không phải của em.

Cát vũ thoáng không hiểu. Từ khi Nhân Mĩ bỏ chạy trong làn mưa, Cát Vũ không có ý định trả lại chiếc cô này. Và cũng không có dũng khí để trách cô ấy. Bây giờ cô ấy lại nói như vậy. Có phải là không cần nó nữa không?

Nhân Mĩ mỉm cười:

- Ô của em không xấu xí như thế này. Nó mới hơn.

Cát Vũ nhìn sâu vào đôi mắt Nhân Mĩ:

- Biết làm sao được. Tôi cũng không phải thợ giữ đồ.

Nhân Mĩ không nói gì. Cô vội giật lấy ô của Cát Vũ và đi trước.

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã mang trả!

Cát Vũ đứng lặng một mình. Bây giờ liệu anh có nên trốn chạy vào làn mưa giống như cô ấy hồi ngày xưa không? Nếu chạy đi, anh sẽ mất cô ấy suốt đời.

Rồi Cát vũ vội vàng chạy về phía người đang cầm ô màu hồng đi khuất xakia. Anh chạy đến nắm lấy tay nhân Mĩ kéo giật cô lại khiến chiếc ô rơi xuống và...đặt môi mình lên làn môi ấm nóng của cô.

Mưa vẫn rơi. Hai con người đứng trong làn mưa trao cho nhau nụ hôn mãnh liệt đã bị kìm nén từ rất lâu. Lâu đến nỗi tưởng chừng như đã qua hàng thế kỉ.

Nhân Mĩ đón nhận nụ hôn của Cát Vũ một cách tự nhiên. Có lẽ đến bây giờ cô không thể chạy trốn được nữa rồi. Không thể chạy trốn chính mình, không thể chạy trốn tình cảm và không thể chạy trốn khỏi Cát Vũ được nữa.

Cát Vũ ôm chặt Nhân Mĩ. Khẽ luồn tay và mái tóc đang ướt nhẹp của cô. Hơi ấm từ cơ thể cô ấy như khiến trái tim thổn thức của anh bùng nổ. Anh đã chờ đợi như thế này gần tám năm qua. Chỉ tại trước đó, cơn mưa trắng xóa, rơi quá lâu, khiến anh không nhìn thấy Nhân Mĩ. Đến đến khi, cô ấy cầm chiếc ô này, anh mới nhìn thấy điểm xuất phát của mình.

Một chấm nhỏ của tuổi thơ anh vẫn gìn giữ, đợi khi thấy cô ấy, sẽ trao trả và hiến dâng cho cô ấy suốt đời.

Khi mưa đã ngớt. Cát vũ nhẹ nhàng rời đôi môi của Nhân Mĩ. Đôi mắt anh không còn lạnh lùng như ngày xưa nữa. Về chín chắn tạo cho đôi mắt anh một sự ấm áp.

- Tại sao lại chạy trốn như vậy?

Nhân Mĩ ngẩng đầu nhìn Cát vũ. Cô không trả lời câu hỏi của Cát Vũ mà khẽ nói:- Em muốn...Độc chiếm anh.

- Không sợ Bảo An sao?

- Chưa từng sợ. Và em biết, cô ấy đã buông tay rồi.

- Sao em biết?

- Nếu cô ấy không buông tay, anh có thể tìm em của ngày xưa sao? Có thể đuổi theo em hay sao?

Cát Vũ mỉm cười rồi ôm cô vào lòng. Đưa đôi tay lần tìm lấy đôi bàn tay Nhân Mĩ và luồn chiếc nhẫn vào ngón tay áp út. Như thế đã là quá đủ chomột buổi cầu hôn trong mưa. Cả hai không ai nói gì, nhưng họ đã ngầm hiểu rằng, mình đã bị đối phương độc chiếm.

3 năm sau.

- Mẹ Nhân Mĩ. Nhanh lên, con phải đi khai giảng.

Nhân Mĩ trùm chăn lên đầu nói giọng ngái ngủ:

- Bảo với bố Cát Vũ đi. Nói với bố là con chuyển cấp rồi hôn vào má bố.

Tắm chải vừa Nhân Mĩ trùm lên đầu đã bị kéo giật ra. Ken lôi mẹ dậy. Cậu bé đã học võ từ nhỏ nên rất khỏe.

- Không được. Bố Cát Vũ đang chuẩn bị bữa sáng rồi. Bố bảo con gọi mẹ dậy.

- Được rồi, được rồi. con xuống nhà trước đi. Mẹ cần phải thay quần áo.

Khi Ken đã chấp nhận buông tha cho Nhân Mĩ thì cô lại trùm chăn ngủ tiếp. Sau khi cưới, Hoa Mĩ và Thanh Vũ đã sáp nhập làm một. Việc công ti do Cát Vũ quản lý. Nhân Mĩ giờ đây ở nhà chỉ có ăn với ngủ. Ngay cả việc nội trợ cũng lười để một mình Cát Vũ làm. Sẽ sớm có ngày cô thành một con heo béo trọc béo tròn. Lúc đó, chỉ sợ Cát Vũ sẽ đem bán cô cho lò giết mổ mà thôi.

Đang tiếp tục say giấc ngủ thì Nhân Mĩ lại bị Cát Vũ làm phiền:

- Em định làm sâu ngủ đến bao giờ nữa?

Nhân Mĩ đẩy Cát Vũ ra nói:

- Được rồi. anh cứ ra ngoài đi. Em sẽ thay quần áo...

còn chưa kịp nói xong thì Nhân Mĩ đã bị Cát Vũ đè xuống, lúc này cô đã tỉnh ngủ hẳn.

- Anh Vũ!

- Em thật to gan khi dám lừa tôi. Phải phạt thôi.

Những câu nói sau đó của Nhân Mĩ đã bị Cát Vũ nuốt trọn bằng một nụ hôn. Sự việc tiếp theo có lẽ tác giả cũng không nên nói tiếp. Để cho họ có một không gian riêng thì tốt hơn.

Ken ngồi dưới bàn ăn sáng một mình với vẻ mặt chán nản. Bố Cát vũ lại bị mẹ Nhân Mĩ lừa rồi. Lúc nào cũng thế, cứ nhờ bố gọi mẹ là cậu lại thấy cả bố cũng ngủ luôn. Thế này thì sẽ muộn học mất thôi.

Thế đấy, cứ nghĩ Cát Vũ sẽ độc chiếm Nhân Mĩ. Nhưng cuối cùng anh lại bị Nhân Mĩ độc chiếm.

Cũng như Ken, những tương bố sẽ gọi được mẹ dậy và không để bị mắc lừa. Nhưng cuối cùng bố lại hồ đồ hơn cả cậu rồi. Năm sau nhất định cậu sẽ tự đi học bằng xe đạp. Không thể giao phó trách nhiệm bản thân cho hai con người này mãi được.

Kiên ngồi trên máy.

Hôm nay là ngày cậu về nước. Kiên mỉm cười nhìn xuống cảnh vật bên dưới. Anh có thể yên tâm khi để Bảo An lại bên cạnh người chồng mới của mình. Đó là một anh chàng rất tốt, Bảo An cũng có thể gửi gắm cả đời vào anh ấy.

Đang ngồi thì cô gái bên cạnh ngã đầu vào vai anh.

Kiên đưa tay khẽ đỡ đầu cô gái ra. Nhưng cứ đỡ ra cô ta lại ngã vào. Cuối cùng anh cũng biết là cô ta giả vờ. Kiên nói giọng khó chịu bằng tiếng anh, vì anh không biết cô ta có phải người Việt Nam hay không:

- Xin lỗi! Cô hãy ngồi cho cẩn thận một chút.

Cô gái bị lật tẩy. Vội vàng chỉnh lại tư thế rồi mỉm cười.

Chỉ Hoa, 24 tuổi. Rất năng động và cá tính. Cô vừa làm một chuyến du lịch từ Mỹ về. Cũng chỉ tại cô đi chơi quá lâu. Mẹ nói trung tâm thẩm mỹ không ai quản lý nên mới gọi cô về.

Vừa bước lên máy bay, cô đã thấy anh chàng ngồi cạnh mình rất được. Phong thái lịch sự và rất đẹp trai. Anh ta nói tiếng anh cũng không tồi. Cô biết anh ta là người Việt. Trên tay anh đang cầm một tờ báo cũ của Việt Nam. Chỉ Hoa mỉm cười nói về tội lỗi:

- Bị anh phát hiện rồi.

Kiên cũng hơi bất ngờ vì cô ta là người việt. Tuy nhiên anh cũng không nói gì. Nhưng Chỉ Hoa vẫn như con chim tíu tít bên tai. Cô ta đọc một dãy số ra. Kiên cũng chẳng bận tâm mà để ý.

Chỉ Hoa hơi tức giận. Biết bao anh chàng muốn số điện thoại của cô mà không được. Vậy mà khi cô chủ động đọc số, anh ta ngay cả để ý cũng không thêm chứ đừng nói là lưu vào. Cô đọc lại một lần nữa. Cô đọc rất to, khiến cho bao nhiêu người phải quay ra nhìn.

Kiên cũng không chịu được nổi cô nàng này nữa, anh vội gấp tờ báo lại rồi nói:

- Cô muốn gì?

Chỉ Hoa mỉm cười rồi hôn anh bất ngờ. Cô rất tự nhiên, như đây là một công việc bình thường vậy. Khi Kiên rơi vào trạng thái đông băng hoàn toàn Chỉ Hoa mới trình trọng tuyên bố:

- Em sẽ làm bạn gái anh, chúng mình hẹn hò nhé?

Bạn đang đọc truyện *Độc Chiếm - Fly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.